

Bible Basics: Romanian Edition

BAZELE BIBLIEI

Duncan Heaster

UN MANUAL DE STUDIU

www.carelinks.net

**Descoperind bucuria și
pacea creștinismului adevărat**

BAZELE BIBLIEI

Studiul 1: Dumnezeu 1

- 1.1 Existența lui Dumnezeu
- 1.2 Personalitatea lui Dumnezeu
- 1.3 Numele și caracterul lui Dumnezeu
- 1.4 Îngerii

Studiul 2: Spiritul lui Dumnezeu 15

- 2.1 Definiție
- 2.2 Inspirație
- 2.3 Darurile Spiritului Sfânt
- 2.4 Retragera darurilor

Studiul 3: Promisiunile lui Dumnezeu 42

- 3.1 Introducere
- 3.2 Promisiunea din Eden
- 3.3. Promisiunea către Noe
- 3.4 Promisiunea către Avraam
- 3.5 Promisiunea către David

Studiul 4: Dumnezeu și Moartea 70

- 4.1 Firea umană
- 4.2 Sufletul
- 4.3 Spiritul
- 4.4 Moartea este inconștiență
- 4.5 Învierea

4.6 Judecata

4.7 Locul în care ne vom primi răsplata: în Ceruri sau pe pământ?

4.8 Responsabilitatea față de Dumnezeu

4.9 Iadul

Studiul 5: Împărăția lui Dumnezeu 99

5.1 Definiția Împărăției

5.2 Împărăția nu este încă întemeiată

5.3 Împărăția lui Dumnezeu în trecut

5.4 Împărăția lui Dumnezeu în viitor

5.5 Mileniul

Studiul 6: Dumnezeu și Răul 117

6.1 Dumnezeu și Răul

6.2 Diavolul și Satana

Studiul 7: Originea lui Isus 134

7.1 Profețiile despre Isus din Vechiul Testament

7.2 Nașterea imaculată

7.3 Locul lui Hristos în planul lui Dumnezeu

7.4 “La început era Cuvântul”

Studiul 8: Natura lui Isus 149

8.1 Introducere

8.2 Diferențele dintre Dumnezeu și Isus

8.3 Natura lui Isus

8.4 Natura omenească a lui Isus

8.5 Relația lui Dumnezeu cu Isus

Studiul 9: Botezul în Isus 162

9.1 Importanța vitală a botezului

9.2 Cum ar trebui să fim botezați?

9.3 Înțelesul botezului

9.4 Botezul și Mântuirea

Digresiune: Re-botezarea

Studiul 10: Viața în Hristos 178

10.1 Studiul Bibliei

10.2 Rugăciunea

10.3 Predica

10.4 Viața în cadrul bisericii

10.5 Frângerea pâinii

10.6 Căsătoria

10.7 Legătura frățească

La sfârșitul fiecărui capitol sunt o serie de întrebări. Scrieți răspunsurile voastre pe o foaie de hârtie separată și nu uitați să treceți clar numele și adresa voastră.

Puteți trimite răspunsurile la adresa:

BAZELE BIBLIEI

Carelinks, PO Box 152 Menai NSW 2234 AUSTRALIA

1.1 Existența lui Dumnezeu

“Cel care se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei

ce-L caută cu stăruință” (Ev. 11:6). Obiectul acestor studii este de a-i ajuta pe cei care vor să se apropie de Dumnezeu, după ce au crezut mai întâi că “El este”; de aceea nu ne vom ocupa de dovezile care confirmă credința în existența lui Dumnezeu. Examinând structura intrinsecă a fapturilor noastre (Ps. 139:14), desenul precis al unei flori, privind imensitatea spațiului într-o noapte senină, acestea și multe alte reflecții despre viață fac ateismul incredibil. A crede că nu există un Dumnezeu necesită cu siguranță mai multă credință decât a crede că El există. Fără Dumnezeu nu există nici o ordine, nici un scop și nici o explicație supremă în Univers, iar acest lucru s-ar reflecta prin urmare și în viața ateștilor. Având în vedere toate acestea, nu este surprinzător faptul că majoritatea ființelor umane admit un anumit grad de credință într-un Dumnezeu – chiar și în societățile în care materialismul reprezintă “Dumnezeul” atotputernic din viața oamenilor.

Dar există o diferență imensă între a avea o noțiune vagă despre existența unei puteri superioare și a fi cu adevărat sigur de ceea ce El îți oferă în schimbul credinței tale în El. Ev. 11:6 subliniază acest lucru; noi

“trebuie să credem că El (Dumnezeu) este

și

că El răsplătește pe cei ce-L caută cu stăruință”.

O mare parte din Biblie este redarea istoriei poporului lui Dumnezeu, Israel; aici se arată adesea că acceptarea de către aceștia a ideii existenței lui Dumnezeu nu era egalată de credința lor în promisiunile Lui. Moise, marele lor conducător, le spunea “să știi dar... și pune-ți în inimă că numai Domnul este Dumnezeu, sus în cer și jos pe pământ: nu este un alt Dumnezeu afară de El. Păzește dar legile și poruncile Lui” (Deut. 4:39, 40).

Se evidențiază astfel același lucru – faptul de a fi convinși că există un Dumnezeu nu înseamnă a fi automat acceptați de El. Dacă suntem de acord că avem cu adevărat un Creator, ar trebui “să-i respectăm dar poruncile”. Este scopul prezentei serii de studii de a explica ce reprezintă aceste porunci și cum le putem respecta. Cercetând Scripturile pentru a putea realiza acest lucru, vom descoperi mai întărită credința noastră în existența lui Dumnezeu :

“Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu” (Rom. 10:17).

În același mod, Is. 43:9-12 arată că înțelegerea profețiilor lui Dumnezeu despre viitor ne fac să știm că “Eu sunt El” (Is. 43:13) – adică Numele Domnului “Eu sunt Cel ce sunt” este perfect adevărat (Ex. 3:14). Apostolul Pavel a ajuns într-un oraș numit Berea, care se găsește acum în Nordul Greciei. Ca de obicei, a predicat Evanghelia (“buna vestire”) a lui Dumnezeu; dar în loc ca poporul să accepte cuvântul lui Pavel, ei “au primit Cuvântul (lui Dumnezeu, și nu al lui Pavel) cu toată râvna, și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa. Mulți dintre ei au crezut” (Fapte 17:11, 12). Credința lor se datora minții lor deschise, care cerceta cu regularitate (“în fiecare zi”) și sistematic (“acele lucruri”) în Biblie. Dobândirea adevăratei credințe nu se datora deci faptului că Dumnezeu le-ar fi făcut vreun fel de operație spirituală a inimii, fără nici o legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci cum se face că oameni din întreaga lume, care se alătură unei cruciade de tip Billy Graham sau care participă la întrunirile de reînsoțire Penticostale devin adesea “credincioși”? Cât de mult s-a efectuat cercetarea zilnică a Scripturilor în aceste cazuri? Lipsa unei credințe adevărate bazate pe Biblie explică fără îndoială deșertăciunea pe care mulți dintre acești “convertiți” o regăsesc în experiența lor Creștină de mai târziu, și acesta este motivul pentru care atât de mulți renunță la mișcarea evanghelică.

Scopul acestui studiu este de a crea un cadru pentru propria voastră cercetare sistematică a Scripturilor, pentru ca și voi să credeți “așadar”. Legătura dintre a auzi adevărul Evangheliei și a crede cu adevărat este adesea subliniată în predicile Evangheliei:

“Mulți dintre Corinteni *auzind* au crezut și au fost botezați” (Fapte 18:8)

Neamurile “să audă cuvântul Evangheliei și să creadă” (Fapte 15:7)

“Noi așa *propovăduim*, și voi așa ați crezut” (1 Cor.15:11)

“Sămânța” din pilda semănătorului este Cuvântul lui Dumnezeu (Luca, 8:11); în timp ce în pilda muștarului reprezintă credința (Luca, 17:6), dovedind că credința vine din acceptarea “cuvântului credinței” (Rom. 10:8), a “cuvintelor credinței și ale bunei învățături” (Tim. 4:6), într-o inimă deschisă la a crede în Dumnezeu și în Cuvântul lui Dumnezeu (Gal. 2:2, Ev. 4:2)

Apostolul Ioan afirmă despre mărturia scrisă a vieții Domnului nostru că “el știe că el spune adevărul, pentru ca și voi să credeți” (Ioan, 19:35). Astfel Cuvântul lui Dumnezeu este numit “adevăr” (Ioan 17:17) – pentru ca și noi să credem.

1.2 Personalitatea lui Dumnezeu

Faptul că Dumnezeu este revelat ca o persoană reală, tangibilă, cu o existență trupească, este o temă măreață, glorioasă a Bibliei. Este de asemenea o doctrină fundamentală a Creștinismului faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu ar fi o ființă trupească, atunci i-ar fi imposibil să aibă un fiu care să fie “întipărirea *Ființei Lui*” (Ev. 1:3). Mai mult, ar fi dificil de dezvoltat o relație personală, activă cu “Dumnezeu”, dacă “Dumnezeu” ar fi doar un concept în mintea

noastră, o fărâmbă de spirit undeva în imensitatea spațiului. Este tragic faptul că majoritatea religiilor au această concepție ireală, intangibilă a lui Dumnezeu.

Dumnezeu fiind atât de infinit mai mare decât noi, se înțelege de ce credința multor oameni a omis promisiunile clare că în cele din urmă îl vom vedea pe Dumnezeu. Lui Israel îi lipsea credința de a vedea "forma" lui Dumnezeu (Ioan 5:37), arătând clar că El are o formă reală. O astfel de credință vine din cunoașterea lui Dumnezeu și din încrederea în cuvintele Sale:

"Ferice de cei cu inima curată , căci ei vor vedea pe Dumnezeu" (Matei, 5:8)
"Robii Săi (ai lui Dumnezeu) Il vor sluji; ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor" (Apoc. 22:3, 4)

O astfel de speranță minunată, de credem cu adevărat în ea, va avea un efect practic profund asupra vieților noastre:

"Urmăriți pacea cu toți, și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul" (Ev. 12:14)

Nu vom jura, "căci cine jură pe cer, jură pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu, și pe Cel ce șade pe el" (Matei, 23:22) Acest lucru nu ar avea sens dacă Dumnezeu nu ar fi o ființă trupească.

"Îl vom vedea așa cum este (manifestat în Hristos). Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat" (1 Ioan, 3:2, 3).

În această viață, înțelegerea noastră despre Tatăl Ceresc este foarte incompletă, dar putem privi înainte, prin tenebrele acestei vieți, spre momentul final al întâlnirii cu El. Vederea Sa efectivă va fi fără îndoială egalată de o mai mare înțelegere a lui Dumnezeu cu mintea noastră. Astfel, din adâncimile absolute ale suferinței umane, Iov s-ar putea bucura de o relație personală totală cu Dumnezeu pe care ar trăi-o pe deplin în ultima zi:

"Chiar dacă mi se va nimici pielea (voi muri) și chiar dacă nu voi mai avea carne , voi vedea totuși pe Dumnezeu; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia" (Iov 19:26, 27).

Iar Apostolul Pavel a strigat dintr-o altă viață de suferință și tumult:

"Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci vom vedea față în față" (1 Cor. 13:12).

O înțelegere corectă a lui Dumnezeu este o cheie care deschide multe alte zone vitale ale doctrinei Biblice. Dar cum o minciună conduce spre altă minciună, astfel și o concepție falsă despre Dumnezeu întunecă sistemul adevărului oferit de Scripturi. Dacă această secțiune vi s-a părut convingătoare, sau doar în parte, întrebarea care se ridică: "Îl cunoașteți cu adevărat pe Dumnezeu?". În cele ce urmează vom explora mai adânc Biblia, pentru a învăța mai multe despre El.

1.3 Numele și caracterul lui Dumnezeu

Dacă există un Dumnezeu, e rezonabil să credem că El a conceput unele mijloace pentru a ne vorbi despre El Însuși. Noi credem că Biblia reprezintă revelația pe care Dumnezeu a făcut-o oamenilor și că în ea putem vedea dezvăluit caracterul lui Dumnezeu. De aceea cuvântul lui Dumnezeu este descris ca "sămânța" Lui (1 Petru 1:23) deoarece dacă reacționează cu mintea noastră, o nouă făptură se va forma în noi, ea având trăsăturile lui Dumnezeu (Iacov 1:18, 2 Cor. 5:17). De aceea, cu cât ne supunem mai mult cuvântului lui Dumnezeu și cu cât învățăm mai bine lecțiile, cu atât vom deveni mai mult "asemeni chipului Fiului Său" (Rom. 8:29) care reprezintă de fapt chipul lui Dumnezeu (Col. 1:15). De aici rezultă importanța studierii părților istorice ale Bibliei; acestea sunt pline de studii de caz despre cum Dumnezeu i-a tratat pe oameni și pe națiuni, prezentând întotdeauna aceleași caracteristici de bază.

În limba ebraică numele unei persoane reflectă adesea caracterul său și/sau informații despre acea persoană. Unele exemple clare:

"Hristos" = "Mântuitorul" – pentru că "El va mântui poporul Lui de păcatele sale" (Matei, 1:21)

"Avraam" = "Tată al unei mulțimi" – "căci te fac tatăl mai multor neamuri" (Geneza 17:5)

De aceea este de așteptat ca numele și titlurile lui Dumnezeu să ne ofere multe informații despre El. Deoarece există atât de multe aspecte ale caracterului și scopului lui Dumnezeu,

El are în fapt mai multe Nume. Este indicată o studiere aprofundată a numelui lui Dumnezeu după botez; o apreciere mai vastă a caracterului lui Dumnezeu, așa cum este el exprimat de numele Său, este ceva ce ar trebui să dureze toată viața noastră întru Domnul. Ceea ce urmează este prin urmare mai mult o introducere.

Atunci când Moise a dorit a cunoaștere mai profundă a lui Dumnezeu pentru a-și întări credința într-o perioadă traumatizantă a vieții sale, un Înger "a rostit numele Domnului: Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat" (Ex. 34:5-7).

Aceasta este o dovadă clară că numele lui Dumnezeu reflectă caracteristicile sale. Faptul că Dumnezeu poartă atâtea nume este o dovadă a faptului că Dumnezeu are o existență personală – ar fi un nonsens să credem că o suflare de spirit ar putea avea aceste trăsături de caracter care pot apărea de asemenea și în noi ca ființe umane.

Dumnezeu a ales un anumit nume sub care vrea să fie cunoscut și ținut minte de poporul Său; este o sinteză a intenției Sale în legătură cu oamenii.

Poporul Israel era sclav în Egipt și trebuia să i se reamintească menirea atribuită de către Dumnezeu. Lui Moise i s-a spus să le dezvăluie Numele lui Dumnezeu, pentru ca acesta să-i motiveze în părăsirea Egiptului și începerea unei călătorii către pământul făgăduinței (cp.1, Cor. 10:1). Trebuie să înțelegem și noi principiile de bază legate de Numele lui Dumnezeu înainte de a fi botezați și de a ne începe călătoria către Împărăția lui Dumnezeu.

Dumnezeu I-a spus lui Israel că numele său este YAHWEH, care înseamnă "Eu sunt Cel ce sunt" (Ex. 3:13-15) sau, tradus mai corect, "Voi fi ceea ce voi fi". Acest nume a fost mai apoi extins: "Dumnezeu a mai zis lui Moise: Așa să vorbești copiilor lui Israel, Domnul (YAHWEH) Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov... acesta este Numele Meu din neam în neam" (Ex. 3:15).

De aceea numele complet al lui Dumnezeu este "DOMNUL Dumnezeu".

Vechiul Testament a fost scris în cea mai mare parte în ebraică iar traducerea noastră în limba engleză pierde inevitabil o mulțime de detalii atunci când este vorba de a traduce cuvintele ebraice referitoare la "Dumnezeu".

Unul din cuvintele ebraice traduse ca "Dumnezeu" este "Elohim", care înseamnă "cei atotputernici". Numele sub care Dumnezeu vrea ca noi să Îl ținem minte este prin urmare

YAHWEH ELOHIM

care înseamnă

CEL CARE SE VA REVELA ÎNTR-UN GRUP DE ATOTPUTERNICI

Este prin urmare țelul lui Dumnezeu de a-și dezvălui caracterul și ființa Sa esențială într-o mulțime mare de oameni. Supunându-ne cuvântului Său putem dezvolta în noi înșine o parte din caracteristicile Domnului, astfel încât, într-un sens foarte limitat, Dumnezeu se dezvăluie în această viață doar în adevărații credincioși. Dar Numele lui Dumnezeu este o profeție a timpului care va veni, când Pământul va fi plin de oameni asemeni Lui, atât la caracter cât și la fire (cp. 2 Petru 1:4). Dacă dorim să ne asociem intenției lui Dumnezeu și să devenim asemeni lui Dumnezeu nemuritori, trăind întotdeauna într-o totală perfecțiune morală, atunci trebuie să ne asociem cu numele Său. Cea mai bună cale de a realiza acest lucru este de a ne boteza în Numele Său – adică Yahweh Elohim (Matei 28:19). Acest lucru ne face de asemenea moștenitorii ("sămânța") lui Avraam (Gal. 3:27-29) cărora li s-a făgăduit că vor moșteni lumea (Gen. 17:8, Rom. 4:13) – grupul celor "atotputernici" ("Elohim"), prin care se vor îndeplini profețiile Numelui lui Dumnezeu. Acest lucru este explicat mai detaliat în Studiul 3.4.

1.4 Îngerii

Tot ceea ce am considerat până acum în cadrul acestui Studiu este întregit de o considerație asupra Îngerilor:

ființe fizice, trupești

ce poartă Numele lui Dumnezeu

canale prin care Spiritul lui Dumnezeu lucrează pentru a-I îndeplini voința

în armonie cu caracterul și menirea Sa

și care în acest mod Îl manifestă.

Am menționat în Studiul 1.3 că unul din cuvintele ebraice tradus ca "Dumnezeu" este "Elohim", care în realitate înseamnă "cei atotputernici"; acești "atotputernici" ce poartă Numele lui Dumnezeu pot fi numiți efectiv "Dumnezeu" datorită apropierii lor de El. Aceste ființe sunt Îngerii.

Istoria creării lumii din Geneza 1 ne spune că Dumnezeu a rostit anumite porunci despre creație, "și așa s-a făcut". Îngerii au fost cei care au împlinit aceste porunci:

"Îngeri, cari sunteți tari în putere, cari împliniți poruncile Lui și cari ascultați de glasul cuvântului Lui" (Ps. 103:20).

Putem deci să presupunem că atunci când citim despre "Dumnezeu" care a creat lumea, această muncă a fost de fapt îndeplinită de către Îngeri. Iov 38:4-7 sugerează același lucru. Acum este un moment bun să trecem în revistă faptele creației așa cum sunt ele descrise în Geneza 1:

Ziua întâi "Dumnezeu a zis: Să fie lumină! Și a fost lumină" (v. 3)

Ziua a doua "Dumnezeu a zis: Să fie o întindere între ape (cerul), și ea să despartă apele (de pe pământ) de ape (din ceruri)... și așa a fost" (v. 6, 7)

Ziua a treia "Dumnezeu a zis: Să se strângă la un loc apele cari sunt dedesuptul cerului (formând mări și oceane) și să se arate uscatul. Și așa a fost" (v. 9).

Ziua a patra "Dumnezeu a zis: Să fie niște luminători... în întinderea cerului... Și așa a fost" (v. 14, 15).

Ziua a cincea "Dumnezeu a zis: Să mișune apele de viețuitoare... și să zboare păsări... și Dumnezeu a făcut toate viețuitoarele" (v. 20, 21) – adică "așa a fost"

Ziua a șasea "Dumnezeu a zis: Să dea pământul viețuitoare ... vite, și târâtoare... Și așa a fost" (v. 24).

Omul a fost creat în aceeași a șasea zi. "Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră" (Gen.1:26). Am comentat acest verset în Studiul 1.2. Pentru moment să observăm că "Dumnezeu" nu se referă aici la Dumnezeu Însuși – "Să facem om" arată că "Dumnezeu" se referă la mai mult de o persoană. Cuvântul ebraic tradus ca "Dumnezeu" este aici "Elohim", care înseamnă "Cei Atotputernici",

referindu-se la Îngeri. Faptul că Îngerii ne-au creat după imaginea lor semnifică faptul că au aceeași înfățișare trupească ca și noi. Ei sunt prin urmare ființe reale, tangibile, trupești, având aceeași fire ca Dumnezeu.

“Fire” se referă aici la ceea ce este cineva în esență prin raport cu structura sa fizică. În Biblie există două “firi”; prin însuși sensul cuvântului nu este posibil să avem amândouă aceste firi simultan.

Firea lui Dumnezeu ("Firea divină")

Este desăvârșit (perfect) (Rom. 9:14, 6:23, cp. Ps. 90:2, Matei 5:48, Iacov 1:13)

Este nemuritor, adică imortal (1 Tim. 6:16)

Plin de putere și energie (Is. 40:28)

Aceasta este firea lui Dumnezeu și a Îngerilor și care I-a fost dată și lui Isus după Înviere (Faptele Apostolilor 13:34, Apocalipsa 1:18, Evrei 1:3). Aceasta este firea făgăduită nouă (Luca 20:35, 36; 2 Petru 1:4, Is. 40:28 cp.v.31).

Firea umană

Ispită la a păcătui (Iacov 1:13-15) de către o minte întinată (Ier. 17:9, Marcu 7:21-23)

Condamnată la a muri, adică muritoare (Rom. 5:12, 17; 1 Cor. 15:22)

Cu puteri fizice (Is. 40:30) și mentale limitate (Ier. 10:23)

Aceasta este firea pe care toți oamenii, buni sau răi, o au în acest moment. Sfârșitul acestei firi este moartea (Rom. 6:23). Și aceasta a fost firea lui Isus pe durata vieții sale pământene (Ev. 2:14-18; Rom. 8:3, Ioan 2:25, Marcu 10:18).

Din păcate cuvântul englezesc “fire” reprezintă doar o noțiune vagă: îl putem folosi într-o propoziție cum ar fi “Ioan are o fire generoasă – pur și simplu nu îi stă în fire să fie răutăcios; dar el poate fi mândru de mașina sa, lucru care, presupun, stă în firea umană”. În aceste studii nu vom folosi cuvântul “fire” în acest sens.

APARIȚII ANGELICE

Îngerii, având aceeași fire ca și Dumnezeu, trebuie să fie fără de prihană și deci nemuritori – ținând cont că păcatele aduc cu ele moartea (Rom. 6:23). Ei trebuie să aibă o formă de existență concretă, fizică. Din acest motiv atunci când Îngerii au apărut pe pământ arătau ca niște ființe umane:

- Îngerii au venit la Avraam pentru a-i transmite cuvântul lui Dumnezeu către el; ei sunt descriși ca “trei bărbați”, pe care la început Avraam i-a tratat ca ființe umane, de vreme ce aceasta era înfățișarea lor: “Îngăduie să se aducă puțină apă, ca să vi se spele picioarele; și odihniți-vă sub copacul acesta” (Gen. 18:4)

- Doi dintre acești Îngeri au mers apoi la Lot în orașul Sodoma. Și aici au fost recunoscuți doar ca bărbați nu doar de Lot ci și de poporul din Sodoma. “Au sosit doi Îngeri în Sodoma” pe care Lot i-a invitat să-și petreacă noaptea la el. Dar bărbații din Sodoma au venit la casa lui Lot, întrebând pe un ton amenințător “Unde sunt

oamenii care au intrat la tine în noaptea aceasta?”. Lot i-a rugat, “Nu le faceți nimic acestor oameni”. Și aici sunt numiți “oameni”: “Bărbații (Îngerii) au întins mâna” și l-au salvat pe Lot; “Iar bărbații aceia au zis lui Lot... Domnul ne-a trimis ca să nimicim” Sodoma (Gen. 19:1, 5, 8, 10, 12, 13).

- Noul Testament, comentând aceste incidente, confirmă faptul că Îngerii au forma unor bărbați: “Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii (adică Avraam și Lot) prin ea au găzduit, fără să știe, pe îngeri” (Evr. 13:2).

- Iacov s-a luptat toată noaptea cu un străin (Gen. 32:34), care mai târziu aflăm că era un Înger (Osea 12:4).

- Doi bărbați în haine albe strălucitoare au fost prezenți la Învierea (Luca 24:4) și la Înălțarea (Fapte 1:10) lui Isus. Aceștia erau cu siguranță Îngeri.

- Să luăm în considerare implicațiile “măsurii oamenilor, căci cu măsura aceasta măsura Îngerul” (Apoc. 21:17)

ÎNGERII NU PĂCĂTUIESC

Îngerii, având aceeași fire ca Dumnezeu, nu pot muri. Dacă ținem cont că păcatele aduc după ele moartea, rezultă că ei nu pot păcătui. Cuvintele originale grecești și ebraice traduse ca “Înger” înseamnă “mesager”; Îngerii sunt mesagerii și servitorii lui Dumnezeu, supuși Lui, deci este imposibil să ne gândim la ei ca la niște păcătoși. De aceea cuvântul grecesc “aggelos”, tradus ca “Îngeri”, mai este tradus și ca “trimiși” atunci când vorbim de faptele umane – cum ar fi Ioan Botezătorul (Mat. 11:10) și trimișii săi (Luca 7:24); trimișii lui Dumnezeu (Luca 9:52) și bărbații care spionau pe Ierihon (Iacov 2:25). Este de asemenea posibil ca “îngerii” în sensul trimișilor *umani* să poată păcătui.

Următoarele pasaje arată clar că toți Îngerii (nu doar unii dintre ei!) sunt prin natura lor supuși lui Dumnezeu, și deci nu pot păcătui:

“Domnul Și-a așezat scaunul de domnie în ceruri; și domnia Lui stăpânește peste tot (adică nu pot exista revolte împotriva lui Dumnezeu în ceruri). Bindecuvântați pe Domnul, Îngerii Lui, cari sunteți tari în putere, cari împliniți poruncile Lui, și cari ascultați de glasul cuvântului Lui. Bindecuvântați pe Domnul, *toate* oștirile Lui, robii Lui, care faceți voia Lui” (Ps. 103:19 – 21).

“Lăudați-L, *toți* Îngerii Lui... toate oștirile Lui” (Ps. 148:2)

“Îngerii... nu sunt oare *toți* duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei (credincioșii) ce vor moșteni mântuirea?” (Ev. 1:13, 14).

Repetarea cuvântului “*toți*” arată că Îngerii nu sunt împărțiți în două grupuri, un grup bun și un altul păcătos. Importanța înțelegerii corecte a naturii Îngerilor este aceea că răsplata celui credincios este de a le împărtăși firea: “Cei ce vor fi găsiți vrednici ... nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita... nici nu vor putea muri, căci

vor fi ca Îngerii” (Luca 20:35, 36). Acesta este un punct vital de care trebuie să ne legăm. Îngerii nu pot muri: “Moartea ... nu-i poate atinge pe Îngeri” (Ev. 2:16, Diaglott). Dacă Îngerii ar putea păcătui, atunci cei care ar fi considerați demni de a fi mântuiți la întoarcerea lui Hristos ar fi în continuare capabili să păcătuiască. Și considerând că păcatul aduce după sine moartea (Rom. 6:23), ei nu ar avea atunci viață veșnică; dacă avem posibilitatea de a păcătui, avem și capacitatea de a muri. Astfel, a spune că Îngerii pot păcătui ar face ca promisiunea lui Dumnezeu de viață veșnică să nu mai aibă importanță, din moment ce răsplata noastră este să împărțăm o fire precum a Îngerilor. Referirea la “Îngerii” (Luca 20:35, 36) arată că nu există o împărțire pe categorii a Îngerilor în buni sau păcătoși; există o singură categorie de îngeri.

Dacă îngerii ar putea păcătui, atunci Dumnezeu ar rămâne incapabil să acționeze în mod drept în viețile noastre și în treburile acestei lumi, deoarece El a declarat că Își înfăptuiește lucrarea prin Îngerii săi (Ps. 103:19 – 21). Aceștia au fost “numiți Duhuri” de către Dumnezeu, adică El înfăptuiește orice lucru prin spiritul/puterea Sa, prin intermediul Îngerilor Săi (Ps.104:4). De aceea este imposibil ca Îngerii să fie nesupuși în fața lui Dumnezeu. Creștinii trebuie să se roage în fiecare zi ca Împărăția lui Dumnezeu să vină pe pământ, pentru ca voia Domnului să se facă precum în Cer așa și pe pământ (Mat. 6:10). Dacă Îngerii lui Dumnezeu ar fi trebuit să se lupte cu Îngerii păcătoși din ceruri, atunci voia Sa nu ar putut fi pe deplin îndeplinită acolo, și prin urmare aceeași

situație s-ar întâlni și în viitoare Împărăție a lui Dumnezeu. A petrece o eternitate într-o lume ce ar fi mereu un câmp de luptă între păcat și supunere nu reprezintă o perspectivă încurajatoare, dar bineînțeles că nici nu va fi cazul.

DAR...?

Multe dintre bisericile “creștine” propovăduiesc ideea că Îngerii pot păcătui, și că Îngerii păcătoși care există acum sunt responsabili pentru păcatele și relele de pe pământ. Vom discuta mai pe larg această concepție greșită în Studiul 6. Pentru moment vom sublinia următoarele:

Este posibil să fi existat o altă creație înainte de a noastră, cum ar fi cea descrisă în Geneza 1. Este de asemenea posibil ca Îngerii actuali să fi ajuns să aibă conștiința “binelui și răului” (Gen. 3:5) după ce s-au aflat într-o situație similară cu a noastră în această viață. Nu trebuie să considerăm ca imposibil faptul că unele dintre ființele ce au trăit în acea vreme au păcătuit; dar toate acestea sunt speculații în care mintea oamenilor se complace. Biblia ne spune tot ceea ce noi trebuie să știm despre situația actuală, și anume că nu există Îngeri păcătoși; toți Îngerii sunt total supuși lui Dumnezeu.

Nu pot exista ființe păcătoase în Ceruri, deoarece Dumnezeu “are ochii atât de curați că nu pot să vadă răul” (Hab. 1:13). La fel, Psalmul 5:4, 5 explică: “Cel rău nu poate locui lângă Tine. Nebunii nu pot să stea” în Împărăția Cerească a lui Dumnezeu. Ideea unei rebeliuni în Ceruri a Îngerilor păcătoși împotriva lui Dumnezeu contrazice impresia lăsată de aceste citate.

Cuvântul grecesc tradus "Înger" înseamnă "messenger" și se poate referi și la ființe umane, după cum am arătat. Astfel de "mesageri" umani pot, bineînțeles, păcătui.

Una dintre cele mai frecvent întâlnite credințe în păgânism este aceea că există ființe demonice, păcătoase, vinovate de toate aspectele negative ale vieții. În același mod în care ideile păgâne despre Crăciun au intrat în ceea ce uneori este confundat cu "Creștinismul", la fel au intrat și acele noțiuni păgâne.

Sunt puține pasaje în Biblie ce pot fi interpretate greșit pentru a veni în sprijinul ideii că acum ar exista și Îngeri păcătoși. Aceste pasaje se regăsesc în cartea "În căutarea Satanei", disponibilă la editură. Astfel de pasaje nu trebuie lăsate să intre în conflict cu bogăția Bibliei care ne învață contrarul celor prezentate.

STUDIUL 1: Întrebări

1. Ce ne ajută mai mult să ne dezvoltăm credința în Dumnezeu?

- a) Mersul la biserică
- b) Studiul evlavios al Bibliei
- c) Discuții cu Creștini
- d) Admirarea naturii

2. Care este cea mai corectă definiție a lui Dumnezeu?

- a) O idee în mintea noastră
- b) Un Spirit în atmosferă
- c) Nu există Dumnezeu
- d) O persoană reală, materială

3. Este Dumnezeu...

- a) O unitate
- b) O trinitate
- c) Mai mulți Dumnezei într-unul singur
- d) Imposibil de definit în vreun mod

4. Ce înseamnă numele lui Dumnezeu "Yahweh Elohim"?

- a) Cel care va fi
- b) Cel care se va revela într-un grup de atotputernici
- c) Cel măreț
- d) Putere

5. Ce înseamnă cuvântul "Înger"?

- a) Asemeni omului
- b) Acoperit cu aripi
- c) Mesager
- d) Asistent

6. Pot Îngerii păcătui?

- a) Da
- b) Nu

2.1. Spiritul lui Dumnezeu: Definiție

Deoarece Dumnezeu este o ființă reală, personală care deci are sentimente și emoții, ne putem aștepta că El va găsi o cale de a-și împărtăși dorințele și trăirile cu noi, copiii Săi, și de a se implica în viețile noastre conform caracterului Său. Dumnezeu înfăptuiește toate acestea prin "spiritul" Său. Dacă vrem să-l cunoaștem pe Dumnezeu și să avem o legătură activă cu El, trebuie să știm ce reprezintă "spiritul lui Dumnezeu" și cum acționează.

Nu este ușor să definim ce înseamnă exact cuvântul "spirit". Dacă ați fost de exemplu la o nuntă, puteți comenta că "A fost un spirit plăcut acolo!". Prin aceasta înțelegeți că atmosfera a fost plăcută și că tot ce s-a petrecut la nuntă a fost plăcut; toată lumea a fost îmbrăcată cu gust, mâncare a fost bună, oamenii își vorbeau cu amabilitate unul altuia, mireasa era frumoasă, etc. Toate aceste lucruri diferite au constituit "spiritul" nunții. Tot așa, spiritul lui Dumnezeu sintetizează totul despre El. Cuvântul ebraic tradus "spirit" în Vechiul testament înseamnă strict "răsuflare" sau "putere"; deci spiritul lui Dumnezeu este "răsuflarea" Sa, însăși esența lui Dumnezeu, ce reflectă mintea Sa. Vom exemplifica în Studiul 4.3 în ce mod cuvântul "spirit" este folosit pentru a vorbi despre mintea sau starea cuiva. Faptul că spiritul nu se referă doar la puterea propriu zisă a lui Dumnezeu rezultă din Rom. 15:19: "puterea Spiritului Sfânt".

Este o învățătură adesea întâlnită în Biblie că modul de gândire a unui om se reflectă în faptele sale (Prov. 23:7; Mat. 12:34); dacă vom reflecta puțin asupra acțiunilor noastre vom vedea că este adevărat. Întâi ne gândim la ceva și apoi înfăptuim. Pe o scară mult mai mare, și spiritul lui Dumnezeu e la fel; este puterea prin care el ne prezintă ființa Sa esențială, starea Sa și scopul Său. Dumnezeu gândește și de aceea înfăptuiește lucruri: "Ce am hotărât se va întâmpla; ce am pus la cale se va împlini" (Is. 14:24)

PUTEREA LUI DUMNEZEU

Multe fragmente identifică clar spiritul lui Dumnezeu cu puterea Sa. Pentru a crea universul, "Spiritul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor. Și Dumnezeu a zis: Să fie lumină! Și a fost lumină" (Gen. 1:2, 3).

Spiritul lui Dumnezeu este puterea care a înfăptuit toate lucrurile, de exemplu lumina. "Suflarea Lui înseninează cerul, mâna Lui străpunge șarpele fugar" (Iov 26:13). "Cerurile au fost făcute prin cuvântul Domnului; și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui" (Ps. 33:6). Deci spiritul lui Dumnezeu este descris ca:

sufarea Lui
cuvântul Lui
mâna Lui.

Este deci puterea Lui prin care El înfăptuiește lucrurile. Astfel credincioșii renasc prin voia lui Dumnezeu (Ioan, 1:13), adică prin spiritul Său (Ioan 3:3-5). Voia lui Dumnezeu este aplicată în practică prin spiritul Său. Vorbind despre întreaga creație a naturii, putem citi, "Îți trimiți Tu suflarea, ele sunt zidite: și (astfel) înnoiești fața pământului" (Ps. 104:30). Acest spirit / această putere este de asemenea susținătorul a toate lucrurile, precum și mijlocul prin care au fost create. Este ușor să ne imaginăm că această viață tragică nu

s-ar putea desfășura fără această implicare activă a spiritului lui Dumnezeu. Lui Iov, un bărbat care devenise împovărat de viața sa, un profet i-a reamintit acest lucru: "Dacă El (Dumnezeu) nu s-ar gândi decât la El, dacă și-ar lua înapoi spiritul și suflarea, tot ce este carne ar pieri deodată, și omul s-ar întoarce în țărână" (Iov 34:14, 15).

Vom vedea în Studiul 4.3 că spiritul dăruit nouă și tuturor creaturilor este ceea ce susține viața. Avem "suflarea vieții" în interiorul nostru (Gen. 7:22 A.V. mg.), dăruită nouă de către Dumnezeu la naștere (Ps. 104:30; Gen. 2:7). Aceasta face din El "Dumnezeul spiritelor oricărui trup" (Num. 27:16 cp. Ev. 12:9). Deoarece Dumnezeu este forța vieții care susține toată creația, spiritul Său este prezent pretutindeni. David recunoaște că prin spiritul Său Dumnezeu a fost prezent alături de El oriunde mergea, și prin spiritul / puterea Sa, El a putut să cunoască fiecare colțișor al minții și gândirii lui David. Astfel spiritul lui Dumnezeu este calea prin care El este prezent pretutindeni, chiar dacă El se află în Ceruri.

"Astfel știi când stau jos și când mă scol, și de departe îmi pătrunzi gândul... Unde mă voi duce departe de Spiritul Tău? Și unde voi fugi departe de Fața Ta? Dacă mă voi duce să locuiesc la marginea mării; chiar și acolo mâna Ta dreaptă (prin spirit) mă va călăuzi și mă va apuca" (Ps. 139:2, 7, 9, 10).

SPIRITUL SFÂNT

Am văzut că spiritul lui Dumnezeu este un concept vast; reprezintă mintea și dispoziția Sa, și de asemenea puterea prin care El își materializează gândurile. "Căci el este ca unul care își face socotelile în suflet" (Prov. 23:7) și astfel, în acest sens, în gândurile Sale, El este Spiritul Său (Ioan 4:24), dar acest lucru nu înseamnă că Dumnezeu nu este personal. Pentru a putea înțelege mai bine vastitatea spiritului lui Dumnezeu, uneori ne referim la "Spiritul Său Sfânt".

Termenul "Spiritul Sfânt" se regăsește aproape exclusiv în Noul Testament. În A.V. termenul "Duhul Sfânt" este adesea utilizat, dar trebuie înțeles întotdeauna ca "Spiritul Sfânt", cum apare în versiunile moderne. Acesta este echivalentul expresiilor "Spiritul lui Dumnezeu" sau "Spiritul Domnului" din Vechiul Testament. Acest lucru reiese clar din fragmente cum ar fi Faptele Apostolilor 2, care ne arată cum Spiritul Sfânt a fost revărsat peste apostoli în ziua Cincizecimii. Petru a explicat că acest lucru reprezenta împlinirea profeției lui Ioel, în care era descrisă revărsarea "Spiritului lui Dumnezeu" (Fapte 2:17). Din nou, în Luca 4:1 ni se spune că Hristos, "plin de Spiritul Sfânt" S-a întors de la Iordan; mai târziu, în același capitol Hristos vorbește despre aceasta ca despre o împlinire a profeției din Isaia 61: "Spiritul Domnului Dumnezeu este peste mine". În ambele cazuri (ca și în multe altele) Spiritul Sfânt este asimilat cu termenul "Spiritul lui Dumnezeu" din Vechiul Testament.

Trebuie de asemenea să observați cum Spiritul Sfânt este asociat cu puterea lui Dumnezeu în următoarele pasaje:

"Spiritul Sfânt Se va pogorî peste tine (Maria), și puterea Celui Prea Înalt te va umbri" (Luca 1:35)

"Puterea Spiritului Sfânt... semne și minuni, prin puterea Spiritului lui Dumnezeu" (Rom. 15:13, 19)

"Evanghelia noastră v-a fost propovăduită... cu putere, și cu Spiritul Sfânt" (1 Tes. 1:5)

"Promisiunea Spiritului Sfânt către apostoli a fost descrisă ca și cum aceștia ar fi fost "îmbrăcați cu putere de sus" (Luca 24:49)

Hristos Însuși a fost "uns... cu Spiritul Sfânt și cu putere" (Fap. 10:38)

Atunci când propovăduia, Pavel o făcea cu puterea Domnului: "'Învățătura și propovăduirea mea stau... într-o dovadă dată de Spirit și de putere" (1 Cor. 2:4)

2.2 Inspirația

Am definit spiritul lui Dumnezeu ca puterea, gândurile și dispoziția Sa, pe care el ni le dezvăluie prin faptele pe care spiritul Său le înfăptuiește. Am menționat în secțiunea anterioară cum spiritul lui Dumnezeu a luat parte la actul creației: "Suflarea Lui înseninează cerurile" (Iov 26:13) – Spiritul lui Dumnezeu se mișcă pe deasupra apelor pentru a înfăptui actuala creație (Gen. 1:2). Am citit de asemenea că lumea a fost creată "prin cuvântul Domnului" (Ps. 33:6), după cum putem afla și din în Geneză că "Dumnezeu a zis" ca lucrurile să fie create, și așa a fost. Deci spiritul lui Dumnezeu se reflectă în cuvântul Său – așa după cum cuvintele noastre exprimă cu precizie gândurile și trăirile noastre interioare – adevărul din "noi". Isus a subliniat cu înțelepciune: "căci din prisosul inimii (minții) vorbește gura" (Mat. 12:34). Deci, dacă am trebui să ne controlăm cuvintele, atunci ar trebui să acționăm în primul rând asupra gândurilor noastre. Cuvântul lui Dumnezeu este prin urmare o reflectare a spiritului sau gândurilor Sale. Este o binecuvântare să avem scrise în Biblie cuvintele Domnului astfel încât să putem înțelege spiritul și mintea lui Dumnezeu. Dumnezeu a înfăptuit acest miracol al exprimării spiritului Său în cuvinte scrise prin procesul

INSPIRAȚIEI. Acest termen se bazează pe cuvântul "spirit".
IN - SPIR(IT)-ATIE

"Spirit", însemnând "suflare" sau a sufla, "Inspirație" înseamnă "in-suflare". Acest lucru înseamnă că ceea ce oamenii au scris în timp ce erau "inspirați" de către Dumnezeu erau de fapt cuvintele spiritului lui Dumnezeu. Pavel l-a atenționat pe Timotei să nu lase ca familiaritatea sa cu Biblia să-l facă să uite de minunea faptului că aceasta reprezintă cuvintele spiritului lui Dumnezeu, care ne oferă tot ceea ce avem nevoie pentru a-L putea cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu:

"Din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire: pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună" (2 Tim. 3:15-17).

Dacă Scripturile inspirate ne pot oferi cunoștințe atât de complete, atunci nu mai avem nevoie de o "lumină interioară" pentru a ne arăta adevărul despre Dumnezeu. Dar de cât ori vorbesc oamenii despre simțămintele și experiențele personale ca fiind sursa prin care l-au cunoscut pe Dumnezeu? Dacă acceptarea credinței în cuvântul inspirat al lui Dumnezeu este suficient pentru a face pe cineva destoinic de viața creștină, atunci nu mai avem nevoie de o altă putere de a fi drepti în viețile noastre. Dacă însă mai avem nevoie de așa ceva, atunci cuvântul lui Dumnezeu nu ne-a făcut pe deplin destoinici, așa după cum Pavel ne promite. Este nevoie de credință pentru a ține Biblia în mâini și a crede că ea reprezintă cu adevărat Cuvântului Spiritului lui Dumnezeu. Israelii erau interesați de ceea ce voia să spună cuvântul lui Dumnezeu, după cum sunt mulți "Creștini" în ziua de azi. Cu toții trebuie să reflectăm serios asupra celor scrise în Ev.4:2:

"Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor (Israel în pustiu); dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit".

În loc de a ajunge la o credință completă în puterea spiritului / cuvântului lui Dumnezeu care a fost primit, este mult mai tentant de a o lua pe o scurtătură spirituală: să credem că puterea de a fi virtuosi se va coborî brusc asupra noastră, făcându-ne destoinici în fața lui Dumnezeu, decât să trăim suferința de a ne duce viața în supunere față de cuvântul lui Dumnezeu și de a lăsa cu adevărat spiritul lui Dumnezeu să ne influențeze inimile.

Această neputință de a accepta imensa putere spirituală care se găsește în cuvântul lui Dumnezeu i-a făcut pe mulți "Creștini" să se întrebe dacă toate Scripturile au fost inspirate în totalitate de Dumnezeu. Ei au sugerat că o mare parte din ceea ce citim în Biblie reprezintă doar opiniile personale ale unor bătrâni înțelepți. Dar Petru contrazice acest mod de a gândi:

"Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte... fiindcă mai întâi de toate, să știți că nici o proorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Căci nici o proorocie nu a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Spiritul Sfânt" (2 Petru 1:19-21).

Trebuie "mai întâi de toate" să credem că Biblia a fost inspirată oamenilor.

SCRIITORII BIBLIEI

O credință solidă în caracterul inspirat al Scripturilor este vitală; oamenii care au scris Biblia erau purtați irezistibil de spiritul care i-a inspirat, deci cuvintele lor nu erau ale lor. Cuvântul lui Dumnezeu fiind adevărul (Ioan 17:17) și rostind mustrări și îndreptări (2 Tim. 3:16, 17), nu ne surprinde faptul că nu este pe placul multor oameni – deoarece adevărul doare. Profetul Ieremia a întâlnit multă opoziție când rostea cuvintele pe care Dumnezeu i le insuflase, astfel încât a hotărât să nu scrie sau să facă publice aceste cuvinte. Dar întrucât scrierea Cuvântului lui Dumnezeu este un rezultat al voinței Lui și nu o dorință umană, el a fost "îndrumat de către Spiritul Sfânt" astfel încât nu a mai avut de ales. "În fiecare zi sunt o pricină de răs,

toată lumea își bate joc de mine... Și atunci am zis: Nu voi mai pomeni de El, și nu voi mai vorbi în Numele Lui! Dar iată că inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot” (Ieremia 20:7, 9).

Dacă acești bărbați ar fi fost doar în parte inspirați, nu am fi avut acces la adevăratul Cuvânt sau spirit al Domnului. Dacă ceea ce au scris ei era cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu, atunci înseamnă că ei au fost îndrumați complet de către spiritul lui Dumnezeu în timpul perioadei de inspirație – altfel produsul nu ar fi fost Cuvântul pur al lui Dumnezeu. O acceptare a Cuvântului lui Dumnezeu ca fiind în totalitate al Său, ne oferă mai multe motive de a-l citi și a ne supune lui. “Cuvântul tău este cu totul încercat: de aceea robul Tău îl iubește” (Ps. 119:140).

Astfel cărțile Bibliei sunt lucrarea lui Dumnezeu prin spiritul Său și nu literatură scrisă de oameni. Adevărul acestui lucru este arătat și în modul în care Noul Testament face referire la scrierile Vechiului Testament:

Mat. 2:5 (R.V. mg.) ne spune cum a fost “scris prin prooroci” – Dumnezeu scria prin ei
“De Spiritul Sfânt prin gura lui David a fost spusă...” (Fap. 1:16; Astfel citează Petru din Psalmi: Ev. 3:7).

Autorii umani ai Bibliei erau deci relativ neimportanți pentru primii Creștini; important era doar faptul că în cuvintele lor fuseseră inspirați de Spiritul lui Dumnezeu.

PUTEREA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU

Deoarece spiritul lui Dumnezeu se referă nu numai la gândurile /dispoziția Sa dar și la puterea prin care El exprimă aceste gânduri, este de așteptat ca spiritul / cuvântul său să nu fie doar o exprimare a minții Sale; există de asemenea o putere dinamică în acest cuvânt.

O apreciere reală a acestei puteri ar trebui să ne facă nerăbdători să o folosim; orice senzație de dificultate asociată cu dorința de a folosi această putere ar trebui depășită de cunoașterea faptului că supunerea în fața cuvântului Domnului ne va da puterea de care avem nevoie pentru a depăși lucrurile neimportante din această viață, pentru a ne îndrepta spre mântuire. Din experiența sa, Pavel a scris:

“Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia (cuvântul) lui Hristos: fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire” (Rom. 1:16)

Luca 1:37 rostește aceleași lucruri: “Nici un cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere (spirit).

Studierea Bibliei și aplicarea acesteia în viața noastră este deci un proces dinamic. Nu are nimic de a face cu abordarea distantă, academică a teologilor sau cu Creștinismul de “bun-simț” al multor biserici, chiar dacă unele pasaje sunt citate pe scurt, fără a face efortul de a le înțelege sau aplica. “Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător”; “cuvântul puterii Lui (Dumnezeu) (Ev. 4:12; 1:3). “Cuvântul lui

Dumnezeu care lucrează în voi care credeți” (1 Tes. 2:13). Prin Cuvânt, Dumnezeu lucrează activ în mintea adevăraților credincioși, în fiecare ceas din zi.

Mesajul de bază al Evangheliei pe care o învățăm este deci adevărata putere a lui Dumnezeu; dacă îi permiteți, atunci poate interveni în viața voastră pentru a vă transforma în copii ai lui Dumnezeu, ce prezintă într-o anumită măsură spiritul/gîndirea lui Dumnezeu, pregătindu-vă pentru trecerea la natura spirituală a lui Dumnezeu, care va avea loc odată cu întoarcerea lui Hristos (2 Petru 1:4). Proorociile lui Pavel erau “dovadă dată de Spirit și de putere” (1 Cor. 2:4).

Suntem înconjurați de cei care au o semi-credință în Biblie ca fiind cuvântul lui Dumnezeu, în ciuda proclamării dăruirii lor față de Hristos. La fel, ei își proclamă credința în Dumnezeu, dar nu acceptă că El este o persoană reală. Negând caracterul de inspirație a Scripturilor și supremația acestora peste simțămintele și convingerile noastre personale, ei neagă puterea lui Dumnezeu. Îmi vin acum în minte cuvintele din Tim. 3:5: “având o formă de evlavie dar tăgăduindu-I puterea”, adică puterea cuvântului din Evanghelie.

Fundamentalismul nostru este luat în rîs de oameni (“Nu este asta cu adevărat credința voastră, nu-i așa?”), și la fel s-a întîmplat cu cel al lui Pavel și al grupului său de predicatori: “Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mîntuirii, este puterea lui Dumnezeu” (1 Cor. 1:18).

Având acestea în minte, nu am putea ca fiecare dintre noi să ținem Biblia în mână cu și mai mult respect, citind-o cu și mai multă dorință de a o înțelege și a ne supune ei?

ATTITUDINEA POPORULUI LUI DUMNEZEU FAȚĂ DE CUVÂNTUL SĂU

O lectură atentă a scrierilor biblice indică faptul că fiecare din cei care au scris Biblia nu numai că au recunoscut că au fost inspirați, dar i-au considerat și pe ceilalți scriitori biblici ca fiind inspirați. Domnul Isus este un exemplu elocvent. Atunci când Isus a citat din Psalmii lui David, a pus înainte aceste cuvintele “David insuflat de Spiritul...” (Mt. 22:43), recunoscând astfel cuvintele lui David ca fiind inspirate. Isus vorbea de asemenea despre “scrierile” lui Moise (Ioan 5:45-47), spunând că el credea că Moise e cel care a scris de fapt Pentateucul. Așa numiții “critici” Creștini au pus la îndoială faptul că Moise ar fi putut să scrie, dar atitudinea lui Hristos contrazice clar abordarea lor. El a numit scrierile lui Moise ca “porunca Domnului” (Marcu 7:8, 9). Același grup de oameni care se îndoiesc pretind că mare parte din Vechiul Testament este doar un mit, dar Isus sau Pavel nici o clipă nu gîndesc astfel. Isus vorbea despre Regina din Seba ca un fapt istoric acceptat (Matei 12:42); El nu spunea “după cum spune povestea despre Regina din Seba...”

Atitudinea Apostolilor era asemenea celei a Domnului lor. Petru povestea că experiența sa personală de a auzi cuvintele lui Hristos cu propriile sale urechi a fost eclipsată de “cuvântul proorociei făcut și mai tare” (2 Petru 1:19-21). Petru era convins că epistolele lui Pavel erau “Scripturi” în aceeași măsură ca “celelalte Scripturi”, o expresie utilizată de obicei despre scrierile din Vechiul Testament. Există

mai multe aluzii în Faptele Apostolilor, Epistole și Apocalipsă la Evanghelii (de ex. Fapte 13:51, Matei 10:14), indicând nu numai că acestea au fost inspirate de același Spirit, dar că cele scrise în Evanghelii au fost considerate ca inspirate de cei care au scris Noul Testament. Pavel, în 1 Tim. 5:18 citează atât din Deut. 25:4 (din Vechiul Testament) cât și din Luca 10:7, considerându-le "Scripturi". Pavel subliniază faptul că mesajul său venea de la Hristos și nu de la însuși (Gal. 1:11, 12; 1 Cor. 2:13; 11:23; 15:3). Acest lucru a fost recunoscut și de ceilalți apostoli; astfel Iacov 4:5 citează cuvintele lui Pavel din Gal.5:17 ca "Scriptură".

Dumnezeu "ne-a vorbit" întru Hristos; de aceea nu mai este nevoie de nici o altă revelație (Ev. 1:2). Se poate observa că Biblia face referiri la alte scrieri inspirate disponibile în prezent (de ex. Cartea lui Iaser, scrierile lui Nataniel, Eliah, Pavel din Corint, iar a treia epistolă a lui Ioan sugerează că Ioan a scris o scrisoare – ce nu s-a păstrat – către biserica la care Diotrefe nu a vrut să se supună). Oare de ce aceste scrieri nu s-au păstrat până la noi? Probabil pentru că nu erau relevante pentru noi. De aceea putem fi siguri că Dumnezeu a păstrat tot ceea ce era important pentru noi.

Se spune adesea despre cărțile Noului Testament că au fost acceptate treptat ca fiind inspirate, dar faptul că fiecare Apostol considera scrierile celorlalți Apostoli ca inspirate infirmă acest lucru. A fost un miraculos dar al Spiritului acela de a putea testa dacă literele și cuvintele considerate a fi inspirate erau în adevăr așa (1 Cor. 14:37; 1 Ioan 4:1; Apoc. 2:2). Acest lucru înseamnă că toate cuvintele inspirate au fost considerate în adevăr inspirate. Dacă ar fi existat o selecție umană necontrolată a celor cuprinse în Biblie, atunci această carte nu ar fi avut nici o autoritate.

2.3 Darurile Sfântului Spirit

În anumite momente, Dumnezeu a lăsat folosirea puterii Sale (Spiritului Sfânt) în seama oamenilor. Însă acest lucru nu a fost sub forma unui "cec în alb", care le dădea posibilitatea de a face tot ce doreau; folosirea Sfântului Spirit se făcea întotdeauna pentru un scop anume. Când scopul era împlinit, atunci darul Sfântului Spirit era retras. Trebuie să ținem minte că spiritul lui Dumnezeu acționează pentru înfăptuirea gândurilor Lui. Scopul Său permite adesea să suferim pe termen scurt în această viață pentru a-I putea îndeplini scopurile Sale pe termen lung (vezi Studiul 6.1). Deci este de așteptat ca Sfântul Spirit să nu aibă în mod necesar menirea de a alina suferințele umane din această viață. Orice astfel de ușurare pe care o va aduce cu sine va avea un scop nobil, ce exprimă gândurile pe care Dumnezeu le are cu noi.

Acest lucru intră în contradicție cu actuala atitudine creștină față de Sfântul Spirit ; se spune că este bine să credem în Dumnezeu datorită avantajelor fizice, cum ar fi vindecarea unei boli, pe care Sfântul Spirit ni le-ar oferi. Acest lucru ar explica de ce în țări sfâșiate de discordii , precum Uganda, au apărut o mulțime de oameni care pretindeau că posedă darurile spiritului de a vindeca iar din punct de vedere istoric, aceste momente au coincis adesea cu perioade de mari lipsuri. Acest fenomen plasează sub semnul suspiciunii ceea ce pretind astăzi unii oameni și anume că ar

poseda darul spiritului ; dacă cineva este în căutarea unei experiențe ce transcende actuala condiție umană, este ușor să pretindă că a găsit ceva pe măsură .

Mulți "creștini" din ziua de azi pretind că posedă daruri spirituale miraculoase, dar atunci când sunt întrebați despre scopul lor precis, manifestă o incertitudine semnificativă. Dumnezeu a dăruit întotdeauna spiritul Său pentru împlinirea unor obiective anume, bine definite. Datorită acestui lucru, cei care au posedat cu adevărat darurile spiritului au știut precis la ce trebuiau să le folosească, și de aceea succesul lor nu a fost doar parțial. Acest fapt contrastează cu numeroasele eșecuri și vindecări parțiale din ziua de astăzi, experimentate de cei care pretind că au darul spiritual de a vindeca.

Următoarele exemple indică anumite motive și obiective care stau la baza înzestrării cu darurile spiritului. În nici unul din aceste cazuri nu a existat un element subiectiv asociat înzestrării cu aceste daruri și nici posesorii acestor daruri nu puteau să le utilizeze după cum credeau ei de cuviință. Deoarece vorbim despre Spiritul lui Dumnezeu, este de neconceput ca oamenii să-i dirijeze utilizarea, dacă avem în vedere că le-a fost oferit pentru a putea duce la îndeplinire anumite dorințe ale lui Dumnezeu, și nu ale celor cărora le-a fost oferit temporar (Is. 40:13).

La începutul istoriei poporului lui Israel, li s-a poruncit să construiască un cort (tabernacul) care să adăpostească altarul și alte lucruri sfinte; li s-au dat instrucțiuni detaliate despre cum să facă toate lucrurile necesare pentru adorarea lui Dumnezeu. Pentru a înfăptui acest lucru, Dumnezeu Și-a dăruit spiritul anumitor oameni. Aceștia erau "cu spirit de pricepere, să facă vestmintele lui Aron...", etc. (Ex. 28:3)

Unul dintre acești oameni, Betaleel, era "plin de Spiritul lui Dumnezeu, spirit de înțelepciune, pricepere și știință pentru tot felul de lucrări, să... lucreze în aur,... să sape în pietre... și să facă tot felul de lucrări" (Ex. 31:3-5)

Num. 11:14-17 povestește cum o parte din spiritul/puterea dată lui Moise au fost luate și puse peste bătrânii lui Israel, pentru ca aceștia să poată judeca corect plângerile poporului astfel încât Moise să nu mai poarte singur sarcina. Chiar înainte de moartea lui Moise, darul spiritului a fost transferat de la el la Iosua astfel încât acesta, să poată conduce și el corect poporul lui Dumnezeu (Deut. 34:9).

Din momentul în care poporul lui Israel a intrat pe pământul lor și până la primul rege (Saul), a fost guvernat de oameni numiți judecători. În această perioadă erau adesea oprimați de dușmanii lor, dar cartea Judecătorilor povestește cum spiritul lui Dumnezeu a coborât asupra unora dintre judecători pentru a mântui poporul lui Dumnezeu de invadatorii lor – Otniel (Jud. 3:10), Ghedeon (Jud. 6:34) și Tefta (Jud. 11:29) exemplifică acest lucru.

Unui alt judecător, Samson, i-a fost oferit darul spiritului pentru ca acesta să poată omorî un leu (Jud. 14:5, 6); pentru a putea omorî 30 de oameni (Jud. 14:19) și pentru a putea rupe funiile cu care fusese legat (Jud. 15:14). Deci Samson nu

poseda darul "Spiritului Sfânt" în mod continuu – ci acesta se cobora asupra sa doar pentru a înfăptui anumite lucruri iar apoi îi era retras.

De aici reiese evident că a primi darul folosirii spiritului lui Dumnezeu pentru un anumit scop nu reprezintă:

O garanție a mântuirii

Ceva care durează o viață de om

O forță mistică din interiorul lor

Ceva dobândit în urma unei "experiențe personale" extatice

Trebuie spus că există multe raționamente confuze despre darurile Spiritului Sfânt. Oamenii pretind că "au primit Spiritul Sfânt", și adesea la întruniri religioase predicatorul pretinde că a "primit darurile spiritului" înaintea celor care consideră că "Îl acceptă pe Isus". Dar se ridică întrebarea : Care daruri? E de neconceput ca oamenii să nu știe exact ce daruri posedă. Lui Samson i-a fost dat darul spiritului pentru a putea ucide un leu (Jud. 14:5, 6); pe când se afla în fața animalului furios, el știa exact pentru ce motiv anume a fost înzestrat cu har. Nu putea exista nici un dubiu în mintea sa. Acest lucru vine în contrast cu ceea ce pretind unii din ziua de azi, că ar fi primit Spiritul Sfânt, dar nu pot înfăptui nici o faptă anume; și nici nu știu cu ce anume daruri ar fi înzestrați.

MOTIVELE ACORDĂRII DARURILOR ÎN PRIMUL SECOL

Ultima poruncă a lui Hristos către apostoli a fost să meargă în lume și să predice Evanghelia (Marcu 16:15, 16). Așa au și făcut, vorbind mai ales despre moartea și învierea lui Hristos. Dar amintiți-vă că la acea vreme nu exista nici un Nou Testament așa cum îl știm acum. După cum stăteau ei în piețe și sinagogi, predicând despre acest Isus din Nazaret, povestea lor putea părea ciudată – un tâmplar din Israel care era perfect, care a murit și apoi a înviat pentru a împlini cu totul profeția din Vechiul Testament, și care le cerea acum să se boteze și să-I urmeze exemplul.

În acele vremuri, alți oameni încercau și ei să câștige adepți pentru alte culte. Trebuia să existe o cale prin care să se dovedească lumii că mesajul propovăduit de către Creștini era de la Dumnezeu Însuși și nu era filosofia unei echipe de pescari din Nordul Israelului.

În zilele noastre, apelăm la cele scrise în Noul Testament despre lucrarea și doctrina lui Isus pentru a demonstra că mesajul nostru vine de la Dumnezeu; dar în acele zile, înainte de a fi fost scris și disponibil, Dumnezeu a permis predicatorilor să folosească Sfântul Său Spirit pentru a putea întări adevărul celor spuse de ei. Acesta era motivul precis pentru folosirea darurilor sfinte în fața mulțimii; absența Noului Testament în formă scrisă, așa cum este el astăzi, trebuie să fi reprezentat o dificultate pentru noile grupuri de credincioși în a-și dezvolta credința. Numeroasele probleme practice care se iveau printre ei nu ar fi avut o soluție clară; ar fi fost prea puține mijloace de călăuzire pentru ca ei să-și poată întări credința în Hristos. Din aceste motive darurile Spiritului Sfânt au fost oferite pentru călăuzirea primilor

creștini prin mesaje inspirate, până când aceste mesaje și învățături ale lui Isus au fost scrise în Noul Testament și răspândite.

Ca întotdeauna, aceste motive pentru acordarea darurilor Spiritului Sfânt erau foarte clare:

- Când el (Isus) s-a suit (în ceruri), El... a dat daruri (spirituale) oamenilor... pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos”, adică a credincioșilor (Ef. 4:8, 12)

- Astfel a scris Pavel credincioșilor la Roma: “Căci doresc să vă văd ca să vă dau un dar duhovnicesc pentru întărirea voastră” (Rom. 1:11).

Cu privire la utilizarea darurilor pentru a confirma propovăduirea Evangheliei, putem citi:

“Evanghelia noastră a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere, cu Spiritul Sfânt și cu mare îndrăzneală” prin miracolele împlinite (1 Tes. 1:5 cap. 1 Cor. 1:5, 6)

Pavel putea vorbi despre “acele lucruri pe care Hristos le-a făcut prin mine, ca să aducă Neamurile la ascultarea de El, fie prin cuvântul meu, fie prin faptele mele, fie prin puterea semnelor și minunilor, prin puterea Spiritului Sfânt” (Rom. 15:18, 19).

În ceea ce privește propovăduirea Evangheliei, putem citi, “Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni... prin puterea Spiritului Sfânt” (Ev. 2:4).

O campanie de propovăduire a Evangheliei în Cipru a fost întărită de miracole, astfel încât “dregătorul, când a văzut ce s-a întâmplat, a crezut, și a rămas uimit de învățătura Domnului” (Fapte 13:12)

Astfel, miracolele l-au determinat să respecte cu adevărat învățăturile ce-i fuseseră predate. La Iconia, “Domnul... adevărea cuvântul privitor la Harul Său, și îngăduia să se facă semne și minuni” (Fapte 14:3).

Toate acestea sunt cuprinse în comentariul despre supunerea apostolilor față de porunca de a predica: “Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra cu ei și întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau” (Marcu 16:20).

ANUMITE LUCRURI ÎN ANUMITE MOMENTE

Acest daruri ale spiritului erau prin urmare acordate pentru a putea împlini anumite lucruri în anumite momente. Aceasta arată greșeala în a pretinde că posesia miraculoasă a darului este o experiență permanentă de-a lungul vieții unui om. Apostolii, inclusiv Petru, erau “plini de Spiritul Sfânt” la sărbătoarea Pentecostală, imediat după Înălțarea lui Isus (Fapte 2:4). Ei primiseră atunci darul de a vorbi în limbi străine pentru propovăduirea Evangheliei creștine într-un mod spectaculos.

Atunci când autoritățile au încercat să-i împiedice, "Petru, plin de Spiritul Sfânt" a putut să le răspundă într-un mod convingător (Fapte 4:8). La eliberarea lor din închisoare, darurile le-au dat puterea de a-și continua misiunea – "toți s-au umplut de Spiritul Sfânt și rosteau cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală" (Fapte 4:31).

Un cititor atent va observa că nu se afirmă că "aceștia, deja plini de spirit", au înfăptuit acest lucru. Ei au fost înzestrați cu spirit doar pentru a putea înfăptui anumite lucruri, dar trebuiau să fie re-înzestrați pentru a putea înfăptui următorul obiectiv din planul lui Dumnezeu. Pavel era de asemenea "plin de Spiritul Sfânt" la botezul său, dar câțiva ani mai târziu a trebuit să fie din nou "plin de Spiritul Sfânt" pentru a putea condamna la orbire un om viclean (Fapte 9:17, 13:9).

Vorbind despre darurile miraculoase, Pavel scria că primii credincioși le aveau "după măsura darului lui Hristos" (Ef. 4:7). Cuvântul grecesc pentru "măsură" înseamnă "o parte limitată sau un grad limitat" (concordanța lui Strong). Doar Isus avea daruri nelimitate, într-o totală libertate de a le folosi precum dorea (Ioan 3:34).

Vom defini acum acele daruri spirituale care se pare că au fost cel mai adesea menționate ca fiind posedate în primul secol.

DARURILE SPIRITUALE ALE PRIMULUI SECOL

PROFEȚIA

Cuvântul grecesc pentru "profet" înseamnă cineva care poate prooroci cuvântul lui Dumnezeu – adică orice persoană inspirată a rosti cuvintele lui Dumnezeu, lucru ce presupunea adesea a prevedea evenimente viitoare (vezi Petru 1:19-21). Astfel "profeții" – acei cu darul profeției – au venit "din Ierusalim la Antioh. Unul din ei, numit Agab, s-a sculat și a vestit prin Spiritul că va fi o foamete mare în toată lumea: și a și fost, într-adevăr, în zilele împăratului Claudiu Cezar. Ucenicii au hotărât apoi să trimită fiecare, după puterea lui, un ajutor fraților" (Fapte 11:27-29). O astfel de înaltă profeție, care s-a îndeplinit cu adevărat în următorii ani, lipsește acum celor care pretind că posedă darul profeției: într-adevăr, întemeietorii primelor biserici erau atât de convingși că acest dar era posedat cu adevărat printre ei, încât și-au oferit timpul și banii pentru a ușura greutățile ce fuseseră profețite. Puține exemple de acest fel pot fi găsite în așa numitele biserici "pline de spirit" din zilele noastre.

VINDECAREA

Văzând că apostolii propovăduiau buna vestire (Evangelia) a venirii Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, era potrivit ca ei să-și întărească mesajul prin miracole care să ofere imaginea a ceea ce urma să vină, când "se vor deschide ochii orbilor și se vor deschide urechile surzilor, și schiopul va sări ca un cerb..." (Isa. 25:5, 6). Pentru a afla mai multe despre ceea ce oferă Împărăția lui Dumnezeu vezi Studiul 5. Atunci când Împărăția lui Dumnezeu se va stabili pe pământ, promisiuni ca acestea nu vor fi înfăptuite cu jumătate de măsură, și nici nu va exista vreun dubiu asupra faptului

că Împărăția este cu adevărat aici sau nu. De aceea, confirmarea miraculoasă de către Dumnezeu a mesajului acestei Împărății era într-o formă concludentă, ce nu putea fi pusă la îndoială; din acest motiv, multe din vindecările miraculoase erau înfăptuite de către primii credincioși în văzul lumii.

Un exemplu clasic se poate regăsi în vindecarea de către Petru a unui cerșetor șchiop ce zăcea în fiecare dimineață la poarta templului. Fapte 3:2 menționează că era adus acolo în fiecare zi – deci reprezenta o figură familiară. După ce a fost vindecat de Petru care și-a folosit darul spiritual, "dintr-o săritură a fost în picioare, și a început să umble. A intrat cu ei în templu, umblând și sărind... Tot norodul l-a văzut umblând și lăudând pe

Dumnezeu: și îl cunoșteau că era cel ce ședea la poarta Frumoasă a Templului: și s-au umplut de uimire și de mirare pentru cele ce i se întâmplaseră. Și cât cel vindecat se ținea de Petru... tot poporul mirat a alergat la ei în pridvor” (Fapte 3:7-11).

Imediat Petru a început să predice în aer liber despre învierea lui Hristos. Având în față dovada neîndoielnică, irefutabilă a vindecării acelui cerșetor, putem fi siguri că mulțimea a considerat cuvintele lui Petru ca fiind cele ale lui Dumnezeu. Poarta templului la “ceasul rugăciunii” (Fapte 3:1) trebuie să fi fost asaltată de oameni, ca un magazin într-o dimineață de Sâmbătă. Într-un astfel de loc a ales Dumnezeu să confirme propovăduirea cuvântului Său printr-un asemenea miracol clar. La fel, în Fapte 5:12 putem citi că “prin mâinile apostolilor se făceau multe semne și minuni în norod”. Obșnuitele pretenții ale vindecătorilor “Penticostali” gravitează în jurul unor fapte petrecute în biserici de pe străzi laterale și nu pe străzile principale, în prezența unor “credincioși” exaltați în spiritul de așteptare a unui miracol, și nu în fața unui public eterogen cu inima împietrită.

Să spunem că autorul acestei lucrări a avut o experiență considerabilă în a discuta aceste probleme cu cei care pretind în momentul actual că posedă darul spiritului și că a fost martor la multe din pretențiile de a poseda aceste daruri spirituale. Totuși, “mărturia mea personală” de a vedea numeroase “vindecări” neconcludente și cel mult vindecări parțiale, nu are nevoie să fie prea elaborată; orice membru onest al acestor biserici va admite că multe din acestea se petrec. În multe ocazii le-am pus această problemă binevoitorilor mei prieteni Penticostali: “Nu pornesc de la ideea că nu doresc să cred că aveți aceste mari puteri. Dar Dumnezeu ne-a arătat întotdeauna foarte clar cine are puterea Sa și cine nu; deci nu este nedrept din punctul meu de vedere să vă cer să-mi demonstrați acest lucru – și atunci s-ar putea să fiu mai înclinat să vă accept poziția doctrinală, pe care în acest moment nu pot să o pun de acord cu Scriptura”. Niciodată nu mi-a fost oferită o “demonstrație clară a spiritului și puterii”.

În contradicție cu atitudinea mea, evreii ortodocși din primul secol au refuzat să creadă în posibilitatea creștinilor de a fi posedați daruri spirituale miraculoase. Totuși ei au trebuit să admită că “Omul acesta face multe minuni” (Ioan 11:47) și “este știut de toți locuitorii Ierusalimului că prin el s-a făcut o minune vădită, pe care n-o putem tăgădui” (Fapte 4:16). La fel, cei care i-au auzit pe apostoli vorbind în diferite limbi erau încremeniți” (Fapte 2:6). Nu același lucru se întâmplă azi în răspunsurile vagi ale Penticostalilor. Faptul că oamenii au negat capacitatea “Penticostalilor” moderni de a înfăptui cu adevărat minuni, reprezintă un punct semnificativ în această dezbateră. Dacă un singur miracol putea face înconjurul Ierusalimului, este greu de crezut că dacă un adevărat miracol ar fi fost înfăptuit în Trafalgar Square din Londra sau în Parcul Nyaharuru din Nairobi, nu ar fi primit recunoașterea întregii lumi că darurile spirituale ale lui Dumnezeu ar fi posedate și astăzi.

“Vindecările” Penticostale sunt mai degrabă un rezultat al condiționării emoționale și psihologice decât o intervenție directă a spiritului lui Dumnezeu. Prin contrast, Petru a putut să-și folosească adevăratul dar de a înfăptui miracole pentru a putea vindeca pe bolnavii de pe ulițe (Fapte 5:15). La folosirea puterilor miraculoase de către Pavel a fost martor un dregător al Guvernului (Fapte 13:12, 13) precum și numeroși

păgâni care trăiau în orașul Litra (Fapte 14:8-13). După cum era cerut de însuși scopul și natura darurilor spirituale, aceste lucruri erau făcute publice, și nu puteau fi explicate altfel decât prin a admite că puterea lui Dumnezeu era cea manifestată public de către servitorii Săi. Similar a fost și efectul unuia din miracolele de vindecare înfăptuite de Hristos: "Toți au rămas uimiți și slăveau pe Dumnezeu și ziceau: Niciodată n-am văzut așa ceva" (Marcu 2:12).

LIMBILE

Apostolii, mulți dintre ei simpli pescari, au primit marea misiune să se ducă în lume și să propovăduiască Evanghelia (Marcu 16:15, 16). E posibil ca prima lor reacție să fi fost "Dar nu cunosc limbi străine!" Pentru ei nu se punea problema la modul "Nu am fost bun la limbi străine în școală", căci ei nici nu fuseseră la școală. Se vedea după aspectul lor că "erau oameni necărturari și de rând" (Fapte 4:13) atunci când venea vorba despre astfel de lucruri. Și chiar și pentru predicatorii mai educați (precum Pavel), bariera limbii era destul de mare. Atunci când se făceau convertirile, faptul că aveau nevoie unul de celălalt pentru edificare (în absența Noului Testament în variantă scrisă) însemna că a nu înțelege limba celuilalt reprezenta o problemă considerabilă.

Pentru a o depăși, li s-a acordat darul vorbirii în limbi străine ("limbi") și al înțelegerii lor. Există evident o clară contradicție între această imagine a "limbilor" și cea a multor creștini "renăscuți", care descriu pronunțarea lor extatică a unor sunete neinteligibile drept "limbi". Această confuzie poate fi clarificată arătând că definiția biblică a cuvântului "limbi" este cea de "limbi străine".

La sărbătoarea Penticostală a iudeilor, imediat după Înălțarea lui Hristos la Ceruri, apostolii "erau plini de Spiritul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi... Mulțimea s-a adunat (o nouă dovadă publică a darurilor) și a rămas încremenită, pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui. Și toți se mirau și se minunau, zicând unii către alții: Toți acești care vorbesc nu sunt Galileeni? Cum dar îi auzim vorbind fiecare în limba noastră în care ne-am născut? Parți și Mezi... îi auzim vorbind în limbile noastre... și toți erau uimiți" (Fapte 2:4-12). Este puțin probabil că dubla subliniere a uimirii poporului și minunarea lor ar mai fi fost necesară dacă ceea ce ar fi auzit ei ar fi fost doar niște bâlbâieli rostite de cei care pretind în zilele noastre că posedă darul sfânt; acestea stârnesc mai degrabă mărunte sarcasme și indiferență, decât uimirea și convingerea care provin din înțelegerea cuvintelor rostite, așa cum se arată în Fapte 2.

În afară de paralela clară între "graiuri" și "limbi" din Fapte 2:4-11, "graiuri" este în mod evident folosit pentru a însemna "limbi" în alte părți ale Noului Testament; expresia "neamuri și seminții și limbi" este folosită de 5 ori în Apocalipsa pentru a vorbi despre toți oamenii de pe pământ (Apoc. 7:9; 10:11; 13:7; 17:15). Cuvântul grecesc pentru "graiuri" apare în versiunea grecească a Vechiului Testament (numită "Septuaginta") în sensul de limbi. (vezi Gen. 10:5; Deut. 28:49; Dan. 1:4)-

1 Cor. 14 este o listă de porunci cu privire la folosirea darului limbilor; v.21 citează din Is. 28:11 despre cum acest dar putea fi folosit pentru a depune mărturie

împotriva iudeilor: "În lege este scris: Voi vorbi norodului acestuia prin altă limbă și prin buze străine...". Is. 28:11 se referă în principal la invadatorii poporului lui Israel care vorbeau Iudeilor în alte "limbi", pe care nu le cunoșteau. Paralela dintre "limbi" și "buze" indică faptul că "limbi" se referă la limbile străine. Există multe alte indicii în 1 Cor. 14 despre faptul că "limbi" se referă la limbi străine. Acest capitol conține critica inspirată a lui Pavel la adresa abuzării de aceste daruri care avea loc la începuturile bisericii, oferind astfel nenumărate priviri introspective în natura darurilor limbilor și profeției. Vom încerca acum un scurt comentariu asupra acestora. Versetul 37 este versetul cheie:

"Dacă crede cineva că este prooroc sau insuflat de Dumnezeu, să înțeleagă că ce vă scriu eu este o poruncă a Domnului".

Dacă cineva pretinde că are darul spiritual, trebuie deci să accepte că poruncile legate de folosirea acestor daruri sunt inspirate de Dumnezeu. Oricine nesocotește astăzi aceste porunci admite prin urmare în mod deschis că nu consideră necesar să se supună cuvintelor inspirate de Dumnezeu. Versetele 11-17:

"Dar dacă nu cunosc înțelesul sunetului, voi fi un străin pentru cel ce vorbește, și cel ce vorbește, va fi un străin pentru mine.

Tot așa și voi, fiindcă râvniți după daruri duhovnicești, să căutați să le aveți din belșug, în vederea zidirii sufletești a Bisericii.

De aceea, cine vorbește în altă limbă, să se roage să aibă și darul s-o tălmăcească.

Fiindcă dacă mă rog în altă limbă, spiritul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod.

Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga cu spiritul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu spiritul, dar voi cânta și cu mintea.

Altminterea, dacă aduci mulțumiri cu spiritul, cum va răspunde "Amin" la mulțumirile pe care le aduci tu, cel lipsit de daruri, când el nu știe ce spui?

Negreșit, tu mulțumești lui Dumnezeu foarte frumos, dar celălalt nu rămâne zidit sufletește".

A vorbi deci într-o limbă pe care cei prezenți la ceremonie nu o înțeleg este deci fără rost. Utilizarea unor cuvinte fără noimă este interzisă – deoarece cum ar putea un "Amin" adevărat să fie rostit la sfârșitul unei "rugăciuni" compusă din bolboroseli ce nu pot fi înțelese? Țineți minte că "Amin" înseamnă "Așa să fie", adică "Sunt complet de acord cu ce s-a spus în această rugăciune".

Vorbind într-o limbă care nu este înțeleasă de către frații voștri nu îi edifică pe aceștia, spune Pavel.

Versetul 19:

“Dar în Biserică voiesc mai bine să spun cinci cuvinte înțelese, ca să învăț și pe alții, decât să spun zece mii de cuvinte în altă limbă”
Acest lucru este foarte clar. O propoziție scurtă despre Hristos în limba engleză îmi va face mai mult bine decât ore de predici într-o limbă străină – sau “bolboroseală”.

Versetul 22:

“Prin urmare, limbile sunt un semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși. Proorocia, dimpotrivă, este un semn nu pentru cei necredincioși, ci pentru cei credincioși”

Darul limbilor era destinat deci pentru predicarea Evangheliei în fața poporului. Totuși, în ziua de astăzi, multe dintre pretențiile de a avea darul “limbilor” provin din grupuri de “credincioși” sau (aparent) din experiența lor personală, pe când se aflau singuri. Există o lipsă cronică de exemple de oameni care să poată vorbi în mod miraculos într-o limbă străină pentru a putea propovădui Evanghelia. La începutul anilor 90, ușa oportunităților s-a deschis pentru a predica creștinismul în Europa de Est, dar așa numitele biserici “evangelice” au trebuit să-și distribuie literatura în engleză, datorită barierelor lingvistice! Cu siguranță darul limbilor ar fi trebuit utilizat, dacă ar fi existat!

Versetul 23

“Deci, dacă s-ar aduna toată Biserica la un loc, și toți ar vorbi în alte limbi, și ar intra și de cei fără daruri, sau necredincioși, n-ar zice ei că sunteți nebuni?”

Exact acest lucru s-a întâmplat. Musulmanii și păgânii au luat în râs bizarul comportament al celor care pretindeau că au darul limbilor în Africa de vest. Chiar și un creștin cumpătat care ar urmări ce se petrece la o întrunire Penticostală ar fi tentat să creadă că membrii acesteia sunt nebuni.

Versetul 27:

“Dacă sunt unii care vorbesc în altă limbă, să vorbească numai câte doi sau cel mult trei, fiecare la rând: și unul să tălmăcească”.

Era nevoie doar de doi sau trei oameni pentru a vorbi în alte limbi în timpul oricărei ceremonii. Este puțin probabil că ar fi fost mai mult de trei limbi diferite vorbite de către o audiență. O ceremonie și-ar fi pierdut imediat coerența dacă fiecare propoziție a vorbitorului ar fi trebuit tradusă în mai mult de două limbi. Dacă darul limbilor ar fi fost posedat la o întrunire în centrul Londrei, la care ar fi participat englezi, cu câțiva turiști francezi și germani prezenți, vorbitorii ar trebui să înceapă:

Pastorul: Bună seara

Vorbitorul primei limbi: Bon soir (franceză)

Vorbitorul celei de-a doua limbi: Guten abend (germană).

Dar bineînțeles că trebuie să vorbească pe rând, unul după celălalt. Pentru că dacă ar vorbi simultan s-ar crea confuzie; totuși, datorită naturii fundamental emotive a

actualei "vorbiti în alte limbi", fenomenul se produce din gurile mai multor oameni simultan. Am observat că odată ce începe o persoană, altele sunt imediat influențate să facă același lucru.

Darul vorbirii limbilor străine a fost adesea folosit împreună cu cel al profeției, astfel încât un mesaj inspirat de Dumnezeu să poată fi rostit mai departe (prin darul profeției) într-o limbă străină vorbitorului (prin darul vorbirii de limbi străine). Un exemplu cum cele două daruri au fost folosite împreună îl întâlnim în Fapte 19:6. Dacă însă la o întrunire la Londra la care ar participa englezi și numeroși turiști francezi, vorbitorul ar vorbi în franceză, englezii prezenți nu ar putea fi "zidiți sufletește". De aceea trebuie să fie prezent și darul interpretării limbilor străine, astfel încât toată lumea să înțeleagă – în exemplu nostru, să traducă din franceză în engleză. De asemenea, dacă unul dintre vorbitorii francezi ar pune o întrebare, vorbitorul nu ar putea să-l înțeleagă fără ajutor, chiar dacă ar avea darul vorbirii în franceză fără ca el să o știe. Darul interpretării trebuie deci să fie prezent pentru a-l ajuta în această situație.

Fără prezența unei persoane cu darul interpretării atunci când era necesar, darul vorbirii în limbi străine nu ar fi fost utilizat: ".. și unul să tălmăcească. Dacă nu este cine să tălmăcească, să tacă în Biserică" (1 Cor. 14:27, 28).

Faptul că mulți dintre cei care pretind în zilele noastre că au darul vorbirii limbilor străine vorbesc în limbi care nu pot fi înțelese de nimeni, și fără interpret, este clar un caz de nesupunere la aceste porunci.

Versetele 32, 33:

"Spiritele proorocilor sunt supuse proorocilor. Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, ca în toate Bisericile sfinților".

Posesia darurilor Sfântului Spirit nu trebuie deci asociată cu o experiență ce scoate o persoană din sfera conștiinței normale; spiritul este supus controlului celui care îl folosește și nu este o forță care îl determină să acționeze involuntar. Se pretinde adeseori în mod greșit că demonii sau "spiritele răului" îi posedă pe cei "nemântuiți" (vezi Studiul 6.3), și credincioșii sunt plini de Spiritul Sfânt. Dar puterea spiritului la care se face referire în 1 Cor. 14:32 era supusă controlului celui care o posedă în anumite scopuri; nu era o forță a binelui în contrast cu forța răului care se află în firea umană. Mai mult, am arătat mai devreme că aceste puteri ale Spiritului Sfânt le-au fost dăruite apostolilor în anumite momente, pentru a înfăptui anumite lucruri, și nu erau prezente în ei permanent.

Versetul 34:

"Femeile să tacă în adunări, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvântul în ele, ci să fie supuse, cum zice și Legea".

În contextul folosirii darurilor spirituale, se subliniază fără putință de tăgadă că o femeie nu trebuie să le utilizeze în timpul unei ceremonii religioase. Nerespectarea pe scară largă a acestui lucru este de așteptat dacă actualul fenomen al vorbirii în "bolboroseli" este explicabil în termeni de excitare emoțională ce trece de la o persoană la alta din audiență. Femei, copii – toți cei prezenți acolo cu mintea

deschisă – pot fi afectați de asemenea stimuli, producând astfel sunete extatice ce pot fi interpretate ca o “limbă străină”.

Predominanța femeilor în așa zisa “vorbire de limbi străine” și “profeții” din bisericile moderne nu poate fi nicidecum pusă în acord cu porunca din acest verset. Argumentul ridicol, disperat că Pavel ar fi urât femeile este combătut în câteva versete care urmează: “Dacă crede cineva că este prooroc sau insuflat de Dumnezeu, să înțeleagă că ce vă scriu eu, este o poruncă a Domnului” (1 Cor. 14:37) – și a nu a lui Pavel personal.

2.4. Retragera darurilor

Darurile miraculoase ale spiritului lui Dumnezeu vor fi folosite din nou de către credincioși pentru a schimba această lume în Împărăția Domnului, după întoarcerea lui Hristos. De aceea darurile sunt numite “puterile veacului viitor” (Ev. 6:4, 5); Ioel 2:26-29 descrie o “ploaie” de daruri spirituale după căirea poporului lui Israel. Faptul că aceste daruri vor fi oferite credincioșilor la întoarcerea lui Hristos este o dovadă suficientă că ele nu sunt în posedate în prezent – având în vedere că pentru orice creștin cu ochii deschiși atât asupra Scripturii cât și asupra evenimentelor din lume, întoarcerea Domnului va avea loc curând (vezi Anexa 3).

Există profeții biblice clare ce afirmă că la un moment dat între sfârșitul primului secol, când darurile erau posedate, și a doua venire, darurile urmau a fi retrase:

“Proorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit. Căci cunoaștem în parte, și proorocim în parte. Dar când va veni ce este desăvârșit, acest “în parte” se va sfârși (1 Cor. 13:8-10). Darurile “sunt temporare”. (GNB)

Darurile spirituale posedate în primul secol urmau a fi retrase “atunci când va fi venit ce este desăvârșit”. Aceasta nu poate fi a doua venire a lui Hristos, deoarece în acel moment darurile vor fi acordate din nou. Cuvântul grecesc tradus ca “perfect” înseamnă “cel ce este întreg sau complet”; dar nu înseamnă neapărat și ceva fără de păcat.

Acest lucru complet ar înlocui cunoștințele parțiale pe care le aveau primii creștini ca rezultat al darului profeției. Să ne amintim că profeția era darul de a rosti cuvintele inspirate de Dumnezeu; aceste cuvinte se regăsesc în Biblie.

În primul secol, credinciosul obișnuit cunoștea doar o parte din Noul Testament așa cum îl știm noi azi. El trebuie să fi auzit de la mai marii bisericii sale unele profeții despre diferite probleme practice; cunoștea în linii mari viața lui Isus și se poate să fi auzit una sau două din epistolele lui Pavel citite. Dar o dată ce profețiile au fost scrise și răspândite, nu mai era nevoie ca darul profeției să aparțină cuiva. Ceea ce era complet și care înlocuia astfel preoția darurilor spirituale era deci Noul Testament:

“Toată scriptura este insuflată de Dumnezeu, și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire: pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit” (2 Tim. 3:16, 17).

Ceea ce ne face desăvârșiți, sau compleți, este “întreaga scriptură”; deci odată ce “întreaga scriptură” fusese insuflată și scrisă, “ce era desăvârșit” venise, iar darurile miraculoase au fost retrase.

Efesenii 4:8-14 completează imaginea:

“Când El (Isus) s-a suit sus (la ceruri)... a dat daruri (spirituale) oamenilor... pentru zidirea trupului lui Hristos: până vom ajunge cu toții la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om desăvârșit... Ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură”.

Darurile primul secol trebuiau oferite până se ajungea la omul desăvârșit, matur, iar 2 Tim. 3:16, 17 spune că “omul lui Dumnezeu (este) desăvârșit” prin acceptarea îndrumării “întregii scripturi”. Col. 1:28 ne învață de asemenea că “perfectiunea” vine din răspunsul la Cuvântul lui Dumnezeu. Odată ce avem întreaga Scriptură, nu mai avem nici un motiv să fim contrariați de multitudinea de doctrine ale diferitelor biserici. Există o singură Biblie, “Cuvântul tău este adevărul” (Ioan 17:17), studiind pasajele sale putem găsi “unitatea în credință” aceea credință despre care vorbește Ef. 4:13. Adevărații creștini au ajuns deci să posede acea credință unică; în acest sens ei sunt desăvârșiți (“perfecti”) ca rezultat a “ceea ce este desăvârșit” sau complet – Cuvântul lui Dumnezeu complet scris.

În trecere, observați cum Ef. 4:14 aseamănă faptul de a fi sub preoția darurilor miraculoase cu copilăria spirituală; și în contextul profețiilor, cum darurile miraculoase urmau a fi retrase. 1 Cor. 13:11 afirmă același lucru. A face atâta vâlvă despre posesia darurilor spirituale nu este deci un semn de maturitate spirituală.

Progresul pe care ar trebui să-l facă fiecare cititor al acestor cuvinte este către o apreciere mai profundă a Cuvântului scris al lui Dumnezeu, pentru a se bucura de dezvăluirea lui Dumnezeu însuși prin aceste cuvinte, și pentru a-I răspunde în supunere umilă.

STUDIUL 2: Întrebări

1. Care dintre următoarele sunt înțelesuri ale cuvântului "Spirit"?
 - a) Putere b) Sfânt
 - c) Răsuflare d) Praf

2. Ce este Spiritul Sfânt?
 - a) O persoană
 - b) Putere
 - c) Puterea lui Dumnezeu
 - d) Parte a unei trinități

3. Cum a fost scrisă Biblia?
 - a) Oamenii au scris propriile lor idei
 - b) Oamenii au scris despre ce credeau ei că înseamnă Dumnezeu
 - c) Prin inspirația oamenilor de către Spiritul lui Dumnezeu
 - d) Unele părți au fost inspirate, altele nu

4. Care din următoarele sunt motive pentru care darurile miraculoase ale Spiritului au fost oferite?
 - a) Pentru a întări predicarea orală a Evangheliei
 - b) Pentru a dezvolta biserica de început
 - c) Pentru a-i obliga pe oameni să fie drepti
 - d) Pentru a-i salva pe apostoli din dificultăți personale.

5. De unde putem afla adevărul lui Dumnezeu?
 - a) Parțial din Biblie, parțial din gândirea noastră
 - b) De la Spiritul Sfânt care ne vorbește direct, în afară de citirea Bibliei
 - c) Doar din Biblie
 - d) De la predicatori / preoți

3.1. Promisiunile lui Dumnezeu: Introducere

În acest punct al studiului nostru am ajuns la o înțelegere mai generală a ceea ce este Dumnezeu și a modului în care El lucrează. Astfel am clarificat un număr de neînțelegeri obișnuite despre aceste lucruri. Acum dorim să privim într-o manieră mai pozitivă la ceea ce Dumnezeu "a făgăduit celor ce-L iubesc" (Iacob 1:12; 2:5) respectându-I poruncile (Ioan 14:15).

Promisiunile lui Dumnezeu din Vechiul Testament sunt cele care reprezintă adevărata speranță creștină. Judecat fiind pentru viața sa, Pavel a vorbit despre răsplata viitoare pentru care el era gata să piardă tot: "Și acum sunt dat în judecată pentru nădejdea făgăduinței pe care a făcut-o Dumnezeu părinților noștri... pentru acea nădejde... sunt pârât" (Fapte 26:6, 7). El și-a petrecut mare parte din viață predicând "vestea bună (Evanghelia) că făgăduința făcută părinților noștri, Dumnezeu a împlinit-o... înviind pe Isus" (Fapte 13:32, 33). Pavel a explicat că faptul de a în acele promisiuni i-a dat speranța în învierea din morți (Fapte 26:6, 8 cp. 23:8), și conștientizarea celei de-a doua veniri a lui Isus și a Împărăției lui Dumnezeu (Fapte 24:25; 28:20, 31).

Toate aceste lucruri contrazic mitul că Vechiul Testament este doar o istorie a poporului lui Israel care nu vorbește despre viața veșnică. Dumnezeu nu a decis dintr-o dată acum 2.000 ani să ne ofere viața eternă prin Isus. Acesta era scopul lui încă de la începuturi:

"În nădejdea vieții veșnice, făgăduită de Dumnezeu, care nu poate să mintă; ci Și-a descoperit Cuvântul la vremea Lui prin propovăduire" (Tit. 1:2, 3).

"Viața veșnică, viața care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată" (1 Ioan 1:2)

Văzând deci că scopul lui Dumnezeu de a dăruia poporului Său viața veșnică L-a însoțit încă de la început, este puțin probabil ca El să fi păstrat tăcerea despre acest lucru timp de cei 4.000 de ani povestiți în Vechiul Testament. De fapt, Vechiul Testament este plin de profeții și promisiuni, fiecare oferind mai multe detalii despre această speranță pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru poporul Său. Datorită acestui lucru o înțelegere a promisiunilor lui Dumnezeu către Părinții iudei este vitală pentru mântuirea noastră: cu atât mai mult cu cât Pavel le-a reamintit credincioșilor în Efeseni că înainte de a fi cunoscut aceste lucruri, ei "erau fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduite, fără nădejde, fără Dumnezeu în lume" (Ef. 2:12) – deși fără îndoială ei credeau că vechile lor credințe păgâne le dăduseră unele speranțe și cunoaștere a lui Dumnezeu. Însă aici constă gravitatea de a nu cunoaște promisiunile lui Dumnezeu din Vechiul Testament – în realitate "fără nădejde, fără Dumnezeu în lume". Amintiți-vă cum a definit Pavel speranța creștină ca "făgăduința pe care a făcut-o Dumnezeu părinților noștri (Iudei)" (Fapte 26:6).

Este un fapt trist că doar unele biserici subliniază cu precădere acele părți din Vechiul Testament care trebuie cu adevărat subliniate. "Creștinismul" a degenerat într-o religie bazată pe Noul Testament – chiar și atunci folosind doar câteva versete din acesta. Isus subliniază clar:

"Dacă nu ascultă pe Moise (adică primele cinci cărți ale Bibliei pe care acesta le-a scris) și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți" (Luca 16:31).

Mintea omului ar putea gândi că a crede în învierea lui Isus este de ajuns (cp. Luca 16:30), dar Isus a spus că fără o înțelegere temeinică a Vechiului Testament, acest lucru nu este pe deplin posibil.

Pierderea credinței de către apostoli după crucificare a fost pusă de Isus pe seama lipsei unei atenții minuțioase asupra Vechiului Testament:

"Atunci le-a zis, O nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus proorocii: Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa? Și a început de la Moise și de la *toți* proorocii, și le-a tâlcuit, în *toate* Scripturile, ce era cu privire la El" (Luca 24:25-27).

Observați cum El subliniază faptul că *întregul* Vechi Testament vorbește de El. Nu era faptul că discipolii nu citiseră sau nu auziseră cuvintele Vechiului Testament, ci de faptul că ei nu le înțeleseseră pe deplin, și deci nu puteau crede cu adevărat în ele. Deci o corectă înțelegere a Cuvântului lui Dumnezeu, și nu o simplă citire, este necesară pentru a avea o credință adevărată. Iudeii erau fanatici când citeau Vechiul Testament (Fapte 15:21), dar pentru că nu înțelegeau referirile la lucrurile legate de Isus și Evanghelia Sa, nu credeau cu adevărat în ea, astfel încât Isus le-a spus:

"Dacă ați crede pe Moise, M-ați crede pe Mine: pentru că el a scris despre Mine. Dar dacă nu credeți cele scrise de el, cum veți crede cuvintele Mele?" (Ioan 5:46, 47).

În ciuda faptului că au citit Biblia, ei nu puteau vedea adevăratul mesaj despre Isus, deși le plăcea să creadă că mântuirea le era asigurată. Isus a trebuit să le spună:

"Cercetați Scripturile (adică cum se cuvine – Fapte 17:11); pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică: dar tocmai ele mărturisesc despre Mine" (Ioan 5:39).

Acesta este cazul multor oameni care au oarecare cunoștințe despre unele din întâmplările și învățăturile din Vechiul Testament: sunt cunoștințe pe care le-au aflat întâmplător. Ei nu pot încă înțelege minunatul mesaj al lui Hristos și al Evangheliei despre Împărăția lui Dumnezeu. Acest studiu își propune să demonstreze adevăratul înțeles al celor mai importante promisiuni din Vechiul Testament:

Din grădina Edenului
Către Noe
Către Avraam
Către David

Informații despre acestea pot fi găsite în primele cinci cărți ale Bibliei (Geneza – Deuteronomul) care au fost scrise de către Moise, și la profeții din Vechiul Testament. Toate elementele Evangheliei creștine pot fi regăsite aici. Pavel a explicat că propovăduia Evanghelia "fără să mă depărtiez cu nimic de la ce au spus proorocii și Moise că are să se întâmple: și anume că Hristosul trebuie să pătimească, și că după ce va fi cel dintâi din învierea morților, va vesti lumină norodului" (Fapte 26:22, 23), și în ultimele sale zile spunea același lucru: "el (Pavel) le-a vestit Împărăția lui Dumnezeu și le-a adus dovezi prin Legea lui Moise și prin prooroci, de dimineață până seara" (Fapte 28:23).

Speranța lui Pavel, acel suprem Creștin, ar trebui să fie speranța care să ne motiveze pe noi toți; așa după cum era lumina glorioasă de la capătul tunelului vieții sale, tot așa ar trebui să fie pentru fiecare Creștin adevărat. Impulsionați de această motivație, putem acum "cerceta Scripturile".

3.2. Promisiunea din Eden

Povestea patetică a căderii omului este relatată în Geneza, capitolul 3. Șarpele a fost blestemat pentru că a răstălmăcit cuvântul lui Dumnezeu și a ademenit-o pe Eva să-l nesocotească. Bărbatul și femeia au fost pedepsiți pentru nesupunerea lor. Dar o rază de speranță se întrevede în acest tablou întunecat atunci când Dumnezeu îi spune șarpelui:

"Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta (sămânța femeii) îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul" (Geneza 3:15).

Acest verset este foarte concentrat; trebuie să definim cu atenție diferitele aspecte implicate. O "sămânță" înseamnă un descendent sau un copil, dar se poate referi și la un popor asociat unei anume "seminții". Vom vedea mai târziu că "seminția" lui Avraam era Isus (Gal. 3:16), dar dacă noi suntem "întru" Isus prin botez, deci și noi suntem seminția (Gal. 3:27-29). Acest cuvânt "sămânță" se referă de asemenea și la ideea de spermă (1 Petru 1:23); deci o sămânță adevărată va avea caracteristicile tatălui său.

Sămânța șarpelui trebuie deci să se refere la ceva care are trăsăturile familiale ale șarpelui:

răstălmăcirea Cuvântul Domnului
minciuna
conducerea altora în păcat

Vom vedea în Studiul 6 că nu există o persoană anume care să facă aceste lucruri, ci doar ceea ce există în noi ca

"omul nostru cel vechi" din carne și oase (Rom. 6:6)

"omul firesc" (1 Cor. 2:14)

“omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare” (Ef. 4:22)

“omul cel vechi cu faptele lui” (Col. 3:9)

Acest “om” al păcatului din noi este “răul” biblic, sămânța șarpelui.

Sămânța femeii trebuia să fie o persoană anume – “iar (sămânța șarpelui) îi va zdrobi călcâiul” (Geneza 3:15). Această persoană trebuia ca întotdeauna să zdrobească sămânța șarpelui, adică cea a păcatului – “îți va zdrobi capul”. A lovi capul unui șarpe înseamnă

a-i aduce moartea – de vreme ce creierul acestuia se află în cap. Singura persoană care ar putea reprezenta sămânța femeii este Domnul Isus:

“Isus Hristos, care a nimicit moartea (și prin urmare și păcatul – Rom. 6:23) a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie” (2 Tim. 1:10)

“Dumnezeu trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului”, adică răul biblic, sămânța șarpelui (Rom. 8:3).

Isus “s-a arătat ca să ia păcatele” (1 Ioan 3:5).

“Si-I vei pune numele Isus (care înseamnă “Mântuitorul”): pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale” (Matei 1:21).

Isus a fost cu adevărat “născut de o femeie” (Gal. 4:4) ca fiul Mariei, deși Dumnezeu îi era Tată. Astfel, și în acest sens, el era sămânța femeii, deși a fost trimis de Dumnezeu precum nici un alt om nu mai fusese. Această sămânță a femeii fusese pentru un timp rănită de păcat, sămânța șarpelui – “îi vei zdrobi călcâiul” (Gen. 3:15). O mușcătură de șarpe la călcâi este o rană temporară, prin comparație cu permanența lovirii șarpelui în cap. Multe figuri de stil își au rădăcina în Biblie: “zdrobește-i capul” (adică oprește sau termină ceva definitiv) se bazează probabil pe această profeție a lui Isus care lovește șarpele în cap.

Condamnarea păcatului, sămânța șarpelui, s-a făcut în primul rând prin sacrificarea lui Hristos pe cruce – observați cum versetele de mai sus vorbesc despre victoria lui Hristos asupra păcatului la timpul trecut. Rana temporară de la călcâi suferită de Isus este deci o referire la moartea Sa timp de trei zile. Învierea Lui a demonstrat că rana era doar temporară, comparativ cu lovitura de moarte pe care El o dăduse păcatului. Este interesant că unele scrieri istorice ce nu fac parte din Biblie indică faptul că victimele crucificării au fost ținute de lemnul crucii prin călcâie. Astfel Isus a fost “rănit în călcâi” prin moartea Sa. Is. 53:4, 5 Îl descrie pe Hristos ca fiind “lovit” de Dumnezeu prin moartea Sa pe cruce. Acest lucru face referire la profeția din Gen. 3:15 că Hristos va fi rănit de sămânța șarpelui. Însă în cele din urmă Dumnezeu a lucrat prin răul pe care Hristos l-a înfruntat. El este descris aici ca cel care face rana (Is. 53:10), controlând forțele răului care l-au rănit pe Fiul Său. Astfel Dumnezeu lucrează și prin experiențele rele ale fiecăruia dintre copii Săi.

CONFLICTUL ÎN ZIUA DE AZI

Probabil că în mintea voastră s-a născut întrebarea: "Dacă Isus a distrus păcatul și moartea (sămânța șarpelui), de ce acestea mai sunt prezente și în ziua de azi?" Răspunsul este că pe cruce Isus a distrus puterea păcatului din El însuși: profeția din Gen. 3:15 se referă în principal la conflictul dintre Isus și păcat. Acest lucru înseamnă că deoarece El ne-a invitat să împărtășim victoria Sa, și noi vom cuceri în cele din urmă păcatul și moartea. Cei care nu sunt invitați să-I împărtășească victoria sau Îi refuză oferta, vor continua să cunoască păcatul și moartea. Chiar dacă păcatul și moartea sunt experimentate și de către adevărații credincioși, prin asocierea lor cu sămânța femeii, botezați fiind întru Hristos (Gal. 3:27-29) păcatele lor vor fi iertate și în cele din urmă vor fi salvați de la moarte, care este rezultatul păcatului. Deci se poate spune că Isus "a nimicit moartea" pe cruce (2 Tim. 1:10), însă oamenii vor continua să moară până când soarta pământului cea dată de Dumnezeu va fi completă, la sfârșitul Mileniului – când moartea nu va mai putea fi întâlnită pe pământ: "Căci trebuie ca El să împărățească (în prima parte a Împărăției lui Dumnezeu) până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea". (1 Cor. 15 : 25,26)

Dacă suntem "botezați *întru* Hristos", atunci promisiunile despre Isus, ca cele din Gen. 3:15, devin și ale noastre; acestea nu mai sunt doar părți interesante din Biblie, ci sunt profeții și promisiuni făcute direct nouă! Ca sămânță a femeii, și noi vom trăi victoria păcatului asupra noastră pentru un scurt timp. Până când Domnul nu se întoarce în viața noastră, și noi vom avea călcâiul zdrobit precum Hristos, și noi vom muri din cauza acestei răni. Dar dacă suntem cu adevărat sămânța femeii, atunci "rana" va fi doar pentru scurt timp. Cei care sunt botezați întru Hristos așa cum se cuvine, prin scufundare în apă, se asociază cu moartea și învierea Sa – simbolizată de înălțarea din apă (vezi Rom. 6:3-5).

Dacă suntem cu adevărat sămânța femeii, atunci viețile noastre vor reflecta cuvintele din Gen. 3:15 – va exista un conflict constant ("vrăjmășie") în interiorul nostru, între bine și rău. Marele apostol Pavel a descris un conflict aproape schizofrenic între păcat și sinele său care îl măcina lăuntric (Rom. 7:14-25).

După botezul întru Hristos, acest conflict cu păcatul care există în interiorul nostru ar trebui să se crească – și să continue să se dezvolte pe tot parcursul vieții noastre. Într-un sens este dificil, deoarece puterea păcatului este mare. Dar în alt sens nu, deoarece noi suntem *întru* Hristos, care a luptat deja și a câștigat conflictul. Observați cum sunt descriși credincioșii ca o femeie, în Ef. 5:23-32, ca și cum deoarece suntem sămânța femeii și noi suntem de asemenea femeie.

Așa după cum sămânța femeii reprezintă atât pe Isus cât și pe cei care încearcă să fie asemeni Lui, tot așa sămânța șarpelui vorbește atât despre păcat ("răul" biblic) cât și despre cei care sunt asemeni păcatului și șarpelui. Astfel de oameni nesocotesc sau răstălmăcesc greșit Cuvântul lui Dumnezeu, fapt ce îi va duce în cele din urmă la rușinea păcatului și înstrăinarea de Dumnezeu, asemeni lui Adam și Evei. Iudeii fiind poporul care L-au condamnat pe Isus la moarte – adică au zdrobit călcâiul seminței femeii – este de presupus că ei au fost exemple de sămânță a șarpelui. Acest lucru este confirmat de Ioan Botezătorul și de Isus:

“Dar când el (Ioan) a văzut pe mulți din Farisei și din Saduchei (grupul de Iudei care l-au condamnat pe Isus) că vin să primească botezul lui, le-a zis: Pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare?” (Mat. 3:7).

“Isus, care le cunoștea gândurile (ale Fariseilor), le-a spus... Pui de năpârci cum ați putea voi să spuneți lucruri bune când voi sunteți răi?” (Mat. 12:25, 34).

Lumea – chiar și cea religioasă – are aceleași trăsături ale șarpelui. Doar cei botezați întru Hristos se asociază cu sămânța femeii; toți ceilalți sunt, în diferite grade, sămânța șarpelui. Trebuie să ne fie exemplul modul în care Isus i-a tratat pe oamenii care erau sămânța șarpelui:

Le-a ținut predici în spiritul dragostei și al grijii adevărate, însă

Nu a lăsat ca gândurile lor să-L influențeze și

Le-a arătat caracterul iubitor al lui Dumnezeu prin modul în care a trăit

Însă pentru toate acestea ei L-au urât. Propriul Său efort de a I se supune lui Dumnezeu

i-a făcut geloși. Chiar și familia Sa (Ioan 7:5, Marcu 3:21) și prietenii apropiați (Ioan 6:66) au ridicat bariere iar unii chiar s-au îndepărtat de El în mod fizic. Pavel a trăit aceeași experiență când s-a plâns celor care odată au stat alături de el la bine și la rău:

“M-am făcut oare vrăjmașul vostru, pentru că v-am spus adevărul?” (Gal. 4:14-16).

Adevărul doare întotdeauna; cunoscându-l și trăindu-l așa după cum trebuie ne va crea mereu probleme, mergând chiar până la persecuție:

“Și cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul (prin adevărata cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu – 1 Petru 1:23), tot așa se întâmplă și acum” (Gal. 4:29).

Dacă suntem cu adevărat uniți întru Hristos atunci și noi trebuie să experimentăm unele din suferințele Sale, pentru ca și noi să putem fi părtași la glorioasa Lui răsplată. Pavel ne dă din nou câteva exemple în acest sens:

“Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El (Hristos), vom și trăi împreună cu El: Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El... de aceea rabd totul” (2 Tim. 2:10-12).

“Dacă m-au prigonit pe Mine (Isus), și pe voi vă vor prigoni... vă vor face toate aceste lucruri pentru Numele Meu” (Ioan 15:20, 21).

adică pentru că suntem botezați în numele lui Isus (Fapte 2:38, 8:16).

Având în față aceste versete este ușor să gândim, “Dacă aceasta înseamnă să fiu asociat cu Isus, sămânța femeii, atunci mai bine nu să nu fiu”. Dar bineînțeles că nu ni se va cere să înfăptuim lucruri pe care nu suntem în stare să le înfăptuim. În timp ce sacrificiul de sine este o cerință necesară pentru a ne putea uni pe deplin întru Hristos, asocierea noastră cu El va avea o astfel de glorioasă răsplată “încât suferințele din prezent nu merită să fie comparate cu gloria care va fi revelată în

noi". Și chiar acum, sacrificiul Său face ca rugăciunile noastre de ajutor în momentele de suferință ale acestei vieți să aibă mai mare putere în fața lui Dumnezeu. Adăugați la aceasta următoarea promisiune, subliniată în multe din Bibliile creștine delfice :

"Și Dumnezeu care este credincios nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda" (1 Cor. 10:13).

"V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea" (Ioan 16:33).

"Deci ce vom zice noi în fața tuturor aceste lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?" (Rom. 8:31).

3.3. Promisiunea către Noe

Pe măsură ce omenirea a progresat, după timpurile lui Adam și Eva, omul a devenit din ce în ce mai imoral. Lucrurile au ajuns în etapa în care civilizația era atât de decăzută moral încât Dumnezeu a decis să distrugă acest sistem de lucruri, cu excepția lui Noe și a familiei sale (Ge. 6:5-8). I s-a spus să construiască o arcă în care el și reprezentanții ai tuturor speciilor de animale să trăiască în timp ce lumea era distrusă de potop. Există motive științifice serioase să credem că acest potop s-a produs cu adevărat, pe lângă scrierile clare din Scriptură! De observat că Pământul (adică planeta) nu a fost distrus, ci doar ființele umane slabe care se găseau pe pământ: "și a pierit orice făptură care se mișca pe pământ" (Gen. 7:21). Isus (Matei 24:37) și Petru (2 Petru 3:6-12) au văzut amândoi în judecarea lumii lui Noe similarități cu cele ce se vor petrece la a doua venire a lui Hristos. Astfel răutatea extremă a oamenilor din vremea lui Noe este egalată de cea din lumea noastră prezentă, care va fi pedepsită la întoarcerea lui Hristos.

Din cauza nenumăratelor păcate ale oamenilor și a programului de auto distrugere în care au implicat această planetă, a luat naștere credința, chiar printre creștini, că acest pământ va fi distrus. Această idee demonstrează clar o totală lipsă de apreciere a mesajului principal al Bibliei – acela că Dumnezeu se preocupă activ de mersul acestei planete, și că în curând Isus Hristos se va întoarce pentru a întemeia Împărăția lui Dumnezeu aici pe pământ. Dacă omului i s-ar permite să distrugă această planetă, atunci aceste promisiuni nu vor mai putea fi păstrate. Dovezi evidente despre faptul că Împărăția lui Dumnezeu *va fi* pe acest pământ le găsim în Studiul 4.7 și Studiul 5. Până atunci, cele ce urmează demonstrează că pământul și sistemul solar nu vor fi distruse:

"Pământul pe care l-a întemeiat pe vecie" (Ps. 78:69)

"Pământul rămâne veșnic în picioare" (Ec. 1:4)

"Soare și Lună... stele... ceruri... căci El le-a întărit pe veci de veci; le-a dat legi și nu le va călca" (Ps. 148:3-6)

“Căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă” (Is. 11:9, Num. 14:21) - acest lucru ar fi dificil dacă Dumnezeu ar lăsa pământul să se distrugă. Această promisiune încă nu s-a îndeplinit.

"Singurul Dumnezeu care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit" (Is. 45:18). Dacă Dumnezeu a întocmit pământul doar pentru a-l vedea distrus, atunci munca Sa ar fi în zadar."

Dar în Geneză, Dumnezeu a promis toate aceste lucruri lui Noe. După ce început să trăiască în noua lume creată de potop, poate că Noe a început să se teamă că ar putea avea loc o nouă distrugere în masă. De fiecare dată după potop când începea să plouă, probabil că acest lucru îi revenea în minte. Astfel încât Dumnezeu a făcut un legământ (o serie de promisiuni) că acest lucru nu se va mai întâmpla niciodată:

"Iată, Eu fac un legământ cu voi. Eu fac un legământ cu voi (observați sublinierea cuvântului "Eu" – *minunea* alegerii lui Dumnezeu de a face promisiuni muritorilor!) că nici o faptură nu va mai fi nimicită de apele potopului; și nu va mai veni potop ca să pustiască pământul" (Gen. 9:9-12).

Acest legământ a fost confirmat de către curcubeu:

"Când voi strânge nori deasupra pământului, curcubeul se va arăta în nor: și Eu Îmi voi aduce aminte de legământul dintre Mine și voi... legământul cel veșnic dintre Dumnezeu și toate viețuitoarele de orice trup de pe pământ. Acesta (curcubeul) este semnul legământului"(Gen. 9:13-17).

Deoarece este un legământ etern între Dumnezeu și oamenii și animalele acestui pământ, înseamnă că pământul trebuie să aibă întotdeauna oameni și animale care să-l populeze. Aceasta este ea însăși o dovadă că Împărăția lui Dumnezeu va fi pe pământ și nu în ceruri.

Astfel promisiunea lui Noe este fundamentul Evangheliei Împărăției; demonstrează că atenția lui Dumnezeu este orientată spre această planetă, cu care are un scop etern. Chiar și în mânia Sa, Își aduce aminte de îndurare (Hab. 3:2) și iubirea Sa este astfel încât Lui Îi pasă chiar și de animalele create de El (1 Cor. 9:9, Iona 4:11).

3.4. Promisiunea către Avraam

Evanghelia propovăduită de Isus și apostolii Săi nu diferea prea mult de cea înțeleasă de Avraam. Dumnezeu, prin Scripturi, "a vestit mai dinainte lui Avraam acea veste bună" (Gal. 3:8). Deci sunt cruciale acele promisiuni cu care Petru începea și încheia atunci când proorocea Evanghelia în public (Fapte 3:13, 25). Dacă putem înțelege ce i s-a spus lui Avraam, atunci vom avea un tablou de bază al Evangheliei creștine. Mai există și alte indicii că "Evanghelia" nu este ceva care a început doar pe vremea lui Isus:

“Vă aducem vestea aceasta bună că făgăduința făcută părinților voștri (Iudei) Dumnezeu a împlinit-o” (Fapte 13:32, 33).

“Evanghelia lui Dumnezeu, pe care o făgăduise mai înainte prin prooroci Săi (cum ar fi Avraam, Gen. 20:7) în Sfintele Scripturi” (Rom. 1:1, 2)

“Tocmai în vederea aceasta a fost vestită Evanghelia și celor morți” (1 Petru 4:6) – credincioșii care au trăit și au murit înainte de primul secol.

“Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor” (Ev. 4:2) – adică poporul lui Israel în sălbăticie.

Promisiunile lui Avraam au două teme de bază:

lucruri legate de seminția lui Avraam (moștenitori speciali) și

lucruri legate de pământul care a fost făgăduit lui Avraam

Aceste promisiuni sunt comentate în Noul Testament și, continuându-ne politica de a lăsa Biblia să se explice ea însăși, vom combina învățăturile din ambele Testamente pentru a ne da o imagine completă a legământului făcut cu Avraam.

Avraam a locuit la început în Ur, un oraș prosper din țara care se numește acum Irak. Arheologia modernă a dezvăluit înaltul grad de civilizație de pe vremea lui Avraam. Exista un sistem bancar, un serviciu civil și o infrastructură adecvată. Avraam locuia în acest oraș; după câte cunoaștem, un om de lume. Însă apoi extraordinara chemare a lui Dumnezeu a ajuns la el – să părăsească acea viață sofisticată și să plece într-o călătorie spre un pământ făgăduit. Unde anume, nu i se spusese cu precizie. A urmat o călătorie de 1.500 mile. Pământul se numea Canaan – actualul Israel.

Din când în când, pe parcursul vieții sale, Dumnezeu i s-a arătat lui Avraam repetându-și și întărindu-și promisiunile. Acele promisiuni sunt baza Evangheliei lui Hristos, deci, ca adevărați Creștini, aceeași chemare ca a lui Avraam ajunge și la noi, de a părăsi cele trecătoare ale acestei vieți și de a înainta spre o viață de credință, considerând valoroase promisiunile lui Dumnezeu și trăind după Cuvântul Său. Ne putem imagina cum Avraam a meditat la aceste promisiuni în călătoria sa. “Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece (din Ur) într-un loc pe care avea să-l ia ca moștenire (Canaan), a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce” (Ev. 11:8).

Când aflăm pentru prima dată de promisiunile lui Dumnezeu, nici noi nu știm exact cum va fi țărâmul promis al Împărăției lui Dumnezeu. Dar credința noastră în Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie suficientă pentru ca noi să dorim să i ne supunem.

Avraam nu era un nomad rătăcitor care nu avea altceva mai bun de făcut decât să încerce șansa pe care i-o ofereau aceste promisiuni. El provenea dintr-un mediu care, în termeni fundamentali, semăna cu cel în care ne găsim și noi. Deciziile complexe cu care s-a confruntat erau asemeni celor pe care și noi le-am înfrunțat atunci când ne-am gândi să acceptăm și să acționăm conform promisiunilor lui Dumnezeu – priviri ciudate ale colegilor, privirea din ochii vecinilor (“A devenit religios!”)... aceste lucruri trebuie să le fi cunoscut și Avraam. Motivația de care avea

nevoie Avraam pentru a continua ce începuse trebuie să fi fost una imensă. Singurul lucru care i-a oferit această motivație de-a lungul călătoriei sale care a durat ani de zile a fost cuvântul promisiunii. Probabil că el a memorat acele cuvinte și a meditat în fiecare zi asupra a ceea ce ele reprezentau pentru el.

Având o credință asemănătoare și acționând conform acesteia, am putea avea aceeași onoare ca și Avraam – să fim numiți prietenii lui Dumnezeu (Is. 41:8), să găsim cunoașterea lui Dumnezeu (Gen. 18:17) și să avem speranța sigură în viața eternă în Împărăția lui Dumnezeu. Subliniem încă o dată că Evanghelia lui Hristos se bazează pe aceste promisiuni făcute lui Avraam. Pentru a crede cu adevărat în mesajul Creștin și noi trebuie să cunoaștem cu adevărat promisiunile lui Avraam. Fără acestea, credința noastră nu este credință. Cu ochi nerăbdători ar trebui să citim și să recitim dialogurile dintre Dumnezeu și Avraam.

PĂMÂNTUL

“Ieși din țara ta... și vino în țara pe care ți-o voi arăta” (Gen. 12:1).

Avraam “a plecat... la Betel (în centrul Israelului) și Dumnezeu i-a zis lui Avram... ridică acum ochii și privește din locul în care ești spre nord, și spre sud, și spre est, și spre vest: pentru că toată țara aceasta o voi da seminței tale pentru totdeauna... umblă prin țară... pentru că ție ți-o voi da” (Gen. 13:3, 14-17).

“Domnul a făcut un legământ cu Avraam și i-a zis: Seminței tale dau țara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat” (Gen. 15:18).

“Ție și seminței tale după tine, îți voi da țara în care locuiești acum ca străin și anume îți voi da toată țara Canaanului în stăpânire veșnică” (Gen. 17:8).

“Făgăduința făcută lui (Avraam) că va moșteni lumea”(Rom. 4:13)

Vedem aici revelația treptată a lui Avraam:

“Există o țară în care vreau să mergi”

“Ai ajuns acum acolo. Tu și copiii tăi veți trăi aici veșnic”. Observați cum promisiunea vieții eterne nu este făcută cu emfază; un autor uman ar fi făcut acest lucru fără îndoială.

Localizarea pământului făgăduit este mult mai bine specificată

Avraam nu trebuia să se aștepte să primească promisiunea în această viață – el avea să fie un “străin” pe acest pământ, chiar dacă avea să trăiască apoi acolo veșnic. Implicația acestui lucru este că el ar muri iar apoi ar învia pentru a putea primi această promisiune.

Pavel, inspirat fiind, a văzut clar promisiunile către Avraam ca însemnând că acesta va moșteni întreaga lume.

Scriptura ne amintește că Avraam nu a primit împlinirea promisiunilor în timpul vieții sale:

“Prin credință a venit (implicând o viață temporară) el în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui și a locuit în corturi” (Ev. 11:9).

El a trăit ca un străin în această țară, probabil cu același sentiment de nesiguranță ca și un refugiat. El și sămânța lui își duceau traiul cu greu pe propriul lor pământ. Împreună cu urmașii săi, Isac și Iacob, (căroră le-a fost repetată promisiunea), el “a murit în credință, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite, ci doar a fost convins de ele, și le-a îmbrățișat, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ” (Ev. 11:13). Observați cele patru etape:

Cunoașterea promisiunilor – lucru pe care-l facem și prin acest studiu

Faptul că suntem “convinși de ele” – dacă a fost nevoie de un proces de convingere a lui Avraam, de cât timp avem nevoie noi pentru a ne convinge?

Îmbrățișarea lor – prin botezul întru Hristos (Gal. 3:27-29)

Mărturisind lumii întregi prin modul nostru de viață că această lume nu este adevărata noastră casă, ci că trăim cu speranța în epoca viitoare ce va veni pe pământ.

Dacă apreciem aceste lucruri, Avraam devine marele nostru erou și exemplu. Suprema recunoaștere că îndeplinirea promisiunilor va avea loc în viitor a venit pentru bătrânul obosit atunci când a murit soția lui; el a trebuit de fapt să cumpere o parte din tărâmul promis pentru a o îngropa (Fapte 7:16). Dumnezeu, “din țara aceea nu i-a dat nimic în stăpânire, nici măcar o palmă de loc: ci i-a făgăduit că i-o va da în stăpânire” (Fapte 7:5). Sămânța actuală a lui Avraam ar putea simți aceeași inechitate când închiriază sau cumpără proprietăți – pe un pământ care le-a fost promis ca moștenire veșnică !

Dar Dumnezeu Își ține promisiunile. Va veni o zi în care Avraam și toți cei căroră li s-a făcut această promisiune vor fi răsplătiți. Ev. 11:13, 39, 40 subliniază acest lucru:

“În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să nu ajungă ei la desăvârșire fără noi”.

Toți adevărații creștini vor fi deci răsplătiți în același moment, adică la scaunul judecății de apoi (2 Tim. 4:1, 8; Mat. 25:31-34; 1 Petru 5:4). Deci pentru a putea fi prezenți la judecată, Avraam și toți cei care cunoșteau acele promisiuni, trebuie să fie înviați chiar înaintea judecății. Dacă nu au primit acum promisiunile ci doar după învierea și judecata lor la întoarcerea lui Hristos, nu există altă alternativă decât a accepta că semenii lui Avraam sunt acum fără conștiință, așteptând venirea lui Hristos; toate mozaicurile din bisericile Europei ni-l arată pe Avraam în ceruri, trăind răsplata promisă pentru o viață dusă în credință. Mii de oameni, timp de sute de ani, au acceptat cu religiozitate aceste idei. Veți avea voi curajul, bazat pe Biblie, de a crede altceva?

SĂMÎNȚA

După cum am explicat în Studiul 3.2, făgăduința unei semințe se aplică în principal la Isus, și apoi la cei care sunt "întru Hristos", aici intrând și cei din sămânța lui Avraam:

"Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta... și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine" (Gen. 12:2, 3).

"Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare: așa că, dacă poate număra cineva pulberea pământului, și sămânța ta va putea fi numărată... căci toată țara pe care o vezi, ți-o dau ție și seminței tale în veac" (Gen. 13:15, 16)

"Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri... Așa va fi și sămânța ta... Ție și seminței tale dau țara aceasta" (Gen. 15:5, 18).

"Seminței tale... după tine... voi da țara Canaanului în stăpânire veșnică; și Eu voi fi Dumnezeul lor" (Gen. 17:8).

"Îți voi înmulți foarte mult sămânța, ca stelele cerului și ca nisipul pe țărmul mării, și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei; toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta" (Gen. 22:17, 18).

Din nou, înțelegerea lui Avraam despre "sămânță" se extinde progresiv:

Întâi i s-a spus că va avea un număr extraordinar de urmași, și că prin "sămânța" sa întregul pământ va fi binecuvântat.

Mai apoi i s-a spus că va avea o sămânță care va ajunge să cuprindă foarte mulți oameni. Acești oameni vor duce viață veșnică, împreună cu el, în țara în care el ajunsese, numită Canaan.

I s-a spus că sămânța sa va deveni la fel de numeroasă precum stelele de pe cer. Acest lucru se poate să-i fi sugerat că va avea numeroși descendenți spirituali (stelele de pe cer) precum și descendenți naturali (ca "pulberea pământului")

Promisiunile anterioare au fost întărite cu asigurarea că cei care vor face parte din seminția sa vor putea avea o relație personală cu Dumnezeu.

Sămânța va ieși victorioasă asupra dușmanilor săi.

Observați deci că sămânța urma să aducă "binecuvântare" pentru toți oamenii pământului. În Biblie ideea de binecuvântare este legată adeseori de iertarea păcatelor. Mai înainte de toate, aceasta este cea mai mare binecuvântare pe care și-ar putea-o dori un iubitor de Dumnezeu. Deci putem citi lucruri precum : "Ferice de cel cu fărădelegea iertată" (Ps. 32:1); "Paharul binecuvântat" (1 Cor. 10:16), care descrie paharul de vin ce reprezintă sângele lui Hristos, prin care este posibilă iertarea.

Singurul descendent al lui Avraam care a adus iertarea păcatelor în lume este, desigur, Isus, iar acest lucru este susținut de comentariile din Noul Testament legate de promisiunile către Avraam:

“El (Dumnezeu) nu zice: “Și semințelor”, ca și cum ar fi vorba de mai multe (adică la plural), ci ca și cum ar fi vorba numai de una (adică la singular): “Și seminței tale” , care este Hristos” (Gal. 3:16).

“...legământul pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri când a zis lui Avraam: Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta. Dumnezeu, după ce a ridicat pe Fiul Său Isus (adică sămânța), L-a trimis mai întâi vouă ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărădelegile sale” (Fapte 3:25, 26).

Observați aici cum Petru citează și interpretează Gen. 22:18:

Sămânța = Isus

Binecuvântarea = iertarea păcatelor

Promisiunea că Isus, sămânța, va învinge în fața dușmanilor Săi își găsește acum mai bine locul, dacă ne gândim la victoria Sa asupra păcatului – cel mai mare dușman al poporului lui Dumnezeu, deci și al lui Isus.

URMÂND SĂMÂNȚA

Până acum rezultă clar că Avraam a înțeles elementele de bază ale Evangheliei creștine. Dar aceste promisiuni vitale erau pentru Avraam și sămânța sa, Isus. Dar cum rămâne cu ceilalți? Chiar și descendența fizică din Avraam nu face ca cineva să fie parte din acea sămânță anume (Ioan 8:39; Rom. 9:7). Cumva ar trebui ca noi să devenim parte intimă a lui Isus, astfel încât promisiunile să ne fie împărtășite și nouă. Aceasta se petrece prin botezul în Isus (Fapte 2:38; 8:16; 10:48; 19:5). Gal 3:27-29 subliniază foarte clar acest lucru:

“Toți cei (și numai cei) care au fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos. Nu mai este nici Iudeu, nici Grec, nu mai este parte bărbătească, nici parte femeiască: fiindcă toți sunteți una (prin ființă) în Isus Hristos (prin botez). Și dacă sunteți ai lui Hristos (prin botez întru El), sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință”.

Promisiunea vieții eterne pe pământ, primind “binecuvântarea” iertării prin Isus. Doar prin botezul întru Hristos, sămânța, vom putea împărtăși promisiunea făcută lui; astfel Rom. 8:17 ne numește “împreună moștenitori cu Hristos”.

Aduceți-vă aminte că binecuvântarea urma să vină asupra oamenilor din orice parte a pământului, prin sămânță; iar sămânța urma să devină un grup foarte mare de oameni, răspândiți în întreaga lume, precum nisipul de pe malul mării și stelele de pe cer. Rezultă deci că acest lucru este posibil prin faptul că mai întâi au primit binecuvântarea astfel încât să poată deveni sămânță. Astfel (singura) sămânță “va vorbi despre Domnul către cei ce vor veni” (adică mulți oameni; Ps. 22:30).

Putem rezuma cele două elemente ale promisiunii către Avraam:

PĂMÂNTUL

Avraam și sămânța sa, Isus, și cei asemeni Lui, vor moșteni țara Canaanului și, astfel întregul pământ, și vor trăi veșnic. Ei nu vor primi aceste lucruri în această viață, ci doar în ziua de apoi, când Isus va reveni,

SĂMÂNȚA

Aceasta a fost inițial Isus. Prin El păcatele ("dușmanii") omenirii ar fi depășite, astfel încât binecuvântarea iertării ar fi disponibilă pentru întreaga lume.

Prin botez în numele lui Isus devenim parte a seminței.

Aceste două idei apar și în propovăduirea Noului Testament și se spune că adeseori, când oamenii le auzeau, mergeau să se boteze. Acesta era, și este, modul prin care aceste promisiuni pot fi îndeplinite pentru noi. Acum putem înțelege de ce, ca un bătrân față în față cu moartea, Pavel își putea defini speranța ca "nădejdea lui Israel" (Fapte 28:20); adevărata speranță creștină este speranța iudee originală. Ideea lui Hristos că "mântuirea vine de la Iudei" (Ioan 4:22) se referă de asemenea la nevoia de a deveni iudei spirituali, astfel încât să putem beneficia de promisiunile de mântuire prin Hristos care au fost făcute părinților noștri iudei.

Am citit că primii creștini propovăduiau:

"Lucrurile legate de Împărăția lui Dumnezeu și numele lui Isus Hristos" (Fapte 8:12)

Acestea erau cele două lucruri explicate lui Avraam ca:

Promisiunile despre pământ și
Promisiunile despre sămânță

Observați în trecere că "lucrurile" (la plural) despre Împărăție și Isus sunt rezumate la "a propovădui pe Hristos" (Fapte 8:5, cp. v.12). Prea des aceasta se interpretează astfel : "Isus vă iubește! E suficient să credeți că el a murit pentru voi și atunci sunteți mântuiți!" Dar cuvântul "Hristos" rezumă clar învățătura unui număr de lucruri despre El și Împărăția Lui care va veni. Vestea bună despre Împărăția lui Hristos care a fost propovăduită lui Avraam a jucat la început un rol important în propovăduirea Evangheliei.

În Corint, Pavel "a vorbit trei luni cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu, căutând să-i înduplece" (Fapte 19:8); în Efesus el a colindat "propovăduind Împărăția lui Dumnezeu" (Fapte 20:25), iar cântecul lui de lebadă din Roma a fost același, "le-a vestit Împărăția lui Dumnezeu, le-a adus dovezi și a căutat să-i încredințeze despre lucrurile privitoare la Isus... din lege... și de la prooroci" (Fapte 28:23, 31). Faptul că erau atât de multe lucruri despre care să se vorbească arată că mesajul de bază al Evangheliei despre Împărăția lui Dumnezeu și despre Isus nu înseamnă doar a spune "Crezi în Isus". Revelația pe care Dumnezeu i-a făcut-o lui Avraam a fost mult mai detaliată decât atât, iar cele promise lui stau la baza adevăratei Evanghelii creștine.

Am arătat că botezul întru Isus ne face parte din sămânță și prin urmare demni de a moșteni promisiunile (Gal. 3:27-29), însă botezul singur nu este suficient pentru a ne aduce mântuirea promisă. Noi trebuie să rămânem în interiorul seminței, în Hristos, dacă vrem să primim promisiunile făcute seminței. Deci botezul este doar un început; intrăm într-o cursă pe care trebuie să o ducem până la capăt. Nu uitați că a fi sămânța lui Avraam din punct de vedere tehnic nu înseamnă că suntem demni în fața lui Dumnezeu. Israelii sunt, într-un fel, sămânța lui Avraam, dar asta nu înseamnă că pot fi mântuiți fără a fi botezați și fără a-și trăi viața întru Hristos, asemenea lui Avraam (Rom. 9:7, 8; 4:13, 14). Isus le-a spus Iudeilor : "Știu că sunteți sămânța lui Avraam: dar căutați să mă omorâți... Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam (Ioan 8:37, 39), ceea ce însemna o viață trăită cu credință în Dumnezeu și Hristos, sămânța promisă (Ioan 6:29).

"Sămânța" trebuie să fie asemeni strămoșilor săi. Dacă noi suntem adevărata sămânță a lui Avraam, nu trebuie să fim doar botezați ci trebuie să avem o credință adevărată în promisiunile lui Dumnezeu, precum Avraam. De aceea el este numit "tatăl tuturor celor care cred... care calcă pe urmele credinței tatălui nostru Avraam" (Rom. 4:11, 12). "Înțelegeți și voi dar (adică țineți minte cu inima!) că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință" (Gal. 3:7).

Credința adevărată trebuie să se manifeste prin fapte, altfel, în ochii lui Dumnezeu, nu este credință (Iacob 2:17). Ne demonstrăm credința în aceste promisiuni pe care le-am studiat mai întâi prin botez, astfel încât acestea să ni se aplice și nouă personal (Gal. 3:27-19). Deci credeți cu adevărat în promisiunile lui Dumnezeu? Aceasta este o întrebare pe care trebuie să ne-o punem mereu pe durata vieții noastre.

VECHIUL ȘI NOUL LEGĂMÂNT

Ar trebui să fie evident deja că promisiunile lui Avraam reprezintă Evanghelia lui Hristos. Alte promisiuni mărețe pe care Dumnezeu le-a făcut au fost către Iudei, prin intermediul legii lui Moise. Acestea spuneau că dacă Iudeii se supuneau acestei legi, atunci aveau să fie binecuvântați fizic în această viață (Deut. 28). Nu exista o promisiune directă de viață veșnică în această serie de promisiuni, sau "legământ". Deci vedem că au fost două "legăminte":

Către Avraam și sămânța lui, promițând iertarea și viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu la întoarcerea lui Hristos. Această promisiune a fost făcută de asemenea în Eden și lui David.

Către poporul Iudeu, pe vremea lui Moise, promițând pace și fericire în această viață dacă se supuneau legii pe care Dumnezeu a dat-o lui Moise.

Dumnezeu i-a promis lui Avraam iertare și viață veșnică în Împărăția Sa, dar acest lucru era posibil doar prin sacrificiul lui Isus. Din acest motiv putem citi că moartea lui Hristos pe cruce a confirmat promisiunile lui Avraam (Gal. 3:17; Rom. 15:8; Dan. 9:27; 2 Cor. 1:20), de aceea sângele Său este numit "sângele legământului cel nou" (Mat. 26:28). Amintiți-vă că Isus ne-a spus să bem cu regularitate paharul de vin, ce

simbolizează sângele Său, pentru a ne reaminti de aceste lucruri (1 Cor. 11:25). "Acest pahar este legământul cel nou" (Luca 22:20). Nu are sens să "frângem pâinea" în memoria lui Isus și a faptelor Sale fără să înțelegem aceste lucruri.

Sacrificiul lui Isus a făcut posibilă iertarea și viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu; deci El a făcut ca promisiunile către Avraam să fie sigure; El a fost "chezașul unui legământ mai bun" (Ev. 7:22). Ev. 10:9 vorbește de Isus care a "desființat astfel pe cel dintâi (legământ), ca să pună în loc pe al doilea". Aceasta arată că atunci când Isus a confirmat promisiunile lui Avraam, El le-a desființat pe primele, care reprezentau legământul făcut prin Moise. Versetele citate mai sus despre Isus care a confirmat noul legământ prin moartea Sa, implică deci că există un legământ vechi pe care El l-a desființat (Ev. 8:13).

Deci, deși legământul privind pe Hristos a fost făcut primul, el nu a devenit efectiv decât la moartea Sa, de aceea este numit "noul" legământ. Scopul "vechiului" legământ făcut prin Moise era de a atrage atenția asupra faptelor lui Isus, și asupra importanței credinței în promisiunile despre Hristos (Gal. 3:19, 21). La fel, credința în Hristos confirmă adevărul legii date lui Moise (Rom. 3:31). Pavel spune: "legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință" (Gal. 3:24). Acesta este scopul pentru care legea lui Moise a fost păstrată și merită să o studiem.

Aceste lucruri nu sunt ușor de înțeles la prima citire; le putem rezuma după cum urmează:

Promisiunile despre Hristos făcute lui Avraam – Noul Legământ

Promisiunile lui Israel asociate cu legea dată lui Moise – Vechiul Legământ

Moartea lui Hristos. Vechiul Legământ s-a încheiat (Col. 2:14-17). Noul Legământ devine cel valabil.

Pentru acest motiv, lucruri precum zeciuiala, sărbătorirea Sabatului, etc., care făceau parte din Vechiul Legământ, nu mai sunt acum necesare – vezi Studiul 9.5. Noul Legământ va fi făcut și cu noul popor al lui Israel când acesta se va căi și îl va accepta pe Hristos (Ier. 31:31, 31; Rom. 9:26, 27; Ex. 16:62; 37:26), deși, bineînțeles, orice evreu care face acest lucru acum și este botezat întru Isus, poate intra imediat în Noul Legământ (în care nu există distincție între Iudei/Greci – Gal. 3:27-29).

Doar apreciind cu adevărat aceste lucruri vom putea să realizăm certitudinea promisiunilor lui Dumnezeu. Scepticii i-au acuzat pe nedrept pe primii preoți Creștini de a nu fi transmis un mesaj pozitiv. Pavel a răspuns că datorită confirmării de către Dumnezeu a promisiunilor Sale prin moartea lui Hristos, speranța de care vorbeau nu era ceva care vine și pleacă, ci o ofertă cu adevărat sigură: "Credincios este Dumnezeu că vorbirea noastră (de proorocie) față de voi n-a fost și Da și Nu. Căci Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, care a fost propovăduit de noi în mijlocul vostru... n-a fost da și nu... ci în El nu este decât da. Căci toate făgăduințele lui Dumnezeu în El

sunt Da, de aceea și Amin pe care-l spunem noi prin El, este spre slava lui Dumnezeu” (2 Cor. 1:17-20).

Cu siguranță aceasta contrazice atitudini precum “Ei bine, presupun că *s-ar putea* să fie ceva adevăr în toate astea...”

3.5. Promisiunea către David

David, precum Avraam și alți destinatari ai promisiunilor lui Dumnezeu, nu a dus o viață ușoară. El a crescut ca cel mai tânăr fiu într-o familie numeroasă, ceea ce, în anul 1000 î.H. al poporului lui Israel, însemna să aibă grijă de oi și să îndeplinească ceea ce îi cereau frații săi mai mari (1 Sam. 15-17). În tot acest timp, el a ajuns la un nivel de credință în Dumnezeu pe care puțini oameni l-au mai atins de atunci.

A venit ziua în care poporul lui Israel trebuia să înfrunte suprema provocare de la agresivii lui vecini, Filistinii; ei au fost provocați să trimită pe unul din oamenii lor pentru a se lupta cu uriașul Goliat, campionul Filistin, cu înțelegerea că oricine va câștiga lupta îi va conduce pe cei care vor pierde. Cu ajutorul lui Dumnezeu David l-a învins pe Goliat, folosind o praștie, lucru care i-a adus și mai multă popularitate decât cea de care se bucura regele lor (Saul). “Gelozia este neînduplecată ca locuința morților” (Cânt. 8:6), cuvinte care s-au dovedit adevărate prin persecutarea lui David în următorii 20 de ani de către Saul, care l-a fugărit ca pe un șobolan prin sălbăticia din vestul Israelului.

În cele din urmă David a devenit rege, și pentru a-și arăta aprecierea față de dragostea lui Dumnezeu pentru el pe durata vieții în sălbăticie, el a decis să construiască un templu pentru Dumnezeu. Răspunsul lui Dumnezeu a fost că fiul lui David, Solomon, va construi templul, iar Dumnezeu voia să construiască lui *David* o casă (2 Sam. 7:4-13). A urmat apoi o promisiune detaliată care repetă multe din cele spuse lui Avraam, la care se mai adaugă unele detalii:

“Când ți se vor împlini zilele și vei fi culcat cu părinții tăi, Eu îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău, și-i voi întări împărăția. El va zidi Numelui Meu o casă, și voi întări pe vecie scaunul de domnie al Împărăției lui. Eu îi voi fi Tată și el Îmi va fi fiu. Dacă va face răul, îl voi pedepsi cu o nuiă omenească și cu lovituri omenești. Dar harul Meu nu se va depărta de la el, cum l-am depărtat de la Saul, pe care l-am îndepărtat dinaintea ta. Ci casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie.” (v. 12-16).

Din studiile noastre anterioare ne așteptăm ca “sămânța” să fie Isus. Descrierea Sa ca Fiu al lui Dumnezeu (2 Sam. 7:14) confirmă acest lucru, ca de altfel și multe alte referiri din alte părți ale Bibliei:

“Eu sunt... sămânța lui David” a spus Isus (Apoc. 22:16).

“(Isus) născut din sămânța lui David în ce privește trupul” (Rom. 1:3)

“Din sămânța acestui om (David), Dumnezeu, după făgăduința Sa, a ridicat lui Israel un Mântuitor, care este Isus” (Fapte 13:23)

Îngerul i-a spus Fecioarei Maria despre fiul său, Isus: “Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui său David... și Împărăția Lui nu va avea sfârșit” (Luca 1:32, 33). Astfel se aplică promisiunea seminței lui David, din 2 Sam. 7:13, lui Isus.

Sămânța fiind astfel identificată cu Isus, un număr de detalii capătă acum sens:

1) SĂMÂNȚA

“Sămânța ta... care va ieși din trupul tău... Eu îi voi fi Tată și el Îmi va fi Fiu”. “...voi pune pe scaunul tău de domnie un fiu din trupul tău” (2 Sam. 7:12, 14; Ps. 132:10,11). Isus, sămânța, urma să fie urmașul trupesc al lui David, dar având pe Dumnezeu ca Tată. Acest lucru putea fi realizat doar prin nașterea virgină descrisă în Noul Testament; mama lui Isus a fost Maria, care descindea din David (Luca 1:32), dar nu a avut și un tată omenesc. Dumnezeu a acționat miraculos asupra pântecelui Mariei prin Duhul Sfânt pentru ca ea să-l poată concepe pe Isus, iar Îngerul i-a spus, “De aceea Sfântul care se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1:35). “Nașterea virgină” era singurul mod prin care promisiunea lui Davis putea fi împlinită cum se cuvine.

2) CASA

“El va zidi Numelui Meu o casă” (2 Sam. 7:13) arată că Isus va ridica un templu pentru Dumnezeu – atât fizic cât și spiritual. Ezechiel 40-48 descrie cum în acest mileniu (primii 1000 de ani ai Împărăției lui Dumnezeu după întoarcerea lui Isus pe pământ) un templu va fi construit în Ierusalim. “Casa” lui Dumnezeu este acolo unde El dorește să

locuiască, iar Is. 66:1, 2 ne spune că El va veni să trăiască în inimile oamenilor care sunt supuși cuvântului Lui. Deci Isus construiește un templu spiritual în care Dumnezeu să locuiască, alcătuit din adevărații credincioși. Descrierile lui Isus ca piatră de temelie a templului lui Dumnezeu (1 Petru 2:4-8) și a creștinilor ca pietrele templului (1 Petru 2:5) își găsesc acum locul.

3) TRONUL

“Voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției Lui (Hristos)... și casa ta (a lui David) și împărăția ta... și scaunul tău de domnie vor fi întărite pe vecie (2 Sam. 7:13, 16 cp. Is.9:6, 7)”. Împărăția lui Hristos se va baza deci pe împărăția lui David în Israel; acest lucru înseamnă că venirea împărăției lui Dumnezeu va fi o re-construire a împărăției lui Israel – vezi Studiul 5.3. pentru mai multe detalii. Pentru a-și îndeplini promisiunea, Hristos trebuie să împărățească pe “tronul” lui David, sau locul de împărăție. Acesta se afla efectiv în Ierusalim. Aceasta este o nouă dovadă că împărăția trebuie stabilită aici pe pământ, pentru a putea îndeplini aceste promisiuni.

4) ÎMPĂRĂȚIA

“Casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic în Fața Mea” (2 Sam. 7:16) sugerează că David va fi martor la întemeierea împărăției eterne a lui Hristos. Aceasta era deci o promisiune indirectă că el va învia la întoarcerea lui Hristos astfel încât să poată vedea cu ochii săi împărăția ce va fi peste întreaga lume, și Isus împărățind de la Ierusalim.

Aceste lucruri care au fost promise lui David sunt absolut vitale pentru a putea înțelege. David vorbea cu bucurie de aceste lucruri ca de "un legământ veșnic... tot ce este spre mântuirea și bucuria mea" (2 Sam. 23:5). Aceste lucruri se referă și la mântuirea noastră; deci a ne bucura de ele ar trebuie să fie de asemenea și dorința noastră. Din nou, se subliniază faptul că aceste doctrine sunt importante. Este o tragedie că Creștinătatea propovăduiește doctrine care contrazic aceste adevăruri minunate:

Dacă Isus a "pre-existat" în mod fizic, adică a existat ca persoană înainte de a se fi născut, atunci nu mai au sens promisiunile că Isus va fi "sămânța" lui David, sau urmașul acestuia.

Dacă Împărăția lui Dumnezeu ar fi în ceruri, atunci Isus nu ar putea restabili Împărăția lui David asupra Israelului, și nici nu ar putea împărăți de pe "tronul" lui David, sau locul de împărăție. Aceste lucruri au existat pe pământ, deci restabilirea lor trebuie să se facă în același loc.

ÎMPLINIREA PRIN SOLOMON?

Fiul trupesc al lui David, Solomon, a îndeplinit o parte din promisiunile făcute lui David. El a construit cu adevărat un templu pentru Dumnezeu (1 Regi 5-8), și a avut o împărăție prosperă. Națiuni din întreaga lume și-au trimis reprezentanții pentru a-și exprima respectul față de Solomon (1 Regi 10) și exista o binecuvântare spirituală în folosirea templului. Domnia lui Solomon indica deci o împlinire mai profundă a promisiunilor făcute lui David care se vor vedea în împărăția lui Hristos.

Unii au pretins că promisiunile făcute lui David au fost îndeplinite complet prin Solomon, dar acest lucru este contrazis de următoarele lucruri:

Nenumărate dovezi din Noul Testament arată că "sămânța" a fost Hristos și nu Solomon

Se pare că David a făcut o legătură între promisiunile lui Dumnezeu făcute către el cu cele făcute către Avraam (1 Cron. 17:27 = Gen. 22:17, 18)

Împărăția "seminței" avea să fie veșnică – a lui Solomon nu a fost

David a recunoscut că promisiunile se refereau la viața veșnică, care excludea orice referire la familia sa de atunci: "Măcar că nu este așa casa mea înaintea lui Dumnezeu; totuși El a făcut cu mine un legământ veșnic" (2 Sam. 23:5).

Sămânța lui David este Mesia, Mântuitorul de păcate (Is. 9:6, 7; 22:22; Ier. 33:5, 6, 15; Ioan 7:42). Dar mai târziu Solomon s-a depărtat de Dumnezeu (1 Regi 11:1-13; Neem. 13:26) datorită legăturii sale cu cei din afara credinței lui Israel.

STUDIUL 3: Întrebări

1. Care din promisiunile lui Dumnezeu vorbește despre o luptă permanentă dintre păcat și omul virtuos?
 - a) Promisiunea către Noe
 - b) Promisiunea din grădina Edenului
 - c) Promisiunea către David
 - d) Promisiunea către Avraam
2. Care din următoarele declarații sunt adevărate în ceea ce privește promisiunea din Eden?
 - a) Sămânța șarpelui este Lucifer
 - b) Hristos și cei dreapți sunt sămânța femeii
 - c) Sămânța șarpelui a fost rănită temporar de Hristos
 - d) Sămânța femeii a fost zdrobită de moartea lui Hristos
3. Unde va trăi veșnic sămânța lui Avraam ?
 - a) În Ceruri
 - b) În orașul Ierusalim
 - c) Pe pământ
 - d) O parte în Ceruri și o parte pe pământ
4. Care din următoarele au fost promise lui David?
 - a) Că marele său urmaș va împărăți veșnic
 - b) Că "sămânța" sa va avea o Împărăție în Ceruri
 - c) Că sămânța va fi Fiul lui Dumnezeu
 - d) Că sămânța sa, Isus, va trăi în Ceruri înainte de a se naște pe pământ

4.1. Firea umană

Majoritatea ființelor umane petrec foarte puțin timp meditănd la moarte, sau la propria lor natură, care este cauza fundamentală a morții. O asemenea lipsă de auto-analiză duce la o lipsă de auto-cunoaștere, și astfel oamenii își petrec viața luând decizii dictate de dorințele lor naturale. Există un refuz – chiar dacă uneori bine mascat – de a lua în considerare faptul că viața este atât de scurtă încât prea devreme finalitatea morții se va abate asupra noastră. "Căci ce este viața voastră? Nu sunteți decât un abur, care se arată puțin și apoi piere". "Trebuie negreșit să murim, și vom fi ca niște ape vărsate pe pământ, care nu se mai adună". "Ca iarba care încolțește iarăși; înflorește dimineața (tinerețea noastră) și crește; iar seara este tăiată și se usucă" (Iacob 4:14, 2 Sam. 14:14; Ps. 90:5, 6). Moise, un om cu adevărat gânditor, a recunoscut acest lucru, și l-a rugat pe Dumnezeu: "Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă" (Ps. 90:12). De aceea, având în vedere efemeritatea vieții, ar trebui să facem din dobândirea unei adevărate înțelepciuni prioritatea noastră numărul unu.

Răspunsul omului față de finalitatea morții diferă. Unele culturi au încercat să facă din moarte și din înmormântare o parte a vieții, pentru a-i micșora astfel sensul de pierdere și finalitate. Majoritatea celor care se numesc "Creștini" au ajuns la concluzia că omul are un "suflet nemuritor" sau unele elemente de nemurire în ființa sa, care supraviețuiesc morții, plecând apoi într-o lume de dincolo pentru răsplată sau pedeapsă.

Moartea fiind problema fundamentală și tragedia experienței umane, este de așteptat că mintea omului a fost antrenată să-i micșoreze impactul mintal; de aceea a apărut o gamă largă de false teorii despre moarte și despre însăși natura umană. Ca întotdeauna, aceste teorii trebuie testate prin comparație cu Biblia pentru a putea găsi adevărul despre aceste probleme vitale. Să ne amintim că prima minciună ce apare în Biblie este cea a șarpelui în grădina Edenului. În pofida declarației ferme a lui Dumnezeu că omul “va muri negreșit” dacă păcătuiește (Gen. 2:17), șarpele a spus: “Hotărât că nu veți muri” (Gen. 3:4). Această încercare de a nega finalitatea și totalitatea morții a devenit o caracteristică a tuturor religiilor false. Este evident că în acest domeniu în special, o doctrină falsă conduce spre o alta, și alta, și alta. Invers, un adevăr duce la un alt adevăr, așa cum este prezentat în 1 Cor. 15:13-17. Aici Pavel trece de la un adevăr la altul (observați “dacă... dacă... dacă...”).

Pentru a ne înțelege adevărata natură, trebuie să ținem cont de ce ne spune Biblia în legătură cu crearea omului. Limbajul simplu folosit, luat exact așa cum este el, nu lasă nici o umbră de îndoială asupra a ceea ce suntem noi prin natura noastră (vezi Digresiunea 18 despre sensul propriu al Genezei). “Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului... căci din el (pământ) ai fost luat (Adam): căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce” (Gen. 2:7; 3:19). Nu există nici un indiciu aici că omul ar fi inerent nemuritor ; nu există nici o parte în el care să supraviețuiască morții.

Biblia subliniază faptul că omul este compus în principal din țărână: “Noi suntem lutul” (Is. 64:8); “omul este din pământ, pământesc” (1 Cor. 15:47); “obârșia omului e din țărână” (Iov 4:19); “și omul s-ar întoarce în țărână” (Iov 34:14, 15). Avraam a recunoscut că el nu este “decât praf și cenușă” (Gen. 18:27). Imediat după ce a nesocotit porunca lui Dumnezeu în grădina Edenului, Dumnezeu “a izgonit bărbatul... să-l împiedice să-și întindă mâna, să ia din pomul vieții, să mănânce din el și să trăiască în veci” (Gen. 3:24, 22). Dacă omul ar fi avut în interiorul lui un element natural nemuritor, acest lucru nu ar mai fi fost necesar.

NEMURIREA CONDIȚIONATĂ

Mesajul din Evanghelie, repetat în mod constant, este că omul poate găsi o metodă de a câștiga viața veșnică și nemurirea prin faptele lui Hristos. Acesta fiind singurul tip de nemurire despre care vorbește Biblia, rezultă că ideea unei eternități de continuă suferință pentru greșelile comise nu are un suport biblic. Singurul mod de a câștiga nemurirea este prin respectarea poruncilor lui Dumnezeu, iar cei care sunt atât de supuși își vor petrece nemurirea într-o stare de perfecțiune – răsplata pentru virtute.

Următoarele pasaje ar trebui să fi dovada suficientă că această nemurire este condiționată și că nu este ceva ce posedăm în mod natural:

“Hristos... care a adus la lumină viața și neputrezirea prin Evanghelie” (2 Tim. 1:10; 1 Ioan 1:2).

- “Dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, nu aveți viața în voi înșivă (adică “inerentă în voi”). Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, are viață veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi” – pentru a-i da această “viață veșnică” (Ioan 6:53, 54). Hristos ne spune în Ioan 6 că el este “pâinea vieții”, și că doar răspunzându-I corect putem avea o speranță de nemurire (Ioan 6:47, 50, 51, 57, 58).

- “Dumnezeu ne-a dat nouă (credincioșii) viață veșnică, și această viață este în Fiul Său” (1 Ioan 5:11). Nu poate exista o speranță de nemurire pentru cei care nu sunt “întru Hristos”. Doar prin Hristos este posibilă nemurirea; El este “urzitorul vieții (veșnice) (Fapte 3:15, versiunea autorizată) – “urzitorul unei mântuirii veșnice pentru toți ce-L ascultă” (Ev. 5:9). Nemurirea pentru oameni își are deci originea în faptele lui Hristos.
- Adevăratul credincios caută nemurirea, și va fi răsplătit pentru aceasta cu darul vieții veșnice – pe care el nu o posedă în mod natural (Rom. 2:7; 6.23; Ioan 10:28). Trupul nostru muritor “se va îmbrăca în nemurire” la întoarcerea lui Hristos (1 Cor. 15:53); astfel nemurirea este ceva promis, de care nu dispunem acum (1 Ioan 2:25).
- Numai Dumnezeu are nemurirea (1 Tim. 6:16)

4.2. Sufletul

În lumina celor mai de sus ar fi de neconceput că omul are un “suflet nemuritor” sau orice element de nemurire care să existe în el în mod natural. Vom încerca acum să clarificăm confuzia creată în jurul cuvântului “suflet”.

Cuvintele ebraice și grecești traduse ca “suflet” în Biblie (“Nephesh”, respectiv “Psyche”) mai sunt traduse și ca:

Trup	Răsuflare
Creatură	Inimă
Minte	Persoană
Sine	

“Suflet” se referă deci la persoană, trup sau la sine. Faimosul “Salvați-ne Sufletele” (S.O.S.) înseamnă mai precis “Salvați-ne de la moarte!” “Sufletul” este prin urmare “tu”, sau însumarea tuturor aspectelor care alcătuiesc o persoană. Este deci de înțeles că multe din versiunile moderne ale Bibliei (de ex. Noua Versiune Internațională) folosesc foarte rar cuvântul “suflet”, traducându-l în schimb ca “tu” sau “persoana”. Animalele pe care Dumnezeu le-a creat sunt numite “viețuitoare toate viețuitoarele” (Gen. 1:20, 21). Cuvântul ebraic tradus ca “viețuitoare” aici este “nephesh”, care se traduce și prin “suflet”; de exemplu în Gen. 2:7: “...și omul s-a făcut un suflet viu”. Deci omul este un “suflet”, precum și animalele sunt “suflete”. Singura diferență dintre oameni și animale este că omul le este superior mental; el este creat după imaginea fizică a lui Dumnezeu (Gen. 1:26; vezi Studiul 1.2), și unii oameni sunt chemați a cunoaște Evanghelia prin care li se deschide speranța nemuririi (2 Tim. 1:10). Cu privire la natura noastră fundamentală și la natura morții noastre, nu există nici o diferență între om și animale:

“Căci soarta omului și a dobitocului este aceeași; aceeași soartă au amândoi (observați dubla subliniere): cum moare unul așa moare și celălalt... deci omul nu întrece cu nimic pe dobitoc... Toate (adică omul și animalele) merg la un loc (în mormânt); toate au fost făcute din țărână, și toate se întorc în țărână” (Ec. 3:19, 20). Scriitorul inspirat al Ecclesiastului s-a rugat ca Dumnezeu să-l ajute pe oameni să aprecieze acest lucru, “ca

(oamenii) înșiși să vadă că nu sunt decât dobitoace” (Ec. 3:18). Este deci de așteptat ca mulți oameni să găsească acest lucru greu de acceptat; într-adevăr, poate fi umilitor să realizăm că prin natură suntem doar niște animale, având aceleași instincte de auto-conservare, supraviețuire a celui mai tare și procreare. În Noua Versiune Internațională traducerea la Ec. 3:18 spune că Dumnezeu îl “testează” pe om făcându-l să vadă că nu este decât un animal; adică cei care sunt suficient de umili pentru a fi adevăratul Său popor vor realiza acest adevăr, dar cei care nu sunt astfel nu vor trece “testul”. Filozofia umanismului – ideea că ființele umane sunt de o asemenea importanță și valoare supremă – s-a răspândit destul de mult în lume în Secolul 20. Este o sarcină imensă a încerca să ne clarificăm gândirea de influența umanismului. Cuvintele simple din Ps. 39:5 ne vin în ajutor: “Orice om este doar o suflare, oricât de bine s-ar ținea”. “Nu stă în puterea omului, când umblă, să-și îndrepte pașii spre țintă” (Ier. 20:23).

Unul din aspectele de bază pe care le știm este că toate trupurile omenești – de fapt “toate viețuitoarele” – mor în cele din urmă. Deci “sufletul” moare; este exact opusul a ceva care este nemuritor. Nu este surprinzător că aproape o treime din înțelesurile cuvintelor traduse ca “suflet” în Biblie sunt asociate cu moartea și distrugerea sufletului. Simplul fapt că “suflet” este folosit astfel arată că nu poate fi ceva care este indestructibil sau nemuritor:

- “Sufletul care păcătuiește, acela va muri” (Ez. 18:4).
 - Dumnezeu poate distruge sufletul (Mat. 10:28). Alte dovezi cum că sufletul ar putea fi distrus sunt în Ex. 22:27; Prov. 6:32; Lev. 23:30.
 - Toate “sufletele” aflate în orașul Hațor au fost nimicite prin sabie (Ios. 11:11, cap. Ios. 10:30-39).
 - “...și a murit orice făptură vie” (Apoc. 16:3; cap. Ps. 78:50)
 - Adesea Legea lui Moise poruncește ca orice “suflet” care nu se supunea anumitor legi să fie omorât (vezi Num. 15:27-31)
 - Referirile la faptul că sufletul poate fi sugrumat sau prin în laț pot avea sens numai dacă se înțelege că sufletul poate muri (Prov. 18:7; 22:25; Iov 7:15).
-
- “Nimeni nu poate să-și păstreze viața” (Ps. 22:29).
 - Hristos “s-a dat pe Sine însuși la moarte” astfel încât “sufletul” său, sau viața, au fost o jertfă pentru păcat (Is. 53:10, 12).

Faptul că “suflet” se referă mai mult la persoană sau la trup decât la o scânteie nemuritoare din interiorul nostru este arătat de majoritatea versetelor în care acest cuvânt apare. Iată câteva exemple clare:

- “Sângele nevinovaților” (Ier. 2:34).
- “Când cineva, fiind pus sub jurământ ca martor va păcătui... și nu-și va da seama... dacă cineva se va atinge de ceva necurat... dacă cineva jură că are să facă ceva” (Lev. 5:1-4).
- “Suflete... și tot ce este în mine... Binecuvântează, suflete, pe Domnul... care te-a făcut să rostești lucruri bune” (Ps. 103:1, 2, 5).
- “Oricine va vrea să-și scape viața (“sufletul”) o va pierde; dar oricine își va pierde viața (“sufletul”) din pricina Mea... o va câștiga” (Marcu 8:35).

Aceasta este dovada că sufletul nu se referă la un element spiritual din interiorul omului; aici “suflet” (cuvântul grecesc “psuche”) înseamnă doar viața fizică a cuiva, așa după cum este tradus aici.

- Num. 21:4 arată că un grup de oameni poate avea un “suflet”. Deci “suflet” nu se referă la o scânteie de nemurire personală din interiorul nostru.

4.3. Spiritul omului

Există o confuzie nefericită în mintea multor oameni între suflet și spirit. Aceasta este agravată de faptul că în unele limbi și traduceri ale Bibliei, cuvintele englezești “suflet” și “spirit” au un singur echivalent. “Sufletul” care se referă în principal la toate elementele componente ale unei persoane, poate uneori să se refere și la spirit. Însă există în mod normal o diferență de sens între “suflet” și “spirit” așa cum sunt ele folosite în Biblie; sufletul și spiritul pot fi “separate” (Ev. 4:12).

Cuvântul ebraic și cel grecesc pentru “spirit” (“Ruach”, respectiv “Pneuma”) se mai poate traduce ca:

Viață	Spirit
Minte	Vânt
Răsuflare	

Am studiat ideea de “spirit” în Studiul 2.1. Dumnezeu Își folosește Spiritul pentru a păstra creația naturală, inclusiv pe om. Spiritul lui Dumnezeu care se află în om este deci forța vieții omului. “Trupul fără spirit este mort” (Iacov 2:26). “Dumnezeu a suflat în nările (lui Adam) suflare (spirit) de viață, și omul s-a făcut astfel suflet viu (viețuitoare [Gen.2:7])”. Iov vorbește de “suflarea lui Dumnezeu” ca fiind “în nările mele” (Iov 27:3, cp. Isa. 2:22). Spiritul vieții din noi ne este deci dat la naștere și rămâne atâta timp cât trupul nostru este viu. Atunci când spiritul lui Dumnezeu este retras dintr-o viețuitoare, aceasta moare imediat – spiritul este forța vieții. Dacă Dumnezeu “și-ar lua înapoi spiritul și suflarea: tot ce este carne ar pieri deodată, și omul s-ar întoarce în țărână. Dacă ai pricepere, ascultă lucrul acesta” (Iov 34:14-16). Ultima propoziție face aluzie la faptul că omului îi este greu să fie de acord cu această prezentare a naturii sale reale.

La moartea noastră, când Dumnezeu Își ia înapoi Spiritul, nu moare doar trupul, ci întreaga noastră conștiință încetează. Această apreciere a lui David l-a făcut să aibă încredere în Dumnezeu și nu în ființele slabe precum omul. Psalmul 146:3-5 se opune clar pretențiilor umanismului: “Nu vă încredeți în cei mari, în fii oamenilor, în care nu este ajutor. Suflarea (spiritul) lor trece, se întorc în pământ (țărâna din care suntem făcuți); și în aceeași zi le pier și planurile. Ferice de cine are ca ajutor pe Dumnezeul lui Iacov”.

La moarte, țărâna se (va) întoarce în pământ cum a fost, și spiritul se va întoarce la Dumnezeu, care l-a dat” (Ec. 12:7). Am arătat mai devreme că Dumnezeu este prezent peste tot prin Spiritul Său. În acest sens “Dumnezeu este Spirit” (Ioan 4:24). Când murim “respirăm pentru ultima dată”, în sensul că spiritul lui

Dumnezeu din noi ne părăsește. Acest spirit este absorbit în spiritul lui Dumnezeu care ne înconjoară; deci la moarte “spiritul se va întoarce la Dumnezeu”.

Deoarece spiritul lui Dumnezeu susține întreaga creație, același proces al morții are loc și la animale. Oamenii și animalele au același spirit, sau forță a vieții în ei. “Căci soarta omului și a dobitocului este aceeași; aceeași soartă au amândoi: cum moare unul așa moare și celălalt, toți au aceeași suflare; deci omul nu întrece cu nimic pe dobitoc. (Ec. 3:19). Autorul merge mai departe și spune că nu există nici o diferență evidentă între locurile unde spiritul omului și cel al animalului merg (Ec. 3:21). Această descriere a oamenilor și animalelor care au același spirit și mor de aceeași moarte, se referă la cele spuse înainte că atât oamenii cât și animalele, care au spiritul vieții de la Dumnezeu (Gen. 2:7; 7:15), au fost distruși prin aceeași moarte în timpul potopului: “”Și a pierit orice făptură care se mișca pe pământ, atât păsările cât și vitele și fiarele, tot ce se târa pe pământ, și toți oamenii: tot ce avea suflare de spirit de viață în nări... a murit... toate făpturile vii au fost nimicite” (Gen.21:23). Observați cum Ps. 90:5 aseamănă moartea cu potopul. Geneza 7 arată clar că în termeni fundamentali, omul se află în aceeași categorie cu “toate făpturile vii”. Aceasta datorită faptului că are același spirit al vieții în el precum acestea.

4.4. Moartea este inconștiență

Din cele ce am învățat până acum despre suflet și spirit, ar trebui să rezulte că atunci când moare, o persoană nu mai are conștiință. În timp ce acțiunile celor supuși lui Dumnezeu vor fi recunoscute de El (Mal. 3:16; Apoc. 20:12; Ev. 6:10), nu există nimic în Biblie care să sugereze că avem o formă oarecare de conștiință în starea de moarte. Este greu să contrazicem următoarele afirmații în legătură cu aceasta:

- “Suflarea lor (a oamenilor) trece, se întorc în pământ; și în aceeași zi (moment) le pier și planurile” (Ps. 146:4).
- “Cei morți nu știu nimic... și dragostea lor, și ura lor, și pizma lor au murit” (Ec. 9:5, 6). Nu există “înțelepciune în locuința morților” (Ec. 9:10) – nu există gândire deci nici conștiință.
- Iov spune că la moarte el va fi “ca și cum nu ar fi fost” (Iov 10:18); el a văzut în moarte uitarea, inconștiența și lipsa totală a existenței pe care am avut-o înainte de naștere.
- Omul moare asemeni animalelor (Ec. 3:18); dacă omul supraviețuiește morții în mod conștient, nici Scriptura, nici știința nu spun nimic despre aceasta
- Dumnezeu “își aduce aminte că suntem țărână. Cât despre om, zilele lui sunt ca iarba: și înflorește ca floarea de pe câmp... nu mai este; și locul pe care-l cuprindea nu o mai cunoaște” (Ps. 103:14-16).

Că moartea este inconștiență, chiar și pentru cei credincioși, este demonstrat de numeroasele rugă ale servitorilor lui Dumnezeu pentru a permite ca viețile lor să fie prelungite, deoarece ei știau că după moarte nu vor mai putea să preamărească și să glorifice numele lui Dumnezeu, de vreme ce moartea era o stare de inconștiență. Ezechia (Is. 38:17-19) și David (Ps. 6:4, 5: 30:9; 39:13; 115:17) sunt cele mai bune exemple în acest sens. Se face adesea referire la moarte ca somn sau odihna, atât pentru cei credincioși cât și pentru cei slabi (Iov 3:11, 13, 17; Dan. 12:13).

S-au adus suficiente argumente pentru ca noi să putem susține ferm că în Biblie nu se regăsește populara idee că cei credincioși ar ajunge într-o stare de beatitudine și răsplată în Ceruri imediat după moartea lor. Adevărata doctrină a morții și a naturii omului ne dă un mare sentiment de pace. După toate traumele și durerile din viața omului, mormântul este locul uitării totale. Pentru cei care nu au cunoscut cerințele lui Dumnezeu, această uitare

va dura pentru totdeauna. Niciodată vechile probleme ale acestei vieți tragice și neîmplinite nu vor mai apare; speranțele și temerile deșarte ale minții umane nu vor mai fi astfel realizate sau amenințate.

În studiul Bibliei, există un sistem al adevărului ce trebuie descoperit; totuși, din păcate, mai există și un sistem al erorilor în gândirea religioasă a omului, datorat neatenției în studierea Bibliei. Eforturile disperate ale omului de a îmblânzi finalitatea morții l-au făcut să creadă că are un “suflet nemuritor”. O dată ce se acceptă că un astfel de element de nemurire există în om, devine necesar să se creadă că acesta merge undeva după moarte. Acest lucru a condus la ideea că la moarte trebuie să existe o diferență între soarta celor dreți și soarta celor răi. S-a tras deci concluzia că trebuie să existe un loc unde merg “suflete nemuritoare bune”, numit Rai, și un loc unde merg “sufletele nemuritoare rele”, numit Iad. Am arătat mai devreme că un “suflet nemuritor” este o imposibilitate biblică. Celelalte idei false inerente în gândirea populară vor fi analizate în cele ce urmează:

1. Că răsplata pentru viețile noastre ne este oferită la moarte sub forma faptului că “sufletul nostru nemuritor” este asociat unui loc anume.
2. Că separarea dintre cei dreți și cei răi ar avea loc la moarte
3. Că răsplata pentru cei dreți e să meargă în Rai
4. Dacă toată lumea are un “suflet nemuritor”, atunci toți vom merge fie în Rai, fie în Iad.
5. Că “sufletele” rele vor merge într-un loc de pedeapsă numit locul Iad.

Scopul analizei noastre nu este doar negativ; detaliind aceste puncte, suntem siguri că vom exprima multe elemente ale adevărului Bibliei care sunt părți vitale ale adevăratei imagini a naturii omului.

4.5. Învierea

Biblia subliniază că răsplata pentru cei credincioși va fi la înviere, la venirea lui Hristos (1 Tes. 4:16). Învierea morților (vezi Studiul 4.8) va fi primul lucru pe care Hristos îl va înfăptui; acesta va fi urmat de judecată. Dacă “sufletul” a mers în Rai la moarte, nu ar mai fi nevoie de înviere. Pavel spune că dacă nu ar exista înviere, atunci toate eforturile de a fi supuși lui Dumnezeu nu ar mai avea rost (1 Cor. 15:32).

Cu siguranță că nu ar fi gândit așa dacă ar fi crezut că și el va fi răsplătit prin faptul că “sufletul” său ar merge în Rai la moarte. Rezultă deci că el a crezut că

învierea trupului este singura formă de răsplată. Hristos ne încurajează în speranța că recompensa pentru viața noastră în credință va veni la “înviere” (Luca 14:14).

Trebuie încă o dată să spunem că Biblia nu ne învață nici o altă formă de existență decât cea sub formă trupească – aceasta se aplică lui Dumnezeu, lui Hristos, Îngerilor și oamenilor. La întoarcerea Sa, Hristos “va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemeni trupului slavei Sale” (Fil. 3:20, 21). Așa după cum El are o formă trupească, animată doar de Spirit și nu de sânge, și noi vom împărtăși aceeași răsplată. La judecata de apoi, vom primi o răsplată pentru modul în care am trăit această viață într-o formă trupească (2 Cor. 5:10). Cei care au dus o viață lumească, vor rămâne cu actualul lor trup muritor, care va putrezi înapoi în țărână; iar cei care au urmărit în timpul vieții să depășească mintea lumească cu cea a Spiritului “vor secera din Spiritul viața veșnică” (Gal. 6:8) sub forma unui trup plin de Spirit.

Există o dovadă și mai clară că răsplata pentru cei dreți va fi sub o formă trupească. O dată acceptat acest lucru, importanța vitală a învierii devine evidentă. Trupul nostru actual încetează clar să mai existe la moarte; dacă putem trăi viața veșnică și nemurirea doar într-o formă umană, rezultă că moartea este o stare de inconștiență, până când trupul nostru este re-creat și apoi dăruit cu natura lui Dumnezeu.

1 Corinteni 15 vorbește în întregime despre înviere; merită întotdeauna să fie recitat cu atenție. 1 Cor. 15:35-44 explică cum asemenea unei semințe care este sădită pentru ca apoi să răsară din pământ pentru a primi un trup de la Dumnezeu, la fel și cei morți se vor ridica, pentru a fi răsplătiți cu un trup. Așa cum Hristos s-a ridicat din mormânt și și-a schimbat trupul muritor cu un trup nemuritor, astfel și adevărații credincioși vor împărtăși această răsplată (Fil. 3:21). Prin botez noi ne asociem cu moartea și învierea lui Hristos, arătându-ne credința că și noi vom împărtăși răsplata pe care El a primit-o prin învierea Sa (Rom. 6:3-5). Împărtășindu-l acum suferința, vom împărtăși de asemenea și răsplata: “Purtând întotdeauna, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru” (2 Cor. 4:10). “Cel ce a înviat pe Hristos din morți, va învia și trupurile noastre muritoare din pricina Spiritului Său” (Rom. 8:11). Cu această speranță, vom aștepta deci “răscumpărarea *trupului* nostru” (Rom. 8:23), prin acel trup nemuritor.

Această speranță a răsplătirii trupesti a fost înțeleasă de poporul lui Dumnezeu încă de la început. Lui Avraam i s-a promis că el, personal, va moșteni țara Canaanului pe veci, la fel de sigur precum el s-a plimbat în lungul și în latul său (Gen. 13:17; vezi Studiul 3.4). Convingerea lui în aceste promisiuni trebuie să fi necesitat și credința sa că trupul lui, la un anumit moment din viitor, va fi înviat și făcut nemuritor, pentru ca acest lucru să fie posibil.

Iov arată clar cum înțelege el că, în ciuda faptului că trupul său va fi mâncat de viermi în mormânt, el își va primi răsplata, într-o formă trupească: “Răscumpărătorul meu este viu, și se va ridica la urmă pe pământ: chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă nu voi mai avea carne (sau formă trupească) voi vedea totuși pe Dumnezeu: Îl voi vedea; ochii mei Îl vor vedea și nu ai altuia: sufletul meu tânjește de dorul acesta înlăuntrul meu” (Iov 19:25-27). Speranța lui Isaia era asemănătoare: “Trupul meu mort... se va scula” (Is. 26:19).

Cuvinte asemănătoare se regăsesc în povestirea morții lui Lazăr, un prieten al lui Isus. În loc să consoleze pe surorile acestui om spunându-le că sufletul său a ajuns în Rai, Domnul Isus le-a vorbit de ziua învierii: “Fratele tău va învia”. Răspunsul imediat al surorii lui Lazăr, Marta, arată cât de mult era apreciat acest lucru de primii creștini: “Iar Marta l-a răspuns: Știu că va învia la înviere în ziua de apoi” (Ioan 11:23, 24). Ca și Iov, ea nu a înțeles moartea ca fiind poarta de scăpare spre o viață de beatitudine în Rai, ci a privit înainte către învierea din “ziua de apoi” (cp. Iov “ziua de apoi”). Domnul promite: “Oricine a ascultat pe Tatăl... va veni la Mine în ziua de apoi” (Ioan 6:44, 45).

4.6 Judecata

Învățătura din Biblie despre judecată reprezintă unul din principiile de bază ale credinței cuiva, care trebuie bine înțeleasă înainte de botez (Fapte 24:25; Ev. 6:2). Adesea Scripturile vorbesc despre “ziua judecării” (2 Petru 2:9; 3:7; 1 Ioan 4:17; Iudei 6), un moment în care toți cei care îl cunosc pe Dumnezeu își vor primi răsplata. Toate acestea trebuie “să stea în fața scaunului de judecată al lui Hristos” (Rom. 14:10); “apărem în fața scaunului de judecată al lui Hristos” (2 Cor. 5:10) pentru a ne primi răsplata vieții noastre în formă trupească.

Viziunile lui Daniel în legătură cu a doua venire a lui Hristos includeau un astfel de scaun de judecată în forma unui tron (Dan. 7:9-14). Parabolele ne ajută uneori să înțelegem mai bine detaliile. Cea a talanților se referă la întoarcerea unui stăpân care își cheamă servitorii pentru a vedea cât de bine cheltuiseră averile pe care le lăsase lor (Mat. 25:14-29). Parabola pescarului seamănă chemarea evangheliei cu o plasă de pescuit care adună tot felul de oameni; după care pescarii se așează și separă peștele bun de cel rău (Mat.13:47-49). Interpretarea este clară: “La sfârșitul lumii îngerii vor veni și îi vor separa pe cei răi de cei dreți”.

Din cele ce am văzut până acum, putem presupune că după întoarcerea Domnului și Înviere, se vor aduna toți cei care au fost chemați de Evanghelie, într-un anumit loc și într-un anumit moment, când Îl vor întâlni pe Hristos. Ei vor trebui să dea socoteală, iar El va arăta dacă sunt sau nu demni să primească răsplata de a intra în Împărăție. Doar în acest moment cei neprihăniți își vor primi răsplata. Toate acestea sunt prezente în parabola despre oi și capre: “Fiul omului va veni în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale (tronul lui David din Ierusalim, Luca 1:32, 33): toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui (adică oameni de toate națiile, Mat.28:19): iar El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre. Și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui. Atunci Împăratul va spune celor de la dreapta Lui: veniți, binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită” (Mat. 25:31-34).

A moșteni Împărăția lui Dumnezeu, a primi promisiunile făcute către Avraam despre această Împărăție, este răsplata celor neprihăniți. Dar aceasta se va întâmpla numai după judecată, care va fi după întoarcerea lui Hristos. Este deci imposibil să primim răsplata promisă a unui trup nemuritor înainte de întoarcerea lui Hristos; trebuie deci să tragem concluzia că de la momentul morții până la cel al învierii, credinciosul nu are o existență conștientă, deoarece este imposibil să existăm într-o formă oarecare fără a avea și un trup.

Este un principiu biblic repetat adesea că *atunci* când Hristos se va întoarce, *doar atunci* răsplata ne va fi oferită – și nu înainte:

- “Și când Se va arăta Păstorul cel Mare (Isus), veți căpăta cununa slavei” (1 Petru 5:4 cp. 1:13).
- “Isus Hristos.. are să judece viii și morții la arătarea și Împărăția Sa... cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în *ziua aceea*, Domnul, Judecătorul cel drept” (2 Tim. 4:1, 8).
- La întoarcerea lui Mesia în ziua de apoi, “mulți din cei ce dorm în țărâna pământului (cp. Gen. 3:19) se vor scula, unii pentru viață veșnică și alții pentru ocară” (Dan. 12:2).
- Când Hristos va veni la judecată, “cei din morminte... vor ieși din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată” (Ioan 5:25-29).
- “Eu (Isus) vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui” (Apoc. 22:12). Nu vom merge în ceruri pentru a ne primi răsplata – Hristos o aduce nouă din ceruri.

Isus aducându-ne răsplata cu El presupune ca aceasta să ne fi fost pregătită în ceruri și să ne fie adusă pe pământ la a doua venire; “moștenirea” noastră, adică pământul făgăduit lui Avraam, este în acest sens “păstrată în ceruri pentru voi, cei păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi”, la venirea lui Hristos (1 Petru 1:4, 5).

Dacă înțelegem acest lucru vom putea să interpretăm corect un pasaj adesea înțeles greșit din Ioan 14:2, 3: “Eu (Isus) mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc (cp. răsplata " rezervată în ceruri"), Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”. Isus spune în alt loc că ca veni din nou pentru a ne aduce răsplata (Apoc. 22:12), și am văzut că acest lucru se va întâmpla în fața scaunului Său de judecată. El va împărăți pe tronul lui David din Ierusalim “pentru veșnicie” (Luca 1:32, 33). El va petrece o eternitate aici pe pământ, și acolo unde va fi El - în Împărăția lui Dumnezeu pe pământ - acolo vom fi

și noi. Promisiunea lui “vă voi lua cu Mine” poate fi deci înțeleasă ca o descriere a faptului că vom fi primiți de către El la judecată.

Expresia grecească “vă voi lua cu Mine” apare de asemenea și în Matei 1:20, vorbind despre Iosif care “lua cu el” pe Maria ca nevasta sa. Deci nu se referă doar la o apropiere fizică de Isus.

Deci dacă răsplata ne va fi dată doar la judecata de la întoarcerea lui Hristos, înseamnă că cei drepti și cei răi merg în același lor atunci când mor, adică în mormânt. Nu există o diferențiere între ei la moartea lor. Urmează o dovadă în acest sens:

- Ionatan era drept în timp ce Saul era rău, totuși “n-au fost despărțiți la moarte” (2 Sam. 1:23).
- Saul, Ionatan și Samuel au mers cu toții în același loc la moarte (1 Sam. 28:19).
- Dreptul Avraam a fost “adăugat la poporul său”, sau strămoșii săi, la moarte; ei slujeau altor dumnezei (Gen. 25:8; Ios. 24:2)
- Înțeleptul și nebunul au parte de aceeași moarte (Ec. 2:15, 16).

Toate acestea contrazic pretențiile “creștinismului” popular. Învățătura lor că cei neprihăniți merg direct în ceruri la moarte distruge nevoia de înviere și judecată. Însă am văzut că acestea sunt elemente de importanță vitală în planul de mântuire al lui Dumnezeu, și deci și în mesajul Evangheliei. Ideea populară sugerează că atunci când o persoană neprihănită moare este răsplătită și ajunge în ceruri, fiind urmată în ziua următoare, luna următoare sau anul următor de alte persoane. Acest lucru contrazice Biblia, care spune că *toți* cei neprihăniți vor fi răsplătiți *împreună*, în același moment:

- Oile sunt separate de capre la judecată, una câte una. Odată încheiată judecata, Hristos le va spune la *toate* oile reunite în dreapta Sa, “Veniți, binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită” (Mat. 25:34). Astfel toate oile vor moșteni Împărăția în același timp (cp. 1 Cor. 15:52).
- La “secerișul” de la întoarcerea și judecata lui Hristos, toți cei care au lucrat în spiritul Evangheliei “se vor bucura *în același timp*” (Ioan 4:35, 36, cp. Mat. 13:39).
- Apoc. 11:18 definește “vremea să judeci pe cei morți” ca vremea în care Dumnezeu “îi va răsplăti pe robii Săi, proorocii... pe sfinți... și pe cei se tem de Numele Său” – adică toți credincioșii.
- Evrei 11 este un capitol ce ne prezintă pe mulți dintre dreptii Vechiului testament. Versetul 13 comentează: “În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite” lui Avraam despre mântuirea prin intrarea în Împărăția lui Dumnezeu (Ev. 11:8-12). Înseamnă că la moartea lor, acești oameni nu au plecat, unul câte unul, spre ceruri, pentru a-și primi răsplata. Motivul este dat în versetele 39, 40: Ei “nu au primit ce le fusese făgăduit: pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să nu ajungă ei la desăvârșire fără noi”. Întârzierea în a le oferi răsplata promisă se datora faptului că planul lui Dumnezeu era ca toți cei credincioși să “ajungă la desăvârșire” împreună, în același timp. Acest lucru se va întâmpla la judecata de apoi, la întoarcerea lui Hristos.

4.7 Locul în care ne vom primi răsplata:

în Ceruri sau pe pământ ?

În afara motivelor de mai sus, cei care încă mai cred că cerurile și nu pământul este locul în care se va stabili Împărăția lui Dumnezeu, adică răsplata promisă, trebuie să explice următoarele:

- ”Rugăciunea Domnului” roagă Împărăția lui Dumnezeu să vină (adică se roagă pentru întoarcerea lui Hristos), atunci când dorințele lui Dumnezeu se vor împlini pe pământ așa cum sunt acum în Ceruri (Mat. 6:10). De aceea ne rugăm ca Împărăția lui Dumnezeu să vină pe pământ. Este o

tragedie că mii de oameni se roagă fără să știe cu aceste cuvinte în timp ce cred că Împărăția lui Dumnezeu s-a stabilit în ceruri și că pământul va fi nimic.

- “Ferice de cei blânzi: căci ei vor moșteni pământul (Mat. 5:5) – și nu pentru că “...sufletele lor vor merge în ceruri”. Aceasta se referă la Psalmul 37, care subliniază că răsplata finală a celor neprihăniți va fi aici pe pământ. În același loc în care cei răi s-au bucurat de supremația lor temporară, cei drepiți vor fi recompensați cu viață eternă și vor moșteni același pământ pe care cei răi l-au dominat odată (Ps. 37:34, 35). “Cei blânzi moștenesc țara... Căci cei binecuvântați de Domnul stăpânesc țara... Cei neprihăniți vor stăpâni țara și vor locui în ea pe vecie” (Ps. 37:11, 22, 29). A trăi *pe* pământul/tărîmul promis pentru veșnicie înseamnă că viața eternă în ceruri este o imposibilitate.
- “David... a murit și a fost îngropat... David nu s-a suit în ceruri” (Fapte 2:29, 34). În schimb, Petru a explicat că speranța sa era învierea din morți la întoarcerea lui Hristos (Fapte 2:22-36).
- Pământul este locul unde Dumnezeu lucrează asupra oamenilor: “Cerurile sunt ale Domnului, dar pământul l-a dat fiilor oamenilor” (Ps. 115:16).
- Rev. 5:9, 10 relatează o viziune a ceea ce vor spune cei neprihăniți atunci când vor fi acceptați în fața scaunului de judecată: “(Hristos) a făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru: și ei vor împărăți pe pământ”. Această imagine a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ este distinctă față de concepția vagă de a ne bucura de “fericire” undeva în ceruri.
- Profețiile lui Daniel din capitolele 2 și 7 subliniază o succesiune de puteri politice care, în cele din urmă, vor fi înlăturate de Împărăția lui Dumnezeu la întoarcerea lui Hristos. Această Împărăție va fi “pretutindeni *sub* ceruri”,

și “pretutindeni *pe pământ*” (Dan. 7:27; 2:35 cp. v.44). Această Împărăție veșnică “va fi dată poporului sfinților Celui Prea Înalt” (Dan. 7:27); astfel răsplata lor este viața veșnică în această Împărăție care va fi pe pământ, *sub* ceruri.

4.8. Responsabilitatea față de Dumnezeu

Dacă omul are un “suflet nemuritor” în mod natural, el este obligat să aibă undeva un destin nemuritor – fie într-un loc de răsplată, fie de pedeapsă. Acest lucru înseamnă că oricine este responsabil în fața lui Dumnezeu. Prin contrast, am arătat cum Biblia ne învață că omul este asemeni animalelor, fără a avea o nemurire inerentă. Cu toate acestea, unor oameni li s-a oferit perspectiva unei vieți veșnice în Împărăția lui Dumnezeu. Ar trebui să se înțeleagă că nu oricine a trăit va fi și înviat; asemeni animalelor, omul trăiește și moare, pentru a se întoarce în țărână. Dar pentru că va exista o judecată, la care unii vor fi condamnați iar alții răsplătiți cu viața veșnică, trebuie să tragem concluzia că va exista o anumită categorie de oameni care va fi înviată pentru a fi judecată și răsplătită.

Dacă cineva va fi sau nu înviat depinde dacă va fi responsabil la judecată. Baza judecării noastre va fi modul în care am reacționat la cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu. Hristos a explicat: “Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi” (Ioan 12:48). Celor care nu au cunoscut sau nu au înțeles cuvântul lui Hristos, și deci nu au avut șansa de a-l accepta sau de a-l nega, nu li se va cere socoteală la judecată. “Toți cei care au păcătuit fără (a ști) legea (lui Dumnezeu) vor pieri fără lege; și toți cei ce au păcătuit având lege (adică cunoscând-o), vor fi judecați după lege” (Rom. 2:12). Astfel cei care nu au cunoscut cerințele lui Dumnezeu vor pieri asemeni animalelor; în timp ce aceia care au nesocotit cu bună știință legea lui Dumnezeu vor fi judecați, deci vor fi înviați pentru a fi de față la această judecată.

În fața lui Dumnezeu “păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme nu este o lege”; “păcatul este o încălcare a legii (lui Dumnezeu)”; “prin Lege vine cunoașterea deplină a păcatului” (Rom. 5:13; 1 Ioan 3:4; Rom. 3:20). Fără a cunoaște legile lui Dumnezeu dezvăluite prin Cuvântul Său, “păcatul nu este ținut în seamă” unei persoane, și deci aceasta nu va fi judecată sau înviată. Cei care nu cunosc cuvântul lui Dumnezeu vor rămâne morți, asemeni animalelor și plantelor, deoarece sunt în aceeași

situație. "Omul... fără pricepere este ca dobitoacele pe care le taie" (Ps. 49:20). "Sunt duși ca o turmă de oi în locuința morților" (Ps. 49:14).

Doar cunoscând cuvântul lui Dumnezeu putem fi responsabili în fața Lui pentru faptele noastre și astfel putem învia pentru a ne prezenta în fața scaunului de judecată. Trebuie deci înțeles că nu doar cei neprihăniți sau ceibotezați vor fi înviați, dar și cei care sunt răspunzători în fața lui Dumnezeu pentru că L-au cunoscut. Aceasta este o temă adesea repetată în Scriptură:

- Ioan 15:22 arată că a cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu presupune responsabilitate: "Dacă Eu (Isus) n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, n-ar avea păcat; dar acum nu au nici o dezvinovățire ("scuză") pentru păcatul lor". Rom. 1:20-21 spune la fel, că dacă Îl cunoaștem pe Dumnezeu, nu mai "avem nici o scuză".
- "Oricine a ascultat pe Tatăl și a primit învățătura Lui... Eu (Hristos) îl voi învia în ziua de apoi" (Ioan 6:44, 45).
- Dumnezeu "clipește doar la" faptele celor care sunt cu adevărat ignoranți în ceea ce privește căile Sale. Pe acei care Îi cunosc căile, Dumnezeu îi urmărește și așteaptă un răspuns (Fapte 17:30).
- "Robul acela, care a știut voia stăpânului său, și nu s-a pregătit de loc, și n-a lucrat după voia lui, va fi bătut cu multe lovituri. Dar cine n-a știut-o, și a făcut lucruri vrednice de lovituri, va fi bătut cu puține lovituri (de exemplu va rămâne mort). Cui i s-a dat mult, i se va cere mult; și cui oamenii i-au încredințat mult, i se va cere și mai mult" (Luca 12: 47,48).
- "Deci cine știe să facă bine și nu face, săvârșește un păcat. (Iacov 4:17)
- Responsabilitatea lui Israel în fața lui Dumnezeu se bazează pe revelațiile Lui către ei (Amos 3: 2)
- Datorită acestei doctrine a responsabilității, "ar fi fost mai bine pentru ei (care se întorc mai târziu de la Dumnezeu) să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă ce le fusese dată." (2 Petru 2:21). Alte pasaje relevante se regăsesc în: Ioan 9:41; 3:19; 1 Tim. 1:13; Os. 4:14; Deut. 1:39.

Dacă faptul că îl cunoaștem pe Dumnezeu ne face răspunzători în fața scaunului de judecată, înseamnă că cei care nu L-au cunoscut nu vor fi înviați, pentru că ei nu au nevoie să fie judecați, și că lipsa lor de cunoștință îi face "asemeni dobitoacelor pe care le taie" (Ps. 49:20). Există indicații ample că nu toți cei care au trăit vor fi înviați:

- Oamenii din vechiul Babilon "nu vor învia" după moarte deoarece nu-l cunoșteau pe adevăratul Dumnezeu (Ier. 51:39; Is. 43:17).
- Isaia se încuraja singur: "Domnul, Dumnezeul nostru (al poporului lui Israel), alți stăpâni în afară de Tine au stăpânit peste noi (de exemplu Filistenii și Babilonienii)... Ei sunt morți, acum nu vor (mai) trăi; sunt niște umbre, și nu se vor mai scula... le-ai șters pomenirea" (Is. 26:13, 14). Observați tripla subliniere a faptului că aceștia nu vor învia: "Nu vor (mai) trăi... nu se vor scula... le-ai șters pomenirea". Prin contrast, poporul lui Israel avea speranța învierii datorită faptului că-l cunoșteau pe adevăratul Dumnezeu: "Morții tăi (ai poporului lui Israel) vor trăi, odată cu trupul meu mort se vor scula" (Is. 26:19).
- Vorbind despre poporul lui Israel, ni s-a spus că la întoarcerea lui Hristos, "mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula, unii pentru viață veșnică și alții pentru ocară și rușine veșnică" (Dan. 12:2). Astfel, "mulți", dar nu toți, din Iudei vor fi înviați, datorită responsabilității în fața lui Dumnezeu ca poporul Său ales. Cei dintre ei care sunt total ignoranți în ce privește adevăratul lor Dumnezeu "vor cădea și nu se vor mai ridica", deoarece ei nu pot găsi "Cuvântul Domnului" (Amos 8:12, 14).

AM INVĂȚAT ACUM URMATOARELE:

1. Cunoscându-l pe Dumnezeu, suntem răspunzători în fața Lui
2. Doar cei răspunzători vor fi înviați și judecați

3. Cei care nu cunosc adevăratul Dumnezeu vor rămâne morți asemeni animalelor.

Implicațiile acestor concluzii sunt o puternică lovitură pentru mândria umană și pentru ceea ce ne-ar place nouă să credem: milioanele de oameni, atât cei de acum cât și ei din trecut, care nu au cunoscut adevărata Evanghelie; cei grav bolnavi mintal, care nu pot înțelege mesajul Bibliei; nou-născuții și copiii mici care au murit înainte de a fi suficient de mari pentru a aprecia Evanghelia; toate aceste grupuri intră în categoria celor care nu au cunoscut cu adevărat pe Dumnezeu, și deci nu sunt răspunzători în fața Lui. Acest lucru înseamnă că nu vor fi înviați, indiferent de starea spirituală a părinților lor. Aceasta vine împotriva grăuntelui de umanism și împotriva tuturor dorințelor și sentimentelor noastre

naturale; totuși o umilință adevărată față de Cuvântul lui Dumnezeu ca adevăr suprem, împreună cu o opinie umilă despre natura noastră, ne vor face să acceptăm adevărul acesteia. O examinare a faptelor din experiența umană, chiar și fără ajutorul Scripturilor, ne va duce de asemenea la concluzia că nu poate exista speranța într-o viață viitoare pentru grupurile menționate mai sus.

A pune la îndoială căile Domnului în aceste probleme este total deplasată: "Cine ești tu omule ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu" (Rom. 9:20 Versiunea Autorizată). Putem admite incapacitatea de a înțelege, dar nu trebuie să Îl acuzăm niciodată pe Dumnezeu de injustiție sau de nedreptate. A sugera ideea că Dumnezeu poate fi în vreun fel lipsit de iubire sau în greșeală conduce la teribila imagine a unui Atotputernic Dumnezeu, Tată și Creator care Își tratează creațiile într-un mod nedrept și de neînțeles. Ne-ar ajuta aici să recitim povestea regelui David care și-a pierdut copilul, 2 Sam. 12:15-24 povestește cum David s-a rugat din răspuțeri pentru copilul său cât timp acesta era în viață, dar în cele din urmă a acceptat finalitatea morții sale: Când copilul trăia încă, posteam și plângeam: căci ziceam, Cine știe dacă nu se va îndura Domnul de mine, și dacă nu va trăi copilul? Acum, când a murit, pentru ce să mai postesc? Pot să-l întorc la viață?... el nu se va întoarce la mine". David și-a îmbărbătat apoi soția, și au avut un alt copil foarte curând.

În cele din urmă, trebuie spus că mulți oameni, acceptând acest principiu al responsabilității în fața lui Dumnezeu, simt că nu mai doresc să-și îmbogățească cunoștințele despre El în cazul în care devin răspunzători în fața Lui și a judecății de apoi. Este posibil însă ca într-o anumită măsură astfel de oameni să fie deja răspunzători în fața lui Dumnezeu, deoarece cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu i-a făcut conștienți de faptul că Dumnezeu lucrează în viețile lor, oferindu-le o relație adevărată cu El. Trebuie să ținem minte întotdeauna că "Dumnezeu ESTE iubire", El "dorește ca nici unul să nu piară", și "a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică" (1 Ioan 4:8; 2 Petru 3:9; Ioan 3:16). Dumnezeu vrea ca noi să fim în Împărăția Sa.

O astfel de onoare și un astfel de privilegiu ne face inevitabil răspunzători. Dar toate acestea nu sunt proiectate să fie prea împovărătoare pentru noi ; dacă Îl iubim cu adevărat pe Dumnezeu, vom vedea că oferta Sa de a ne mântui nu este o răsplată pentru anumite fapte, ci o dorință iubitoare din partea Sa de a înfăptui tot ce poate pentru copiii Săi, de a le dăruia o viață veșnică de fericire, dacă aceștia Îi apreciază cu adevărat caracterul Său minunat.

Ajungând să apreciem și să auzim chemarea lui Dumnezeu prin cuvântul Său, ne vom da seama că Dumnezeu ne urmărește cu o intensitate deosebită, mai degrabă căutând cu nerăbdare semne ale răspunsului nostru la iubirea Sa și decât așteptând ca noi să eșuăm în ne ridica la înălțimea responsabilităților. Niciodată nu-și ia ochiul Său iubitor de deasupra noastră; nu vom putea niciodată să uităm că-L cunoaștem pentru a nu mai fi răspunzători în fața lui Dumnezeu. În schimb, putem și ar trebui să ne bucurăm de această apropiere specială de Dumnezeu, și să avem încredere în marea Lui iubire, urmărind să cunoaștem mereu mai multe despre El și nu mai puține. Iubirea noastră față de căile Domnului și dorința noastră de a le cunoaște, astfel încât să-I semănăm cât mai mult, ar trebui să cântărească mai mult decât frica noastră naturală de sfințenia Sa supremă.

4.9 Iadul

Concepția populară despre iad este un loc de pedeapsă ,după moarte, pentru "sufletele nemuritoare" rele, sau locul de suferință pentru cei care au fost respinși la judecată. Convingerea noastră este că Biblia ne învață că iadul este mormântul în care toți oamenii merg după moarte.

Cuvântul ebraic original "sheol", tradus ca "iad", înseamnă "un loc acoperit". "Hell" este versiunea engleză pentru "sheol"; astfel atunci când citim despre "hell" nu vorbim despre un cuvânt tradus cu adevărat. Din punct de vedere biblic, acest "loc acoperit", sau "iad", este mormântul. Există multe exemple în care "sheol" este tradus ca "mormânt". Unele versiuni moderne ale Bibliei folosesc foarte rar cuvântul "iad", traducându-l mai exact ca "mormânt". Unele exemple în care cuvântul "sheol" este tradus ca "locuința morților" contrazic concepția populară că "iadul" ar fi un loc al focului și al pedepsei pentru cei răi:

- "Să rămână cei răi... muți în locuința morților" (sheol [Ps.31:17]) – ei nu vor mai țipa în agonie.
- "Dumnezeu îmi va scăpa sufletul din locuința morților" (sheol [Ps.49:15]) – adică sufletul sau trupul lui David vor fi înviate din mormânt, sau "locuința morților".

Credința că iadul este un loc de pedeapsă pentru cei răi din care aceștia nu pot scăpa nu se potrivește cu cele de mai sus; un om neprihănit poate merge în iad (mormânt) și poate ieși de acolo. Os. 13:14 confirmă acest lucru: "Îi voi răscumpăra (poporul lui Dumnezeu) din mâna locuinței morților (sheol); Îi voi izbăvi de la moarte". Acest lucru se regăsește și în 1 Cor. 15:55, legat de învierea de la întoarcerea lui Hristos. De asemenea, în ceea ce privește a doua înviere (vezi Studiul 5.5.), "moartea și locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele" (Apoc. 20:13). Observați paralela dintre moarte, adică mormânt, și locuința morților (vezi de asemenea Ps. 6:5).

Cuvintele lui Hanah din 1 Sam. 2:6 sunt foarte clare: "Domnul omoară și învie (prin înviere): El pogoară în locuința morților (sheol) și El scoate de acolo".

Deci dacă "iadul" este mormântul, înseamnă că cei neprihăniți vor fi salvați de acolo prin învierea lor pentru viața veșnică. Astfel este posibil să intri în "iad", sau mormânt, pentru ca mai târziu să îl părăsești prin înviere. Exemplul suprem este cel al lui Isus, al cărui "suflet nu va fi lăsat în locuința morților, și trupul Lui nu va vedea putrezirea" (Fapte 2:31) deoarece el a fost înviat. Observați paralela dintre "sufletul" lui Hristos și "trupul" Său. Faptul că trupul său nu "va fi lăsat în locuința morților" înseamnă că a fost totuși acolo un timp, adică cele 3 zile cât timp trupul s-a aflat în mormânt. Faptul că Hristos a mers în "locuința morților" înseamnă că acesta nu este un loc unde merg doar cei răi.

Atât oamenii răi cât și cei buni merg în "locul morților", adică în mormânt. Astfel "groapa lui Isus a fost pusă între cei răi" (Is. 53:9). Există și alte exemple de oameni neprihăniți care merg în locuința morților, adică în mormânt. Iacov spunea că el "se va pogori la fiul său în locuința morților... plângând" pentru fiul său Iosif (Gen. 37:35).

Este unul din principiile lui Dumnezeu că pedeapsa pentru păcat este moartea (Rom. 6:23; 8:13; Iacov 1:15). Am arătat înainte că moartea este o stare de inconștiență totală. Păcatul are ca rezultat distrugerea totală și nu suferința eternă (Mat. 21:41; 22:7; Marcu 12:9; Iacov 4:12), așa cum oamenii au fost distruși de Potop (Luca 17:27, 29), iar poporul lui Israel a murit în sălbăticie (1 Cor. 10:10). În aceste două situații păcătoșii *au murit* și nu se poate spune că au rămas să sufere pe vecie. Este deci imposibil ca cei răi să fie pedepsiți cu o veșnicie de chinuri ale conștiinței și de suferință.

Am văzut de asemenea că Dumnezeu nu reproșează păcatul – și nici nu ține seama de el – atunci când nu cunoaștem cuvântul Său (Rom. 5:13). Cei care se află în această situație vor rămâne morți. Cei care au cunoscut cerințele lui Dumnezeu vor fi înviați și judecați la întoarcerea lui Hristos. Pentru cei răi, pedeapsa va fi moartea, deoarece aceasta este pedeapsa pentru păcat. De aceea, după ce s-au arătat în fața scaunului de judecată a lui Hristos, ei vor fi pedepsiți și vor muri din nou, pentru a rămâne morți veșnic. Aceasta va fi “a doua moarte”, din Apoc. 2:11; 20:6. Acești oameni trecuseră deja printr-o moarte de totală inconștiență. Ei vor fi înviați și judecați la întoarcerea lui Hristos, iar apoi vor fi pedepsiți cu a doua moarte, care, asemeni celei dintâi, va fi de o totală inconștiență. Aceasta va dura veșnic.

În acest sens pedeapsa pentru păcat este “veșnică”, neexistând un sfârșit pentru moartea celor păcătoși. A rămâne mort pentru veșnicie este o pedeapsă veșnică. O expresie a acestui lucru se poate găsi în Biblie, Deut. 11:4. Aici este descrisă nimicirea armatei Faraonului în Marea Roșie ca o nimicire veșnică, în sensul că această armată nu va mai deranja niciodată poporul lui Israel. “El a făcut să vină peste ei apele mării Roșii... Domnul i-a nimicit pentru totdeauna”.

Chiar și pe vremea Vechiului Testament credincioșii au înțeles că va fi o înviere în ziua de apoi, după care cei răi și răspunzători se vor întoarce în mormânt. Iov 21:30, 32 spune foarte clar: “Cel rău... în ziua mâniei scapă (adică este înviat)... însă (apoi) este dus la groapă”. Una din parabolele despre întoarcerea lui Hristos și judecată vorbește despre cei răi ca fiind “tăiați” în fața Lui (Luca 19:27). Acest fapt nu se potrivește cu ideea că cei răi există veșnic într-o stare conștientă, fiind veșnic torturați. În orice caz, aceasta ar fi o pedeapsă cumva nedreaptă – tortură *veșnică* pentru faptele a 70 de ani. Dumnezeu nu găsește plăcere în a-i pedepsi pe cei răi; de aceea este de așteptat ca El să nu îi pedepsească pe vecie (Ez. 18:23, 32; 33:11 cp. 2 Petru 3:9).

Creștinătatea apostată asociază adeseori “iadul” cu ideea de foc și neliniște. Acest lucru vine în contrast cu învățăturile Bibliei despre iad (mormânt). “Sunt duși ca o turmă în locuința morților(mormânt); îi paște moartea” (Ps. 49:14) implică faptul că mormântul este un loc de totală uitare. În ciuda faptului că sufletul, sau trupul lui Hristos a fost în iad timp de trei zile, nu a văzut putrezirea (Fapte 2:31). Acest lucru ar fi fost imposibil dacă iadul ar fi fost un loc al focului. Ez. 32:26-30 ne prezintă o imagine a vitejilor luptători ale națiilor învecinate, care zac liniștiți în morminte: “vitejii care au căzut (în luptă)... care au fost pogorâți în locuința morților împreună cu armele lor de război: cu săbiile puse sub capetele lor... vor ședea... cu cei uciși de sabie”. Aceasta se referă la obiceiul de a-i înmormânta pe luptători împreună cu armele lor, sprijinindu-le capul pe săbii. Însă aceasta este o descriere a “iadului” – mormântul. Ideea că acești bărbați viteji încă mai sunt în iad (adică în mormintele lor) contrazice ideea că acesta ar fi un loc de foc. Lucruri fizice (cum ar fi săbiile) merg în același “loc al morților” asemeni oamenilor, arătând astfel că iadul nu este arena unor chinuri spirituale. Astfel, Petru i-a spus unui om rău, “Banii tăi să piară cu tine” (Fapte 8:20).

Experiențele trăite de Iona contrazic de asemeni acest fapt. După ce a fost înghițit de viu de un pește uriaș, "Iona s-a rugat Domnului, Dumnezeului său din pântecul peștelui, și a zis: Am chemat pe Domnul... din mijlocul locuinței morților am strigat" (Iona 2:1, 2). Face astfel o paralelă între "mijlocul locuinței morților" și pântecul peștelui. Pântecul peștelui era cu adevărat "un loc acoperit", care este înțelesul fundamental al cuvântului "sheol" tradus ca "locuința morților". Apare evident că nu era un loc al focului, iar Iona a ieșit din "mijlocul locuinței morților" atunci când balena a vomat și l-a scos afară. Aceasta ne face să ne gândim la învierea lui Hristos din "locuința morților" (mormântul) – vezi Matei 12:40.

FOCUL METAFORIC

Cu toate acestea Biblia folosește adesea imaginea focului veșnic pentru a exprima mânia Domnului în fața păcatului, care va duce la distrugerea totală a păcătoșilor în morminte. Sodoma a fost pedepsită cu "focul veșnic" (Jud. v.7), adică a fost distrusă total din cauza faptului că locuitorii săi erau cu toții păcătoși. Astăzi orașul este o ruină, scufundată sub apele Mării Moarte; nu se găsește deci în flăcări, cum s-ar înțelege dacă am considera "focul veșnic" ca atare. La fel, Ierusalimul a fost amenințat cu focul veșnic al mâniei lui Dumnezeu, din cauza păcatelor poporului lui Israel: "Atunci voi aprinde un foc la porțile cetății, care va arde casele cele mari ale Ierusalimului și nu se va stinge" (Ier. 17:27). Ierusalimul fiind capitala profețită a viitoarei Împărății (Is. 2:2-4; Ps. 48:2), înseamnă că Dumnezeu nu a vrut ca noi să înțelegem cele mai de sus exact așa cum sunt scrise. Marile case din Ierusalim au fost distruse de foc (2 Împ. 25:9), dar focul nu a continuat pentru veșnicie.

Asemănător, Dumnezeu a pedepsit țărâmul Idumeei cu foc care "nu se va stinge

nici zi nici noapte; și fumul lui se va înălța pe veci: din veac în veac va fi pustiit... bufnița și corbul îl vor locui... spinii vor crește în casele lui împărătești" (Is. 34:9-15). Deoarece dobitoacele și plantele urmau să locuiască între ruinele Idumeei, cuvintele "focul veșnic" trebuie să se refere la mânia lui Dumnezeu și la distrugerea totală a locului, și nu trebuie înțelese literal.

Cuvintele ebraice și grecești traduse "pentru totdeauna" sau "veșnic" înseamnă de fapt "în veac". Uneori ele se referă la infinitate, ca de exemplu când e vorba de durata împărăției, dar nu întotdeauna. Ez. 32:14, 15 este un exemplu: "Cetățile și turnurile vor dura în veci ...până ce spiritul va fi revărsat asupra noastră."

Acesta este un mod de a înțelege "veșnicia" "focului veșnic".

Adeseori mânia lui Dumnezeu față de păcatele săvârșite în Ierusalim și Israel este asemănată focului: "Mânia și urgia Mea se vor vărsa peste aceste locuri (Ierusalim)... și va arde și nu se va stinge" (Ier. 7:20; alte exemple: Lam. 4:11 și 2 Împărați 22:17).

Focul este de asemenea asociat cu judecarea păcatelor de către Dumnezeu, mai ales la întoarcerea lui Hristos: "Căci iată vine ziua care va arde ca un cuptor, toți cei trufași și toți cei răi, vor fi ca miriștea: ziua care vine îi va arde" (Mal. 4:1). Când miriștea, sau chiar un trup omenesc sunt arse de către foc, se întoarce în țărână. Este imposibil ca o substanță, mai ales carnea omului, să ardă veșnic. Deci "focul veșnic" nu se poate referi efectiv

la suferința veșnică. Un foc nu poate dura veșnic dacă nu are ce arde. De observat că "locuința morților" este "aruncată în iazul de foc" (Apoc. 20.14). Acest lucru înseamnă că "locuința morților" nu este același lucru cu un "iaz de foc"; aceasta reprezintă distrugerea completă. În cartea Apocalipsei ni se spune că mormântul va fi total distrus, deoarece la sfârșitul Mileniului nu va mai exista moarte.

GHEENA

În Noul Testament există două cuvinte grecești traduse ca "locul morților". "Hades" este echivalentul cuvântului ebraic "sheol", despre care am vorbit mai devreme. "Gheena" este numele gropii de gunoi de la marginea Ierusalimului, unde erau arse deșeurile din oraș. Astfel de gropi de gunoi sunt tipice multora din marile orașe de astăzi (de exemplu "Muntele fumegând" de la marginea Manilei, în Filipine). Ca substantiv propriu – adică numele unui loc – ar fi trebuit să rămână netradus ca "Gehenna" în loc să fi fost tradus ca "locul morților". "Gehenna" este echivalentul aramaic al ebraicului "Ge-ben-Hinnon". Acesta era situat lângă Ierusalim (Ios. 15:8) iar pe vremea lui Hristos era groapa de gunoi a orașului. Trupurile moarte ale criminalilor erau aruncate în focurile care ardeau pretutindeni aici, astfel încât Gheena a devenit simbolul distrugerii totale și al respingerii.

Trebuie încă o dată să subliniem că ceea ce era aruncat în aceste focuri nu rămânea acolo veșnic – trupurile se descompuneau în cenușă. "Dumnezeul nostru (va fi) un foc *mistuitor* (Ev. 12:29) în ziua judecății; focul mâniei Sale față de păcat îi va nimici pe păcătoși și nu îi va lăsa într-o stare în care numai să se căiască și să supraviețuiască. Pe vremea judecăților anterioare ale poporului Israel, Gheena era plină cu trupurile moarte ale păcătoșilor din rândul poporului lui Dumnezeu (Ier. 7:32, 33).

În modul său desăvârșit, Domnul Isus a adunat laolaltă toate ideile din Vechiul Testament în ceea ce privește folosirea cuvântului "Gheena". El spunea adesea că cei care vor fi respinși în fața scaunului de judecată la întoarcerea Sa vor merge "în Gheenă (adică "locul morților"), în focul care nu se stinge; unde viermele lor nu moare" (Marcu 9:43, 44). Gheena a trezit probabil în mințile ludeilor ideea de respingere și nimicire a trupului, iar noi am văzut focul veșnic ca o expresie reprezentând mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului, distrugerea veșnică a păcătoșilor prin moarte.

Referirea la "unde viermele lor nu moare" este clar o parte a aceleiași expresii pentru distrugerea totală – nu putem concepe că ar exista chiar viermi care să nu moară niciodată. Faptul că Gheena era locul pedepselor anterioare pentru cei păcătoși din rândul poporului lui Dumnezeu, ne poate face să înțelegem de ce Hristos folosește această imagine a Gheenei.

STUDIUL 4: Întrebări

1. Ce se întâmplă după moarte?
 - a) Sufletul merge în Ceruri
 - b) Intrăm într-o stare de inconștiență
 - c) Sufletul este depozitat undeva până la judecată
 - d) Sufletele păcătoase merg în iad iar cele bune în Ceruri

2. Ce este sufletul?
 - a) O parte nemuritoare a ființei noastre
 - b) Un cuvânt ce înseamnă “trup, persoană, creatură”
 - c) Același lucru ca și spiritul
 - d) Ceva care după moarte merge în Ceruri sau în locul morților

3. Este moartea o stare de inconștiență?
 - a) Da
 - b) Nu

4. Ce este iadul?
 - a) Un loc pentru păcătoși
 - b) Suferința în această viață
 - c) Mormântul

5.1. Definiția Împărăției

Studiile noastre anterioare au arătat că scopul lui Dumnezeu este de a-i răsplăti pe credincioși cu viața veșnică, la întoarcerea lui Hristos. Această viață veșnică va fi pe pământ; promisiunile repetate ale lui Dumnezeu nu spun niciodată că cei credincioși vor merge în Ceruri. “Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu” (Mat. 4:23) a fost proorocită lui Avraam sub forma promisiunilor lui Dumnezeu despre viața veșnică pe pământ (Gal. 3:8). “Împărăția lui Dumnezeu” este deci timpul de după întoarcerea lui Hristos, când aceste promisiuni se vor îndeplini. Chiar dacă Dumnezeu este Împăratul suprem al întregii Sale creații, El i-a dat omului puterea de a alege să-și conducă lumea și viața sa personală după cum dorește. Astfel, în prezent, lumea este compusă din “împărățiile oamenilor” (Dan. 4:17).

La întoarcerea lui Hristos, “împărăția acestei lumi (va) trece în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său; și El va împărăți în vecii vecilor” (Apoc. 11:15). Atunci voința și dorințele lui Dumnezeu vor fi îndeplinite complet și pe deplin pe acest pământ. De aici și porunca lui Isus ca noi să ne rugăm: “vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum (acum) în cer așa și pe pământ” (Mat. 6:10). Datorită acestui lucru, “împărăția lui Dumnezeu” poate fi înțeleasă și ca “Împărăția Cerurilor” (Mat. 13:11, cp. Marcu 4:11). Observați că nu întâlnim niciodată “Împărăția din Ceruri”; ci este împărăția Cerurilor, care va fi întemeiată de către Hristos la întoarcerea Sa pe pământ. Așa după cum voința lui Dumnezeu este ascultată în întregime de către îngeri în ceruri (Ps. 103:19-21), tot la fel se va întâmpla și în viitoare Împărăție a lui Dumnezeu, când pământul va fi locuit doar de cei credincioși, care atunci vor fi “asemeni îngerilor” (Luca 20:36).

Astfel, a intra în Împărăția lui Dumnezeu la întoarcerea lui Hristos este rezultatul tuturor străduințelor noastre de creștini în această viață (Mat. 25:34; Fapte 14:22); deci este necesar să le înțelegem corect. Propovăduirea lui “Hristos” de către Filip constă în a-i învăța pe ceilalți “lucruri despre Împărăția lui Dumnezeu și Numele lui Isus Hristos” (Fapte 8:5, 12). Pasaj după pasaj ne aduce aminte cum “Împărăția lui Dumnezeu” a fost principala povară a propovăduirilor lui Pavel (Fapte 19:8; 20:25; 28:23, 31). De aceea este foarte important să înțelegem pe deplin doctrina Împărăției lui Dumnezeu, care este o parte importantă a mesajului Evangheliei. “În Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe suferințe” (Fapte 14:22); este ca lumina de la capătul tunelului acestei vieți, și de aceea adevăratul creștinism presupune să facem anumite sacrificii.

Nabucodonosor, regele Babilonului, a dorit să cunoască viitorul omenirii (vezi Dan. 2). El a avut viziunea unei statui imense, compusă din diferite metale. Daniel a interpretat capul de aur ca reprezentându-l pe Regele Babilonului (Dan. 2:38). După el avea să urmeze o succesiune de imperii mari în zona din jurul Israelului, care a luat sfârșit cu o situație în care “după cum degetele de la picioare erau parte de fier și parte de lut, tot așa și împărăția aceasta va fi în parte tare și în parte plăpândă” (Dan.2:42).

Balanța puterii în lume era împărțită în acel moment între mai multe națiuni, unele puternice, altele mai slabe. Daniel a văzut atunci o piatră care a izbit picioarele chipului, distrugându-l, iar chipul s-a făcut un munte mare care a umplut tot pământul (Dan. 2:34, 35). Această piatră îl reprezenta pe Isus (Mat. 21:42; Fapte 4:11; Ef. 2:20; 1 Petru 2:4-8). “Muntele” pe care El îl va crea peste întreg pământul reprezintă Împărăția veșnică a lui Dumnezeu, care va fi întemeiată la a doua Sa venire. Această profeție dovedește că împărăția va fi pe pământ și nu în ceruri.

Faptul că această împărăție va fi întemeiată pe deplin doar la întoarcerea lui Hristos este ilustrat în alte pasaje. Pavel vorbește despre Isus care îi judecă pe cei vii și pe cei morți “la arătarea și Împărăția Sa” (2 Tim. 4:1). Mica 4:1 preia ideea lui Daniel despre Împărăția lui Dumnezeu asemeni unui munte uriaș: “În vremile de pe urmă, muntele Casei Domnului va fi întemeiat tare ca cel mai înalt munte”; urmează apoi descrierea despre cum va fi această împărăție pe pământ (Mica 4:1-4). Dumnezeu îi va da lui Isus tronul lui David din Ierusalim: “El va împărăți... în veci și Împărăția Lui nu va avea sfârșit” (Luca 1:32, 33). Aceasta înseamnă că va exista un moment în care Isus va începe să împărățească și în care va începe Împărăția Sa. Acest lucru va fi la întoarcerea lui Hristos. “Iar Împărăția Lui nu va avea sfârșit” se regăsește și în Dan. 2:44: “Dumnezeul cerurilor (va) ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată; și (care) nu va trece sub stăpânirea unui alt popor”. Apoc. 11:15 folosește cuvinte asemănătoare pentru a descrie cum, la a doua venire, “Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și al Hristosului Său; și El va împărăți în *vecii vecilor*”. Din nou, va exista un moment anume când Împărăția lui Hristos și domnia Sa vor începe pe pământ: la întoarcerea Sa.

5.2. Împărăția nu este încă întemeiată

Există o noțiune foarte răspândită că Împărăția lui Dumnezeu există acum pe deplin, incluzându-i pe actualii credincioși – “biserica”. Deoarece în viitor adevărații credincioși vor fi fost “salvați”, primind locuri în Împărăție, nu există nici un dubiu că acum nu ne putem afla în Împărăție, deoarece Hristos încă nu s-a întors pentru a o întemeia.

Ar trebui să fie evident din cele ce am studiat până acum : “carnea și sângele nu pot să *moștenească* Împărăția lui Dumnezeu” (1 Cor. 15:50). Noi suntem “*moștenitori* ai Împărăției pe care El a făgăduit-o celor ce-L iubesc” (Iacob 2:5), deoarece botezul ne transformă în moștenitori ai promisiunilor lui Avraam – promisiuni care stau la baza Evangheliei Împărăției (Mat. 4:23; Gal. 3:8, 27-29). Este deci normal să credem că *vom moșteni* împărăția la întoarcerea lui Hristos, atunci când se vor îndeplini promisiunile lui Avraam (Mat. 25:34; 1 Cor. 6:9, 10; 15:50; Gal. 5:21; Ef. 5:5). Folosirea cuvintelor “moștenirea viitoare” arată că împărăția nu este în acest moment în posesia credincioșilor.

Isus a spus o parabolă pentru cei care credeau că “Împărăția lui Dumnezeu are să se arate îndată”. Deci a zis: “Un om de neam mare s-a dus într-o țară îndepărtată, ca să-și ia înapoi o împărăție, și apoi să se întoarcă”. În acest timp le-a dat robilor săi anumite responsabilități. “Când s-a întors înapoi, după ce își luase împărăția, a spus să cheme pe robii aceia”, și i-a judecat (Luca 19:11-27).

Omul de neam îl reprezintă pe Hristos care s-a dus “într-o țară îndepărtată” din ceruri pentru a-și primi împărăția, cu care se întoarce la vremea judecății, adică la a doua Sa venire. Este deci imposibil ca “robii” să aibă acum împărăția, în absența Domnului lor.

Iată alte dovezi în acest sens:

- “Împărăția Mea nu este din lumea (vremea) aceasta”, a afirmat clar Isus. Dar chiar și atunci El putea spune “Eu sunt Împărat” (Ioan 18:37), arătând că actuala “domnie” a lui Hristos nu înseamnă că Împărăția Sa este deja întemeiată. Chiar și credincioșii din primul secol sunt descriși ca AȘTEPTÂND “Împărăția lui Dumnezeu” (Marcu 15:43).
- “Hristos le-a spus discipolilor Săi că nu va mai bea niciodată vin cu ei, “până în ziua când îl voi bea cu voi în Împărăția Tatălui Meu” (Mat. 26:29). Acest lucru înseamnă clar că împărăția urma să fie în viitor, după cum înțelegeau oamenii atunci când Hristos propovăduia “Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu” (Luca 8:1). “Ferice de acela care va (în viitor) prânzi în Împărăția lui Dumnezeu”, comentau ei (Luca 14:15).
- Luca 22:29, 30 continuă această temă: “Vă *pregătesc* Împărăția. Ca să mâncați și să beți la masa Mea în Împărăția Mea”.
- Isus a explicat semnele care vor vesti a doua Sa venire și a încheiat astfel: “Când veți vedea împlându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape” (Luca 21:31). Acest lucru ar fi un nonsens dacă împărăția ar exista deja, înainte de a doua venire.
- “În Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe suferințe” (Fapte 14:22). Nu e de mirare deci că orice credincios suferind se roagă cu adevărat pentru împărăția *ce va veni* (Mat. 6:10).
- Dumnezeu “v-a chemat în Împărăția Lui” (1 Tes. 2:12); dar pentru aceasta, noi trebuie să *căutăm* intrarea în această împărăție ducând acum o viață spirituală (Mat. 6:33).

5.3. Împărăția lui Dumnezeu în trecut

Împărăția lui Dumnezeu este răsplata viitoare a credincioșilor. Astfel, aceștia sunt motivați să ducă o viață dedicată urmării exemplului lui Hristos – adică o suferință pe termen scurt. Este deci de așteptat ca toate zilele lor să decurgă într-o dorință din ce în ce mai mare de a aprecia și înțelege minunile vremurilor viitoare. Această răsplată va fi însumarea tuturor străduințelor lor spirituale și declarația deplină a lui Dumnezeu pe care au ajuns să-l iubească ca pe Tatăl lor.

Scripturile abundă în detalii despre cum va fi Împărăția și ar trebui o viață întreagă de studiu pentru a descoperi doar câteva dintre ele. O cale prin care putem ajunge să înțelegem câteva din principiile de bază ale acestei Împărății viitoare este aceea de a ne aminti că Împărăția lui Dumnezeu a existat în trecut sub forma națiunii lui Israel. Această împărăție va fi restabilită la întoarcerea lui Hristos. O mare parte din Biblie ne oferă informații despre poporul lui Israel, ca noi să putem înțelege, în linii mari, cum va fi organizată Împărăția viitoare.

Dumnezeu este descris adesea ca “Regele Israelului” (Is. 44:6 cp. Is. 41:27; 43:15; Ps. 48:2; 89:18; 149:2); deci poporul lui Israel era Împărăția Sa. Acest popor a devenit Împărăția lui Dumnezeu după ce au stabilit cu El un legământ la Muntele Sinai, la scurt timp după fuga din Egipt prin Marea Roșie. Ca răspuns la dorința lor de a păstra acest legământ, ei “vor fi o împărăție (întru Dumnezeu)... și un neam sfânt” (Ex. 19:5, 6). Astfel, “când a ieșit Israel din Egipt... Israel (era) stăpânirea Lui”, sau Împărăția (Ps. 114:1, 2). După ce a făcut acest legământ, poporul lui Israel a călătorit prin pustietatea din Sinai și s-a stabilit în țărâmul promis, Canaan. Deoarece Dumnezeu era Regele lor, iar ei erau conduși de “Judecători” (de ex. Ghedeon și Samson) și nu de regi. Acești judecători nu erau regi, ci administratori conduși de divinitate pentru a guverna anumite părți ale țării și nu întreaga țară. Ei erau adesea numiți de Dumnezeu pentru scopuri anume, de exemplu să conducă poporul lui Israel spre câință și mântuire de dușmanii lor. Când Israelii i-au cerut judecătorului Ghedeon să fie regele lor, acesta a spus “Eu nu voi domni peste voi... Domnul va domni peste voi” (Jud. 8:23).

Ultimul judecător a fost Samuel. Pe vremea sa, Israelii au cerut un rege pământean, pentru a fi ca celelalte națiuni vecine (1 Sam. 8:5, 6). În decursul istoriei, adevăratul popor al lui Dumnezeu a încercat să subestimeze apropierea din relația lor cu Dumnezeu și să sacrifice această relație pentru a fi asemeni popoarelor vecine. Aceste tentații sunt cu atât mai mari în prezent. Dumnezeu i-a spus lui Samuel: “pe Mine mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei” (1 Sam. 8:7). Însă Dumnezeu le-a dat regi, începând cu Saul cel rău. După el a venit dreptul David și o întreagă serie de regi care au descins din el. Regii cu minți mai spiritualizate au realizat că poporul lui Israel era încă Împărăția lui Dumnezeu, chiar dacă îl lepădaseră. Aceștia recunoșteau că ei conduc poporul lui Israel în numele lui Dumnezeu și nu în numele lor.

Dacă înțelegem acest principiu, vom putea înțelege mai bine și descrierea lui Solomon, fiul lui David, care era pe “tronul (lui Dumnezeu) pentru a domni pentru Domnul Dumnezeu” (2 Cron. 9:8; 1 Cron. 28:5; 29:23). Domnia lui Solomon în mare pace și prosperitate era “asemeni” viitoarei Împărăției a lui Dumnezeu. De aceea se subliniază faptul că el era rege peste poporul lui Israel în numele Domnului, așa precum Isus va sta pe tronul lui Dumnezeu ca Rege al Israelului pentru Dumnezeu (Mat. 27:37,42; Ioan 1:49; 12:13).

JUDECATA LUI DUMNEZEU

Ca rezultat al apostaziei lui Solomon, împărăția lui Israel a fost împărțită în două: Fiul lui Solomon, Roboam, a condus triburile lui Iuda, Veniamin și jumătate din tribul lui Manase, în timp ce Ieroboam a condus celelalte zece triburi. Această împărăție de zece triburi s-a numit Israel sau Efraim, în timp ce împărăția de două triburi s-a numit Iuda. Oamenii din toate aceste triburi, în cea mai mare parte, au urmat exemplul rău al lui Solomon – au pretins că au credință în Dumnezeu cel adevărat, dar în același timp venerau idolii popoarelor vecine. De mai multe ori, Dumnezeu le-a spus, prin intermediul profeților, să se căiască, dar în zadar. De aceea, El i-a pedepsit izgonindu-i din împărăția lui Israel spre țărâmul dușmanilor lor. Acest lucru s-a împlinit prin invadarea Israelului de către asirieni și babilonieni, care i-au luat ostatici: “I-ai îngăduit astfel mulți ani, le-ai dat înștiințări prin Duhul (cuvântul) Tău prin prooroci și tot n-au luat aminte: atunci i-ai dat în mâinile unor popoare străine (vecine)” (Neemia 9:30).

Împărăția de zece triburi a lui Israel nu a avut nici un rege bun. Ieroboam, Ahab, Ioahaz și alții au rămas în cartea Regilor ca adoratori de idoli. Ultimul lor rege a fost Osea, în timpul căruia Israel a fost învins de către Asiria, iar cele zece triburi au fost luate ostatice (2 Regi 17). Nu s-au mai întors vreodată din aceasta.

Împărăția de două triburi a lui Iuda a avut câțiva regi buni (de exemplu Ezechia și Iosia), deși cei mai mulți erau răi. Datorită numeroaselor păcate ale poporului, Dumnezeu nu a mai vrut ca Iuda să fie împărăția Sa, în timpul domniei ultimului lor rege Zedechia. Ei au fost atunci invadați de Babilonieni, care i-au luat ca ostatici în Babilon (2 Regi 25). Ei au rămas în Babilon timp de 70 de ani, după care s-au întors în Israel sub conducerea lui Ezra și Neemia. De atunci nu au mai avut un rege al lor, și au fost conduși de către babilonieni, greci și romani. Isus s-a născut în timpul domniei romanilor. Datorită respingerii lui Isus de către poporul lui Israel, romanii i-au invadat în anul lui Dumnezeu 70 și i-au împrăștiat în întreaga lume. Doar în ultimii 100 de ani au început să se întoarcă, vestind astfel întoarcerea lui Hristos (vezi Anexa 3).

Ez. 21:25-27 a profețit acest sfârșit al Împărăției lui Dumnezeu așa cum era ea văzută în poporul lui Israel: “și tu, domn nelegiuit, domn al lui Israel (adică Zedechia), a cărui zi vine... Așa vorbește Domnul Dumnezeu: La o parte cu mitra, jos cununa împărătească (adică Zedechia nu va mai fi rege). Nu mai este cum a fost... Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos: dar lucrul acesta nu va avea loc, *decât* la venirea Aceluia care are drept la ea și în mâna căruia o voi încredința”. Pasaj după pasaj proorocii plâng sfârșitul Împărăției lui Dumnezeu (Os. 10:3; Plângeri 5:16; Ier. 14:21; Dan. 8:12-14).

Tripla accentuare din Ez. 21:25-27 se referă la cele trei invazii ale lui Nabucodonosor, regele Babilonului. Cel ce va studia atent va observa în aceste versete un alt exemplu de cum Împărăția lui Dumnezeu și regele acesteia pot fi tratate în paralel; sfârșitul lui Zedechia a fost și sfârșitul Împărăției lui Dumnezeu (vezi Secțiunea 5.2). Astfel Împărăția lui Dumnezeu, așa cum era ea în națiunea lui Israel, a încetat: “Eu... voi pune capăt domniei peste casa lui Israel” (Os. 1:4). “Nu va mai exista, *până când...*” înseamnă că împărăția va fi restabilită la “venirea Aceluia care are drept la ea; și în mâna căruia Eu (Dumnezeu) o voi încredința”. Dumnezeu va “da (lui Isus) scaunul de domnie al tatălui său David... și Împărăția Lui nu va avea sfârșit” (Luca 1:32, 33) – la întoarcerea lui Hristos. Atunci promisiunea reinstaurării împărăției va fi îndeplinită.

REINSTAURAREA LUI ISRAEL

Există o temă majoră în scrierile profeților din Vechiul Testament despre *reinstaurarea* Împărăției lui Dumnezeu la întoarcerea lui Mesia. Discipolii lui Hristos “pe când erau strânși laolaltă, L-au întrebat: Doamne în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?” Adică “Ez. 21:27 se va împlini acum”? Isus le-a răspuns că nu vor ști niciodată momentul exact al celei de-a doua Sa venituri, deși îngerii i-au asigurat imediat că El se va întoarce la un moment dat (Fapte 1:6-11).

Reinstaurarea Împărăției lui Dumnezeu/Israel va fi deci la a doua venire. Astfel Petru a propovăduit că Dumnezeu Îl va trimite “pe Isus Hristos... pe care cerul trebuie să-L primească (adică El trebuie să rămână acolo) până la vremile *așezării din nou* a tuturor lucrurilor, despre care a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci” (Fapte 3:20, 21). A doua venire va aduce cu ea restabilirea Împărăției lui Dumnezeu ca o reinstaurare a vechii Împărății a lui Israel.

Reinstaurarea Împărăției lui Dumnezeu este cu adevărat o temă a “tuturor sfinților prooroci (ai lui Dumnezeu)”:

- “Și atunci un scaun de domnie se va întări prin îndurare; și El (Isus) va ședea cu credincioșie, în casa lui David (la a doua venire – Luca 1:32, 33), judecător... și plin de râvnă pentru dreptate” (Is. 16:5).
- “În vremea aceea voi ridica din căderea lui cortul lui David (adică “tronul” lui David din Luca 1:32, 33), îi voi drege spărturile; și îi voi ridica dărâmăturile,

și-l voi zidi iarăși cum era *odinioară*” (Amos 9:11). Ultima frază se referă clar la reinstaurare.

- “Fiii lui (ai lui Israel) vor fi ca *altădată* iar adunarea lor va rămâne înaintea Mea” (Ier. 30:30).
- “Dumnezeu va alege *iarăși* Ierusalimul” (Zah. 2:12), făcând acest oraș capitala Împărăției Sale din întreaga lume (cp. Ps. 48:2; Is. 2:2-4).
- “Voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iuda, și ai lui Israel, și-i voi așeza iarăși, ca *odinioară*... *Din nou* se vor auzi în aceste locuri... strigăte de veselie... Căci voi aduce înapoi pe prinșii de război ai țării, și ca *odinioară*... *iarăși* în acest loc (Ierusalim) vor fi locuințe de păstori... iar oile (vor) trece iar” (Ier. 33:7-13).

Întoarcerea lui Hristos pentru a-și întemeia regatul este cu adevărat “speranța poporului lui Israel”, care devine și a noastră prin botez.

5.4. Împărăția lui Dumnezeu în viitor

Secțiunile 1 și 3 din acest studiu au prezentat o cantitate mare de informații despre cum va fi Împărăția lui Dumnezeu. Am văzut că lui Avraam i s-a promis că prin Sămânța sa popoare din întreaga lume vor fi binecuvântate; mai mult decât atât Rom. 4:13 afirmă că întregul pământ va fi moștenit de acei oameni care sunt “întru” sămânța lui Avraam, adică Hristos. Profetia chipului din Dan.2 arată cum Hristos se va întoarce ca o piatră mică, și atunci împărăția se va întinde treptat în întreaga lume (cp. Ps. 72:8). Aceasta înseamnă că Împărăția lui Dumnezeu nu va fi situată doar în Ierusalim sau pe tărâmul Israelului, așa cum susțin unii, însă acesta va fi punctul său central.

Cei care îl urmează pe Hristos în această viață vor fi “regi și preoți; și vom împărăți pe pământ” (Apoc. 5:10). Vom împărăți peste popoare de diferite dimensiuni și cu un număr diferit de oameni; unul va domni peste zece orașe, altul peste cinci (Luca 19:17). Hristos va domni peste pământ împreună cu noi (Apoc. 2:27; 2 Tim. 2:12). “Un împărat (Isus) va împărăți cu dreptate, și voievozi (credincioșii) vor cârmui cu neprihănire” (Is. 32:1; Ps. 45:16).

Hristos va împărăți pentru totdeauna de pe tronul reînstituit al lui David (Luca 1:32, 33), adică va lua locul și poziția de conducător a lui David, care se găsea în Ierusalim. Deoarece Isus va cârmui din Ierusalim, înseamnă că aceasta va fi capitala viitoarei Împărății. În această zonă va fi construit un templu (Ez. 40-48). În timp ce oamenii se vor ruga la Dumnezeu în diferite locuri din întreaga lume (Mal. 1:11), acest templu va fi principalul punct al credinței întregii lumi. Popoare întregi “se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, și să prăznuiască în corturi” din jurul templului din Ierusalim (Zah. 14:16).

Acest pelerinaj anual la Ierusalim este propovăduit și în Is. 2:2, 3: “Se va întâmpla la scurgerea vremurilor, că muntele (împărăția – Dan. 2:35, 44) Casei Domnului (templu) va fi întemeiat pe cel mai înalt munte (adică Împărăția lui Dumnezeu și templul se vor ridica peste împărățiile oamenilor)... și toate neamurile se vor îngrămădi peste el. Popoarele se vor duce cu grămada la el, și vor zice: Veniți să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe cărările Lui... căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim cuvântul Domnului”. Aceasta pare a fi o imagine a primelor zile ale Împărăției, când oamenii vor vesti altora domnia lui Hristos, și împreună vor merge la “muntele” Împărăției lui Dumnezeu, care se va întinde treptat în toată lumea. Avem astfel o imagine a entuziasmului real în adorarea religioasă.

Una din cele mai mari tragedii umane din aceste zile este aceea că majoritatea oamenilor îl “venerează” pe Dumnezeu din motive politice, sociale, culturale sau emoționale, și nu pe baza unei adevărate înțelegeri a lui Dumnezeu ca Tată și Creator al lor. În Împărăție va exista un entuziasm pe scară largă în a învăța cărările Domnului: oamenii vor fi atât de motivați de această dorință încât vor călători din toate colțurile lumii spre Ierusalim pentru a-L cunoaște mai bine pe Dumnezeu.

În locul confuziei și nedreptății create de sistemul legal și cel de judecată al oamenilor, va exista un cod de lege universal – “legea și cuvântul Domnului”, care va fi rostită de Hristos din Ierusalim. “Toate popoarele se vor îngrămădi peste” aceste momente de învățătură, însemnând că această dorință comună de a-L cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu, va împușina certurile obișnuite dintre națiuni, așa cum face și cu cei care se dedică acestei cunoașteri în această viață.

Această descriere a tuturor popoarelor *revărsându-se* spre Ierusalim este asemeni imaginii prezentate în Is. 60:5, în care Iudeii “se îngrămădesc împreună” cu Neamurile (non-Iudei) pentru a-L adora pe Dumnezeu la Ierusalim. Acest lucru este în legătură perfectă cu proorocirea Împărăției din Zah. 8:20-23:

“Vor mai veni popoare și locuitori dintr-un mare număr de cetăți; locuitorii unei cetăți vor merge la cealaltă și vor zice: Haidem să ne rugăm mereu (adică “an de an” Zah. 14:16) Domnului, și să căutăm pe Domnul oștirilor: Vrem să mergem și noi” Și multe popoare și multe neamuri vor veni astfel să caute pe Domnul oștirilor la Ierusalim... zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un Iudeu de poala hainei, și-i vor zice: Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!”.

Aceasta creează imaginea poporului Iudeu ca fiind “capul și nu coada” națiilor, datorită căinței și supunerii lor (Deut. 28:13); bazele iudee ale planului de mântuire al lui Dumnezeu vor fi atunci apreciate de toată lumea. Ignorarea acestora de către creștinismul actual se va sfârși atunci brusc. Oamenii vor discuta cu entuziasm despre aceste lucruri, pentru ca apoi să poată să spună Iudeilor, “am *auzit* că Domnul este cu voi”. Discuțiile se vor purta atunci pe marginea lucrurilor spirituale și nu a ideilor deșarte care se regăsesc acum în gândirea oamenilor.

Data fiind această și mai mare dăruire față de evlavie, nu ne surprinde că Hristos “va judeca neamurile... din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulile lor cosoare: nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia, și nici nu vor mai învăța războiul” (Is. 2:4). Autoritatea absolută a lui Hristos și dreptatea totală a judecății Sale în dispute vor face ca națiunile să-și schimbe de bună voie armele de război cu mașini agricole, abandonând orice antrenament militar. “În zilele Lui va înflori cel neprihănit” (Ps. 72:7) – spiritualitatea va fi glorificată iar cei care reflectă caracteristicile lui Dumnezeu, de iubire, milă, dreptate, vor fi respectați. Acest lucru vine în contrast cu actuala exaltare a celor ambițioși, mândri și egoiști.

Transformarea de bună voie a “săbiilor în fiare de plug” va fi o parte a unei mari transformări agricole care se va înfăptui pe pământ. Ca rezultat al păcatului lui Adam, pământul a fost blestemat (Gen. 3:17-19) astfel încât în prezent este nevoie de un efort mai mare pentru a ne obține hrana din pământ. În Împărăție, “va fi belșug de grâne în țară până în vârful munților și spicele lor se vor legăna ca și copacii din Liban (Ps. 72:16). “Plugul va ajunge pe secerător și cel ce calcă strugurii pe cel ce împrăștie sămânța, când mustul va picura din munți” (Amos 9:13), atât de fertil va fi pământul, iar blestemul asupra pământului rostit în grădina Edenului va fi astfel atenuat.

Un astfel de imens demers agricol va cuprinde mulți oameni. Propovăduirile Împărăției lasă impresia că oamenii se vor întoarce la un stil de viață agricol, care să le satisfacă nevoile:

“Fiecare va locui sub vița lui și sub smochinul lui; și nimeni nu-l va mai tulbura” (Mic. 4:4).

Această mulțumire de sine va depăși abuzurile inerente în orice sistem de angajare a forței de muncă contra cost. A petrece o viață întreagă de muncă pentru a îmbogăți pe alții va fi atunci de domeniul trecutului.

“Vor zidi case și le vor locui; vor sădi vii și le vor mânca rodul. Nu vor zidi case ca altul să locuiască în ele; nu vor sădi vii pentru ca altul să le mănânce rodul... aleșii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor. Nu vor munci degeaba...” (Is. 65:21-23).

Isaia 35:1-7 conține o profeție unică potrivit căreia pământul neroditor va fi schimbat, și din pământ va răsări o aură de bucurie și fericire, datorită unui mod de viață mai ușor și mai spiritual al celor care lucrează pământul: “Pustia se va bucura... pustietatea... se va veseli și va înflori ca trandafirul... căci în pustie vor țâșni ape... și în pustietate pâraie. Și marea de nisip se va prefăce în iaz”. Până și agresiunea naturală între animale va dispărea: “lupul și mielul vor paște împreună” iar copiii se vor putea juca cu șerpilor (Is. 65:25; 11:6-8).

În același mod în care blestemul aruncat asupra creației naturale va fi atenuat, tot așa blestemul aruncat asupra omenirii va fi micșorat. Astfel Apoc. 20:2, 3 vorbește simbolic despre diavol (păcatul și efectele sale) ca fiind “legat” de-a lungul Mileniului. Durata de viață va crește, astfel încât dacă cineva va muri la 100 de ani, va fi considerat un copil (Is. 65:20). Femeile vor trece prin mai puține chinuri la naștere (Is. 65:23).

“Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor. Atunci schiopul va sări ca un cerb, iar limba mutului va cânta” (Is. 35:5, 6). Aceasta datorită darurilor miraculoase ale Spiritului care vor fi din nou posedate (cp. Evrei 6:5).

Trebuie subliniat faptul că Împărăția lui Dumnezeu nu trebuie văzută ca paradisul de pe o insulă tropicală, unde cei neprihăniți se vor bucura așa cum oamenii se distrează acum când fac plajă în mijlocul frumuseților naturii. Scopul fundamental al Împărăției lui Dumnezeu este să-L slăvească pe Dumnezeu, până când pământul va fi plin de gloria Sa “așa după cum apele acoperă marea” (Hab. 2:14). Acesta este scopul suprem al lui Dumnezeu: “Cât este de adevărat că Eu sunt viu și că slava Domnului va umple tot pământul” (Num. 14:21). Slăvirea lui Dumnezeu înseamnă că locuitorii pământului vor aprecia, lauda și imita dreptatea Sa; deoarece lumea se va afla în această stare, Dumnezeu va permite pământului să reflecte acest lucru. Astfel “cei blânzi moștenesc țara (în Împărăție) și au belșug de pace (spirituală)” (Ps. 37:11) și nu belșug de trai ușor. Cei “flămânzi și însetați după neprihănire... vor fi săturați” în Împărăție (Mat. 5:6).

Gândul de a trăi o viață veșnică în Împărăție este folosit adesea ca “momeală” pentru a induce oamenilor interesul pentru Creștinism. Însă, faptul că atunci vom avea viață veșnică, va coincide cu motivul real pentru care ne aflăm în Împărăție – pentru a-L slăvi pe Dumnezeu. În timpul care ne mai rămâne după botez, aprecierea noastră față de acest lucru ar trebui să crească continuu. Pentru autor, chiar și zece ani trăiți în bucuria perfecțiunii absolute și a unei conștiințe curate față de Dumnezeu, merită toată suferința din această viață. Faptul că această stare glorioasă va dura veșnic depășește limitele înțelegerii umane.

Chiar și privit în termeni mai fizici, faptul de a ne afla în Împărăția lui Dumnezeu ar trebui să fie motivația noastră supremă pentru a disprețui avantajele lumești și materialismul. În loc să ne gândim prea mult la viitorul apropiat, Isus ne sfătuiește: “Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui; și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Mat. 6:30-34). Tot ce noi ne închipuim acum și după care tânjim nu se poate compara cu împlinirea supremă de a ne afla în Împărăția lui Dumnezeu.

Trebuie să căutăm “neprihănirea (lui Dumnezeu)”, adică să încercăm să iubim caracterul lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că dorim să fim în Împărăția lui Dumnezeu deoarece neprihănirea va fi atunci slăvită, deoarece vrem să fim desăvârșiți din punct de vedere moral și nu pentru că vrem să scăpăm de la moarte și să ducem un trai ușor pentru veșnicie.

Prea des speranța din Evanghelie este prezentată astfel încât să fie pe placul egoismului oamenilor. Evident, motivele pentru care ne dorim să ne aflăm în Împărăția lui Dumnezeu se schimbă de la zi la zi. Ceea ce propunem noi aici este un ideal; prima noastră prioritate este aceea de a învăța Evanghelia și de a ne arăta supunerea față de aceasta prin botez din motivul dorinței de a asculta de Dumnezeu. Aprecierea speranței pe care Dumnezeu ne-o oferă și motivele exacte pentru care dorim să ne găsim în Împărăția Sa, vor crește și se vor dezvolta după botez.

5.5 Mileniul

În acest punct al studiului nostru asupra vieții din Împărăție, un cititor atent s-ar putea întreba: “Această imagine a Împărăției lui Dumnezeu nu pare prea umană?” Oamenii din Împărăție vor avea în continuare copii (Is. 65:23) și chiar vor muri (Is. 65:20). Acești oameni vor avea în continuare dispute ce vor fi rezolvate de către Hristos (Is. 2:4), și vor trebui în continuare să muncească pământul pentru a supraviețui, chiar dacă aceste lucruri vor fi mai ușoare decât sunt acum. Toate acestea par departe de promisiunile că cei neprihăniți vor primi viața veșnică și o fire asemeni celei a lui Dumnezeu, devenind egali cu îngerii, care nu se căsătoresc și nu se reproduc (Luca 20:35, 36). Răspunsul se regăsește în faptul că prima parte a Împărăției lui Dumnezeu va dura 1.000 de ani – un “Mileniu” (Vezi Apoc. 20:2-7). În timpul acestui Mileniu vor exista pe pământ două grupuri de oameni:

1. Sfinții – cei dintre noi care l-au urmat pe Hristos în această viață, cărora li se va dăruia viața veșnică în fața scaunului de judecată. Notă: un “sfânt” înseamnă o persoană “chemată”, și se referă la orice credincios adevărat.
2. Oamenii obișnuți, muritori, care nu cunoșteau Evanghelia în momentul întoarcerii lui Hristos – adică nu erau răspunzători în fața scaunului de judecată.

La venirea lui Hristos, doi bărbați vor fi la câmp: unul va fi luat (la judecată), și altul va fi lăsat (Luca 17:36); cei “lăsați” se vor găsi în cel de-al doilea grup.

După ce au primit firea lui Dumnezeu la scaunul de judecată, sfinții nu vor mai putea muri și nu vor mai putea avea copii. Descrierile oamenilor care vor trăi aceste lucruri în Împărăție trebuie deci să se aplice celui de-al doilea grup – cei care sunt vii la momentul întoarcerii lui Hristos, dar care nu cunosc cerințele lui Dumnezeu. Răsplata pentru cei neprihăniți este aceea de a fi “regi și preoți: și vom împărăți pe pământ” (Apoc. 5:10). Regii trebuie să domnească peste cineva; acei oameni care nu cunoșteau Evanghelia la momentul celei de-a doua veniri vor fi deci lăsați vii, pentru ca cei neprihăniți să domnească asupra lor. Fiind “întru Hristos”, vom împărți răsplata Sa – aceea de a fi regi ai lumii: “Cel care va birui... îi voi da stăpânire peste Neamuri: iar el le va cârmui cu un toiag de fier... cum am primit și Eu de la tatăl Meu” (Apoc. 2:26, 27).

Pilda lui Hristos despre bănuți își găsește acum locul – servitorii credincioși au fost răsplătiți cu zece sau cinci orașe din Împărăție pentru a domni asupra lor (Luca 19:12-19). Învățătura cărărilor Domnului nu va fi răspândită imediat ce Hristos va fi declarat Rege în Ierusalim; ci oamenii vor călători spre Ierusalim pentru a cunoaște mai multe despre Dumnezeu (Is. 2:2, 3). Amintiți-vă de asemenea cum muntele din Dan. 2:35, 44 (reprezentând Împărăția lui Dumnezeu) se întinde treptat asupra pământului. Va fi datoria celor sfinți să răspândească învățătura lui Dumnezeu și deci Împărăția Sa.

Pe vremea când Israel era împărăția lui Dumnezeu, datoria preoților era de a predica învățătura lui Dumnezeu (Mal. 2:5-7). În acest scop ei se aflau în diferite orașe din Israel. La reinstaurarea Împărăției, sfinții vor prelua rolul preoților (Apoc. 5:10).

Dacă Hristos s-ar întoarce astăzi:

1. Cei morți și responsabili vor fi înviați și, împreună cu cei vii și responsabili, vor fi duși la scaunul de judecată.
2. Cei răi și responsabili vor fi pedepsiți cu moartea, iar cei neprihăniți vor primi viața veșnică. Națiunile care l-au oș pe Hristos vor fi de asemenea judecate.
3. Cei neprihăniți vor domni apoi peste acei oameni care sunt vii, dar care nu sunt responsabili în fața lui Dumnezeu; ei îi vor învăța pe aceștia din urmă Evanghelia, ca "regi și preoți" (Apoc. 5:10).
4. Aceasta va dura 1.000 de ani. În acest timp toți muritorii vor auzi Evanghelia și deci vor fi răspunzători în fața lui Dumnezeu. Acești oameni vor trăi mult mai mult și vor fi mai fericiți.
5. La sfârșitul Mileniului va exista o revoltă împotriva lui Hristos și a sfinților, pe care Dumnezeu o va liniști (Apoc. 20:8, 9).
6. La sfârșitul celor 1.000 de ani, toți cei care au murit în acest timp vor fi înviați și judecați (Apoc. 20:5, 11-15).
7. Cei răi dintre ei vor fi nimiciți, iar cei neprihăniți se vor uni nouă în viață veșnică.

Atunci se va fi împlinit scopul lui Dumnezeu cu acest pământ. Acesta se va umple cu ființe nemuritoare și neprihănite. Numele lui Dumnezeu "Yahweh Elohim" (însemnând "Cel care se va revela într-un grup de atotputernici") va fi împlinit astfel. Niciodată nu va mai exista păcat pe pământ și nici moarte; promisiunea că sămânța șarpelui va fi nimicită total prin zdrobirea capului se va fi împlinit pe deplin (Gen. 3:15). În timpul Mileniului, Hristos va împărăți "până când va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea... Și când toate lucrurile îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce l-a supus toate lucrurile (Dumnezeu), pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți" (1 Cor. 15:25-28).

Acesta este "sfârșitul, când El (Hristos) va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl" (1 Cor. 15:24). Ce va urma în această perioadă când Dumnezeu va fi "totul în toți" nu se spune; tot ce știm este că vom avea viață veșnică, firea lui Dumnezeu, și vom trăi pentru a-L slăvi și a-l fi pe plac lui Dumnezeu. A cerceta mai departe înseamnă a face presupuneri despre cum va fi după Mileniu.

O înțelegere a "Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu" este extrem de importantă pentru mântuirea oricărui cititor al acestor rânduri. De aceea vă rugăm să citiți acest studiu și să căutați pasajele citate din Biblie.

Dumnezeu vrea ca noi să fim în Împărăția Sa. Întregul său scop a fost conceput pentru ca noi să avem un rol real, și nu numai pentru a exprima abilitatea Sa creativă. Botezul ne leagă de promisiunile despre această Împărăție. Este greu de crezut că botezul, urmat de câțiva ani de supunere umilă în fața cuvântului lui Dumnezeu ne poate garanta intrarea în acea epocă glorioasă, veșnică. Cu toate acestea, credința noastră în imensa iubire a lui Dumnezeu trebuie să fie fermă. Oricare ar fi problemele noastre pe termen scurt, cu siguranță nu avem nici un motiv să rezistăm chemării Evangheliei.

"Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?" (Rom. 8:31)

"Suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare care are să fie descoperită față de noi" (Rom. 8:18).

“Întristările noastre ușoare, de o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult cu o greutate veșnică de slavă” (2 Cor. 4:17).

STUDIUL 5: Întrebări

1. Care din următoarele este momentul în care va fi întemeiată Împărăția lui Dumnezeu?
 - a) A existat întotdeauna
 - b) La întoarcerea lui Hristos
 - c) În ziua de Pentecost din primul secol
 - d) În inimile credincioșilor la convertirea lor

2. Ce este Mileniul?
 - a) O împărăție de grație în sufletele noastre
 - b) O domnie de 1.000 de ani a credincioșilor în ceruri
 - c) O domnie de 1.000 de ani a Satanei pe pământ
 - d) Primii 1.000 de ani ai viitoarei Împărății a lui Dumnezeu pe pământ

3. Ce vor face actualii credincioși în timpul Mileniului?
 - a) Vor domni peste oamenii muritori
 - b) Vor domni în Ceruri
 - c) Nu știm
 - d) Vor trăi pe altă planetă

4. Mesajul despre Împărăția lui Dumnezeu a fost propovăduit:
 - a) Doar în Noul Testament
 - b) Doar de către Isus și apostolii Săi
 - c) Atât în Vechiul cât și în Noul Testament
 - d) Doar în Vechiul Testament

6.1 Dumnezeu Și Răul

Multe din sectele creștinătății, ca și multe alte religii, cred că există o ființă sau monstru numit Diavol sau Satana care este cauza problemelor ce există în lume și în viețile noastre, și care este responsabilă pentru păcatele comise de noi. Biblia ne învață însă că Dumnezeu este Atotputernic. Am văzut în Studiul 1.4 că Îngerii nu pot păcătui. Dacă noi credem cu adevărat aceste lucruri, atunci este imposibil să existe o ființă supranaturală care să lucreze în univers și să se opună lui Dumnezeu Atotputernic. Dacă noi credem că o astfel de ființă există *cu adevărat*, înseamnă că punem la îndoială supremația lui Dumnezeu cel Atotputernic. Această problemă este atât importantă încât o înțelegere corectă a diavolului sau satanei trebuie considerată ca o doctrină vitală. Ni se spune în Ev. 2:14 că Isus a distrus răul prin moartea sa; de aceea, dacă nu înțelegem răul cu adevărat, nu putem înțelege nici faptele sau firea lui Isus.

În lume în general, mai ales în așa numită lume “creștină”, există ideea că lucrurile bune din viață vin de la Dumnezeu iar cele rele de la Diavol sau Satana. Aceasta nu este o idee nouă; și nici măcar o idee ce apare doar

În creștinismul apostat. Babilonienii de exemplu, credeau că existau doi dumnezei, unul al lucrurilor bune și al luminii, și unul al lucrurilor rele și al întunericului, și că cei doi erau înțelești într-o luptă pe viață și pe moarte. Cir, marele rege al Persiei, credea acest lucru. De aceea, Dumnezeu i-a spus, “*Eu* sunt Dumnezeu, și nu mai este altul, afară de Mine nu este Dumnezeu... Eu întocmesc lumina și fac întunericul: eu dau propășirea și aduc restriștea: Eu, Domnul, fac toate aceste lucruri” (Is. 45:5-7, 22). Dumnezeu dă propășirea și El aduce restriștea, sau dezastrul. Dumnezeu este autorul, creatorul “răului” în acest sens. În acest sens există o diferență între “rău” și păcat, care este greșeala omului; păcatul a apărut în lume ca rezultat al omului și nu al lui Dumnezeu (Rom. 5:12).

Dumnezeu i-a spus lui Cir și întregului popor al Babilonului că “nu mai este alt (Dumnezeu) afară de Mine”. Cuvântul ebraic “*el*” tradus “Dumnezeu” înseamnă “putere, sau sursă de putere”. Dumnezeu spune că nu mai există altă sursă de putere în afară de El. Acesta este motivul pentru care cineva care crede cu adevărat în Dumnezeu nu poate accepta ideea unui diavol sau a unor demoni supranaturali.

DUMNEZEU: CREATORUL DEZASTRULUI

Biblia este plină de exemple în care Dumnezeu aduce “răul” în viața oamenilor și în această lume. Am. 3:6 spune că dacă există rău într-un oraș, Dumnezeu l-a adus. Dacă, de exemplu, se produce un cutremur într-un oraș, mulți spun că “diavolul” l-a adus. Dar adevărații credincioși trebuie să înțeleagă că *Dumnezeu* este responsabil de această calamitate. Astfel, Mic. 1:12 spune că “s-a pogorât nenorocirea *din partea Domnului* până la poarta Ierusalimului”. În cartea lui Iov putem citi cum Iov, un om neprihănit, a pierdut toate lucrurile pe care le avea în această viață. Cartea ne învață că experiența “răului” în viața unei persoane nu este direct proporțională cu supunerea sau nesupunerea acesteia față de Dumnezeu. Iov a recunoscut că “Domnul a dat, Domnul a luat” (Iov 1:21). El nu spune “Domnul a dat iar Satana a luat”. El i-a spus soției sale: “Primim de la Dumnezeu binele, și să nu primim și răul?” (Iov 2:10). La sfârșitul cărții, prietenii lui Iov l-au mângâiat pentru “toate nenorocirile pe care le trimisese *Domnul* peste el” (Iov 42:11 cp. 19:21; 8:4). Astfel Dumnezeu este sursa “răului” în sensul că este cel care permite manifestarea problemelor în viețile noastre.

“Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește... Dacă suferi pedeapsa... aceasta va aduce roada dătătoare de pace a neprihănirii” (Ev. 12:6-11). Acest lucru arată că probele pe care Dumnezeu ni le dă ne vor conduce în cele urmă la o dezvoltare spirituală. Ar însemna să punem cuvântul nostru împotriva Cuvântului lui Dumnezeu dacă am afirma că diavolul este cel care ne forțează să păcătuiți și să fim nedrești, și în același timp, el ar aduce probleme în viața noastră care ne-ar conduce în final spre “roada dătătoare de pace a neprihănirii”. Ideea ortodoxă despre diavol întâmpină aici probleme serioase. În special pentru că există pasaje care vorbesc despre predarea unui om pe mâna satanei “pentru a-i mântui spiritul” sau “pentru ca el să învețe să nu mai rostească blasfemii” (1 Cor. 5:5; 1 Tim. 1:20). Dacă Satana este cu adevărat o entitate care să-i facă pe oameni să păcătuiească și care ar avea un efect spiritual *negativ* asupra oamenilor, de ce vorbesc aceste pasaje despre “Satana” într-o lumină *pozitivă*? Răspunsul stă în faptul că un adversar, “Satana” sau o dificultate în viață, poate conduce adesea la efecte spirituale pozitive în viața unui credincios.

Dacă acceptăm că răul vine de la Dumnezeu, atunci ne putem ruga ca Domnul să facă ceva în legătură cu necazurile pe care le avem, de exemplu să ni le ia. Dacă nu face acest lucru, atunci știm că sunt trimise de Dumnezeu pentru binele nostru spiritual. Acum, dacă vom crede că există un rău numit diavol sau satana, care ne aduce aceste necazuri, atunci nu vom putea să ne împăcăm cu aceste lucruri.

Handicapurile, bolile, moartea subită sau calamitățile ar trebui considerate ca ghinion. Dacă diavolul ar fi un înger puternic, păcătos, atunci el ar fi mai puternic decât noi, și nu am avea altă alegere decât să suferim la cheremul lui. Dimpotrivă, suntem mângâiați de ideea că sub controlul lui Dumnezeu, “toate lucrurile lucrează împreună spre *binele* “credincioșilor (Rom. 8:28). Nu există deci un astfel de lucru ca “norocul” în viața unui credincios.

ORIGINEA PĂCATULUI

Trebuie subliniat că *păcatul* vine din interiorul nostru. Este vina noastră dacă păcătuim. Bineînțeles, ar fi frumos să credem că nu a fost vina noastră că am păcătuim. Am putea păcătui și apoi ne-am scuza că a fost doar vina diavolului, și că vina pentru păcatele noastre trebuie aruncată în întregime asupra lui. Nu este neobișnuit ca în cazul unui comportament foarte rău, persoana vinovată să implore mila, spunând că a fost posedată de diavol în momentul păcatului și deci nu a fost răspunzătoare pentru ea însăși. Dar asemenea scuze sunt inacceptabile, iar persoana respectivă trebuie să îndure pedeapsa.

Trebuie să ne aducem aminte că “plata păcatului este moartea” (Rom. 6:23); păcatul duce la moarte. Dacă nu este vina noastră că păcătuim, ci a diavolului, atunci un Dumnezeu drept ar trebui să-l pedepsească pe diavol și nu pe noi. Dar faptul că suntem judecați pentru propriile noastre păcate arată că suntem răspunzători pentru păcatele noastre. Ideea că diavolul ar fi o persoană din afara noastră și nu ideea de păcat *din interiorul* nostru este o încercare de a îndepărta de noi responsabilitatea pentru păcatele noastre. Iată un alt exemplu de oameni care refuzau să înțeleagă ceea ce Biblia ne învață despre firea omului: că este fundamental păcătoasă.

“Afară din om nu este *nimic* care intrând în el să-l poată spurca... Căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile... trufia, nebunia: toate aceste lucruri rele ies dinlăuntru și spurcă pe om” (Marcu 7:15-23).

Ideea că există *ceva* păcătos în afara noastră care intră în noi și ne face să păcătuim nu este compatibilă cu învățăturile lui Isus de mai sus. Căci *dinlăuntru* nostru, din inima oamenilor, vin *toate* aceste lucruri rele. De aceea, în momentul potopului, Dumnezeu a considerat că “gândurile din inima omului sunt rele din tinerețea lui” (Gen. 8:21). Iacov 1:14 ne arată modul în care suntem ispitiți: “Fiecare (este același proces pentru fiecare ființă umană) este ispătit, când este atras de pofta lui însuși și momit”. Suntem ispitiți de *propriile* noastre poftes; nu de ceva din afara noastră. “De unde vin luptele și certurile între voi?” întreabă Iacov; “Nu vin oare din poftes voastre?” (Iacov 4:1). Fiecare din noi are anumite ispătes. Acestea sunt deci generate de *propriile* noastre dorințe, deoarece ne aparțin. Se spune pe bună dreptate că suntem cel mai rău dușman al nostru.

Cartea Romanilor se preocupă pe larg de păcat, de originea păcatului și cum poate fi acesta depășit. Este semnificativ faptul că există foarte puține referiri la Diavol sau Satana în această carte; vorbind despre originea păcatului, Pavel nu menționează Diavolul sau Satana. În același mod, “diavolul” este un concept din Noul Testament. Dacă există cu adevărat o ființă din afara noastră care ne face să păcătuim, aceasta ar fi fost cu siguranță menționată adesea în Vechiul Testament. Dar există o tăcere profundă și semnificativă în această problemă. Scrierile din perioada Judecătorilor, sau a lui Israel în pustietate, ne arată că în acele vremuri poporul lui Israel păcătuia adesea. Dar Dumnezeu nu i-a avertizat despre existența unei ființe sau forțe puternice, supranaturale care ar putea intra în ei pentru a-i face să păcătuiască. În schimb, El i-a încurajat să se supună Cuvântului Său, pentru a nu cădea în păcatele omenești (de exemplu Deut. 27:9, 10; Ios. 22:5).

Pavel se plânge: “În mine (adică în firea mea pământească) nimic bun nu locuiește... căci binele pe care vreau să-l fac nu-l fac... și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine” (Rom. 7:18-21). El nu dă vina pentru păcatele sale pe o ființă exterioară numită diavol. El consideră natura sa ca sursa reală a păcatului: “Nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci *păcatul care locuiește în mine*. Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este *lipit* de mine (adică în mine)”. Deci el spune că ceea ce nu-l lasă să devină spiritual este ceva pe care el îl numește “păcatul care locuiește în mine”. Orice persoană spirituală va ajunge la o astfel de auto-cunoaștere. Trebuie observat că până și un mare creștin precum Pavel nu a experimentat o schimbare a naturii sale după convertire, și nici nu a ajuns într-o poziție în care nu putea și nici nu păcătuia. Mișcarea “evangelică” modernă pretinde că se află într-o astfel de poziție, și de aceea îl consideră pe Pavel ca pe o persoană “ce nu poate fi mântuită” din cauza declarației sale din Rom. 7:15-21. Aceste versete s-au dovedit a fi o dificultate majoră pentru pretențiile lor. David, un alt bărbat cu adevărat neprihănit, vorbea la fel despre firea sa păcătoasă: “Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea” (Ps. 51:5).

Biblia este foarte clară în ceea ce privește natura fundamental rea a omului, Dacă acest lucru este înțeles, atunci nu mai este nevoie să imaginăm o persoană din afara firii noastre umane care să fie responsabilă pentru păcatele noastre. Ier. 17:9 spune că inima omului este atât de înșelătoare încât nu putem aprecia cu adevărat dimensiunea păcatelor sale. Isus de asemenea a considerat natura umană ca fundamental rea, în Mat. 7.11. Ec. 9:3 (textul ebraic) fiind cât se poate de explicit: “Inima fiilor oamenilor este plină de răutate”. Ef. 4:18 ne spune că motivul înstrăinării naturii omului de Dumnezeu este “neștiința în care se află în urma împietririi *inimii lor*”. Datorită faptului că suntem orbi din punct de vedere spiritual și neștiutori în inimile noastre, datorită modului nostru de a gândi, care vine din noi, ne-am depărtat de Dumnezeu. Gal. 5:19 vorbește despre păcatele noastre ca despre “faptele *firii pământești*”; este firea noastră pământească, ființa și firea noastră care ne determină să păcătuim. Nici unul din aceste pasaje nu explică originea păcatului din noi ca datorându-se faptului că diavolul l-a pus acolo; tendințele de a păcătui sunt ceva ce avem în mod natural, încă de la naștere; sunt o parte fundamentală a ființei umane.

6.2. Diavolul Și Satana

Uneori cuvintele originale ale textului biblic sunt lăsate netraduse ("Mamon din Mat. 6:24 este un astfel de exemplu aramaic). "Satana" este un cuvânt ebraic netradus care înseamnă "adversar", în timp ce "diavol" este o traducere a cuvântului grecesc "diabolos", care înseamnă mincinos, dușman sau fals acuzator. Dacă ar fi să credem că Satana și Diavolul sunt ființe din afara noastră responsabile pentru păcatele noastre, atunci de fiecare dată când întâlnim aceste cuvinte în Biblie trebuie să ne referim la această persoană rea. Utilizarea biblică a acestor cuvinte arată că pot fi folosite ca adjective comune, ce descriu oameni obișnuiți. Acest lucru face imposibil faptul de a crede că cele două cuvinte, diavol și satana, așa cum sunt ele folosite în Biblie, se referă la o persoană sau ființă rea din afara noastră.

CUVÂNTUL "SATANA" ÎN BIBLIE

1 Regi 11:14 spune că "Dumnezeu a ridicat un vrăjmaș (același cuvânt ebraic tradus în altă parte ca "satana") împotriva lui Solomon, pe Hadad, Edomitul". "Și Dumnezeu a ridicat un alt adversar (un alt "satana").. Pe Rezon... care era un vrăjmaș (un satana) al Israelului" (1 Regi 11:23, 25). Acest lucru nu înseamnă că Dumnezeu a provocat o ființă supranaturală sau un înger pentru a fi satana /adversarul lui Solomon. El a provocat un om obișnuit. Mat. 16:22, 23 ne oferă un alt exemplu. Petru a încercat să-l convingă pe Isus să nu meargă la Ierusalim unde avea să moară pe cruce. Isus s-a întors și i-a zis lui Petru "Înapoia Mea, Satano... căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri ale oamenilor". Astfel Petru a fost numit satană. Este clar că Isus nu vorbea unui înger sau unui monstru atunci când a rostit aceste cuvinte; El vorbea lui Petru.

Din cauza faptului că "satană" înseamnă un adversar, o persoană bună, chiar și Dumnezeu însuși poate fi numit "satană". În esență, cuvântul nu semnifică nimic păcătos. Conotația de păcătos a cuvântului "satană" se datorează în parte faptului că firea noastră păcătoasă este cel mai mare "satana" al nostru, adică dușman, și datorită faptului că utilizarea cuvântului în alte limbi ale pământului se referă la ceva asociat cu păcatul. Dumnezeu însuși poate fi un "satana" pentru noi, pentru că El ne aduce încercări în viață, sau pentru că se împotrivește atunci când o luăm pe căi greșite. Dar faptul că Dumnezeu poate fi numit "satană" nu înseamnă că El însuși este păcătos.

Cărțile lui Samuel și Cronicile povestesc aceleași evenimente, precum și cele patru Evanghelii menționează aceleași întâmplări, dar folosind alte cuvinte. 2 Sam. 24:1 spune: "Domnul... a stârnit pe David împotriva lui Israel" pentru a face recensământul poporului lui Israel. În 1 Cron. 21:1 se spune despre acest eveniment că "Satana s-a sculat împotriva lui Israel și a ațâțat pe David" pentru a face recensământul poporului lui Israel. În unul din pasaje Dumnezeu este cel care l-a stârnit pe David, în altul Satana face acest lucru. Concluzia este că Dumnezeu a lucrat ca un "satana" sau adversar pentru David. El a făcut același lucru și în cazul lui Iov, aducând mari încercări în viața lui, astfel că Iov i-a spus lui Dumnezeu: ""Lupți împotriva mea cu tăria mâinii Tale" (Iov 30:21); "Lupți ca un satana împotriva mea" este ceea ce a vrut de fapt să spună Iov.

CUVÂNTUL "DIAVOL" ÎN BIBLIE

Același lucru se întâmplă și cu cuvântul “diavol”. Isus a spus “Nu v-a ales eu pe cei doisprezece (discipoli) iar unul dintre voi este diavol? Vorbea despre Iuda Iscarioteanul...” care era un om obișnuit, muritor. Nu vorbea despre o ființă cu coarne, sau despre un așa numit “spirit”. Cuvântul “diavol” se referă aici la un om rău. 1 Tim. 3:11 ne oferă un alt exemplu. Nevestele bătrânilor bisericii nu trebuiau să fie “clevetitoare”; cuvântul grecesc original aici este “diabolos” care este același cuvânt tradus în altă parte ca “diavol”. Astfel Pavel i-a spus lui Tit că femeile bătrâne din biserică nu trebuie să fie “clevetitoare” sau “diavoli” (Tit. 2:3). La fel, el i-a spus lui Timotei (2 Tim. 3:1, 3) că “în zilele cele din urmă... oamenii vor fi... clevetitori (diavoli)”. Acest lucru nu înseamnă că ființele umane se vor transforma în ființe supranaturale, ci că vor fi din ce în ce mai rele. Ar trebui să rezulte foarte clar din toate acestea că “diavol” și “satană” nu se referă la un înger decăzut sau la o ființă păcătoasă din afara noastră.

PĂCATUL, SATANA ȘI DIAVOLUL

Cuvintele “satană” și “diavol” sunt folosite la modul figurat pentru a descrie tendințele naturale de a păcătui din interiorul nostru, despre care am vorbit în Studiul 6.1. Acestea sunt principalul nostru “satana” sau adversar. Aceste tendințe pot fi de asemenea personificate, și astfel putem vorbi despre ele ca “diavol” – dușmanul nostru, un defăimător al adevărului. Astfel este “omul” natural din noi – un diavol. Legătura dintre diavol și dorințele noastre păcătoase – păcatul din noi – este explicată în următoarele pasaje: “Deoarece copiii (adică noi) sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El (Isus) însuși a fost deopotrivă părtaș la ele; pentru ca, prin moartea (Sa), să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul” (Ev. 2:14). Diavolul este aici descris ca fiind răspunzător pentru moarte. Dar “plata pentru păcat este moartea” (Rom. 6:23). De aceea păcatul și diavolul sunt paralele. La fel, Iacov 1:14 spune că dorințele noastre păcătoase ne ispitesc, conducându-ne la păcat și deci la moarte; dar Ev. 2:14 spune că diavolul aduce moartea. Același verset spune că Isus a avut aceeași fire ca și noi pentru a putea nimici diavolul. În Rom. 8:3 se spune: “Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească trimițând, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului”. Aceasta arată că diavolul și tendințele de a păcătui, care sunt caracteristice firii umane sunt de fapt același lucru. Este extrem de important să înțelegem că Isus era ispitit asemeni nouă. A înțelege greșit doctrina diavolului înseamnă că nu putem aprecia corect firea și lucrarea lui Isus. Doar pentru că Isus a avut firea noastră pământească – “diavolul” din interior – putem avea acum speranța mântuirii (Ev. 2:14-18; 4:15). Depășind dorințele naturii Sale, diavolul biblic, Isus a putut distruge diavolul pe cruce (Ev. 2:14). Dacă diavolul *ar fi* o ființă, atunci nu ar trebui să mai existe. Ev. 9:26 spune că Hristos a “șters păcatul prin jertfa Sa”. Ev. 2:14 ne arată de asemenea că prin moartea Sa, Hristos a distrus diavolul din El însuși. Prin moartea Sa, Isus a distrus “trupul păcatului” (Rom. 6:6), adică firea pământească, păcatul dezvăluit în chiar trupurile noastre.

“Cine păcătuiește este de la diavolul” (1 Ioan 3:8), deoarece păcatul înseamnă a urma propriile noastre dorințe naturale, necurate (Iacov 1:14, 15), pe care Biblia le numește “diavolul”. “De aceea Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului” (1 Ioan 3:8). Dacă suntem corecți atunci când spunem că diavolul este reprezentat de propriile noastre dorințe necurate, atunci rezultatul acestor dorințe necurate sunt păcatele noastre. Acest lucru este confirmat în 1 Ioan 3:5: “El (Isus) S-a arătat ca să ia păcatele”. Acest lucru confirmă faptul că “păcatele noastre” și “lucrările diavolului” sunt același lucru. Fapte 5:3 ne oferă un alt exemplu al acestei legături între diavol și păcatele noastre. Petru îi spune lui Anania: “Pentru ce ți-a umplut Satana inima?”. Apoi, în versetul 4, Petru spune “Cum s-a putut naște un astfel de gând în inima ta?” A se naște ceva rău în inima noastră înseamnă că Satana ne umple inima. Dacă noi înșine plănuim ceva necurat, acesta începe în interiorul nostru. Dacă o femeie dă naștere unui copil, acesta nu există la început în afara ei; ci începe în interiorul ei. Iacov 1:14, 15 folosește același exemplu pentru a descrie cum poftele noastre trupești

sunt cele care *dau naștere* păcatului, care aduce apoi moartea. Ps. 109:6 aseamănă o persoană păcătoasă cu “satana”: “Pune-l sub stăpânirea unui om rău: și un pâraș să stea la dreapta lui”, adică să aibă putere asupra lui (cp. Ps. 110:1).

PERSONIFICAREA

La toate acestea ați putea răspunde: “Dar se vorbește despre diavol ca și cum ar fi o persoană!”. Acest lucru este corect; Ev. 2:14 vorbește despre “cel ce are puterea morții, adică diavolul”. Chiar și o scurtă lectură a Bibliei ne arată că aceasta folosește adeseori personificarea – vorbind despre o idee abstractă ca și cum ar fi o persoană. Astfel Prov. 9.1 vorbește despre o femeie numită “Înțelepciunea” care construiește o casă, iar Rom. 6:23 aseamănă păcatul unui casier care plătește drept salariu moartea. Această caracteristică este discutată pe larg în Digresiunea 5. Diavolul nostru, “diabolos”, reprezintă adesea dorințele noastre rele. Însă nu există o fire diabolică abstractă; dorințele necurate care există în inima unui om nu pot exista separat de acel om; de aceea “diavolul” este personificat. Păcatul este adesea personificat ca un stăpân (de ex. Rom 5:21; 6:6, 17; 7:3). Este de înțeles deci de ce și “diavolul” este personificat, din moment ce “diavol” se referă la păcat. În același mod, Pavel vorbește de noi ca având două ființe (Rom. 7:15-21): omul firii trupești, “diavolul”, se luptă cu omul Spiritului. Este însă evident că nu există două ființe ca atare care se luptă în interiorul nostru. Această parte păcătoasă a firii noastre este personificată ca “partea rea” (Matei 6:13) – diavolul biblic. Aceeași expresie grecească tradusă aici ca “cel rău” este tradusă ca “persoană păcătoasă” în 1 Cor. 5:13, arătând că atunci când o persoană se dedă păcatului, “răul din el” – el însuși – devine un “rău”, sau un “diavol”.

“DIAVOLUL” ȘI “SATANA” ÎN CONTEXT POLITIC

Aceste cuvinte “diavol” și “satana” sunt folosite de asemenea pentru a descrie actuala ordine lumească, rea și păcătoasă, în care trăim. Despre ierarhiile sociale, politice și pseudo - religioase ale omenirii se poate vorbi în termeni de “diavol”. Diavolul și satana din Noul Testament se referă adesea la puterea politică și socială a sistemelor iudaice și romane. Astfel putem citi despre diavolul care aruncă pe credincioși în închisoare (Apoc. 2:10), referindu-se la autoritățile romane care îi întemnițau pe credincioși. În același context, putem citi despre biserica din Pergam care era situată în locul în care se găsea scaunul, sau tronul, Satanei – adică locul de guvernare pentru colonia romană din Pergam, unde exista de asemenea și un grup de credincioși. Nu putem spune că Satana însuși, dacă există, a avut un tron personal în Pergam.

Păcatul individual este definit ca o fărâdelege împotriva Legii lui Dumnezeu (1 Ioan 3:4). Dar păcatul exprimat colectiv ca o forță politică și socială opusă lui Dumnezeu este o forță mai puternică decât indivizii înșiși; această forță colectivă este adesea personificată ca o ființă puternică numită diavol. În acest sens, Iranul și alte puteri Islamice au numit Statele Unite ca “marele Satana” – adică marele adversar al cauzelor lor politice și religioase. Acesta este modul în care cuvintele “diavol” și “satana” sunt folosite adesea în Biblie.

În concluzie, trebuie spus că în acest subiect, mai mult decât în oricare altul, este extrem de important să ne bazăm înțelegerea pe o viziune echilibrată a *întregii* Bibliei, și nu să construim doctrine întregi pe baza câtorva versete care conțin expresii ce par a se referi la credințele populare despre diavol. Studiul 6.1. și această secțiune merită să fie citite și recitite cu evlavie și atenție. S-a spus că poziția doctrinară subliniată acolo este singura cale de a putea înțelege *toate* pasajele care se referă la diavol și satana. Acele cuvinte pot fi folosite ca adjective comune, sau în unele locuri se referă la păcatul care se găsește în lăuntrul propriei noastre firi omenești. O parte din pasajele adesea interpretate greșit și citate în sprijinul ideilor populare despre diavol sunt prezentate în Digresiunile care însoțesc acest studiu.

Cei care au probleme în a accepta concluziile noastre ar trebui să se întrebe: (1) Este păcatul personificat? Este clar că da. (2) Este adevărat că “satana” poate fi folosit ca un adjectiv? Da, se poate. Atunci care ar fi problema reală în a accepta că păcatul este personificat ca satana / dușmanul nostru? Lumea este adesea personificată în epistolele

lui Ioan și în Evanghelie; ce titlu mai bun pentru această personificare ar fi decât “satana” sau “diavolul”?

6.3 Demonii

Secțiunile anterioare au explicat de ce nu credem că diavolul sau satana sunt ființe sau monștri. Dacă acceptăm că nu există o astfel de ființă, rezultă deci că nici demonii, considerați a fi servitorii diavolului, nu există. Mulți oameni cred că Dumnezeu ne dă toate lucrurile bune din viață și că diavolul sau demonii săi ne dau lucrurile rele, luându-ne lucrurile bune pe care Dumnezeu ni le dă. Biblia ne învață că Dumnezeu este sursa întregii puteri, și că El este răspunzător atât pentru lucrurile bune *cât și* pentru lucrurile rele din viața noastră (Is. 45:7). De aceea trebuie să acceptăm că toate încercările vieții vin de la Dumnezeu, și să nu dăm vina pe diavol sau pe demoni. Iov a recunoscut că “Domnul a dat, Domnul (și nu demonii) a luat; binecuvântat fie numele Domnului” (Iov 1:21).

Dumnezeu este sursa întregii puteri (Is. 45:5; 44:8). Dumnezeu devine gelos atunci când poporul Său începe să creadă în alți dumnezei, când îi spun, “Ești un Dumnezeu mare, un Dumnezeu puternic, dar cred că mai există și alți dumnezei în afară de Tine, chiar dacă nu sunt tot așa de puternici ca Tine”. De aceea nu putem crede că există demoni sau diavol așa cum există Dumnezeu cel adevărat, Aceasta este greșeala pe care a făcut-o poporul lui Israel. O mare parte din vechiul Testament ne arată cum poporul lui Israel l-a nemulțumit pe Dumnezeu crezând în același timp și în alți dumnezei. Vom vedea din Biblie că “demonii” în care cred astăzi oamenii sunt asemeni acelor dumnezei falși în care credea poporul lui Israel.

DEMONII SUNT IDOLI

În 1 Cor., Pavel explică de ce creștinii nu trebuie să aibă de a face cu adorarea idolilor sau cu credința în aceste lucruri. Pe vremea Bibliei, oamenii credeau că demonii sunt mici dumnezei care pot fi adorați pentru a pune capăt problemelor ce se iveau în viața lor. De aceea ei au făcut chipuri de demoni, care erau asemeni idolilor, și le venerau. Acest lucru explică de ce Pavel folosește cuvintele “demon” și “idol” cu același sens în epistola sa: “Lucrurile pe care le jertfesc Neamurile, le jertfesc dracilor, și nu lui Dumnezeu: și eu nu vreau ca voi să fiți în împărtășire cu dracii... Dacă vă spune cineva, Lucrul acesta a fost jertfit idolilor, să nu mâncați din pricina celui ca v-a înștiințat...” (1 Cor. 10:20, 28). Deci idolii și demonii sunt același lucru. Observați cum Pavel spune că ei “au jertfit dracilor (idolilor) și nu lui Dumnezeu” – demonii nu erau Dumnezeu, și cum există un singur Dumnezeu, înseamnă că demonii nu au nici un fel de putere, nu sunt dumnezei. Acest lucru este subliniat în 1 Cor. 8:4:

“Cât despre... acele lucruri jertfite idolilor, știm că *în lume* un idol (echivalentul unui demon) *este tot una cu nimic, și că nu există decât un singur Dumnezeu*”. Un idol, sau un demon, nu are nici un fel de existență. Există un singur Dumnezeu, sau putere, în această lume. Pavel continuă (versetele 5, 6):

“Căci chiar dacă ar fi *numiți* dumnezei... (așa după cum oamenii cred astăzi în tot felul de demoni – un demon care te face să îți pierzi slujba, un altul care o determină pe soția ta să te părăsească, etc.). Totuși *pentru noi* (adevărații credincioși) nu este decât *un singur* Dumnezeu, Tatăl, de la care vin *toate* lucrurile (și cele bune și cele rele, după cum am văzut mai devreme)”.

Întorcându-ne la Vechiul Testament, există mai multe dovezi că “demonii” sunt același lucru cu idolii. Versiunea grecească a Vechiului Testament (Septuaginta) utiliza cuvântul “daimonion” pentru “idol” în Dt. 32:17 și Ps. 106:37; acesta este cuvântul tradus ca “demon” în Noul Testament. Psalmul 106:36-39 descrie greșelile poporului lui Israel și aseamănă idolii din Canaan cu demonii:

“Ei (poporul lui Israel) au slujit *idolilor* lor; care au fost o cursă pentru ei. Și-au jertfit fiii și fiicele la *idoli*, și au vărsat sânge nevinovat, sângele fiilor și fiicelor lor, pe care i-au jertfit *idolilor* din Canaan”.

DEMONII DIN NOUL TESTAMENT

Ați putea acum să vă întrebați “Dar acele pasaje din Noul Testament care vorbesc clar despre demoni?”

Trebuie să clarificăm un lucru: Biblia nu se poate contrazice ea însăși, deoarece reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic. Dacă ni se spune clar că Dumnezeu aduce problemele din viața noastră și că El este sursa întregii puteri, atunci Biblia nu poate să ne spună că demonii – mici dumnezei opuși lui Dumnezeu – ne aduc aceste lucruri. Este semnificativ faptul că cuvântul “demoni” apare doar de patru ori în Vechiul Testament și întotdeauna descrie adorarea idolilor, dar apare de mai multe ori în scrierile Evangheliei. Credem că acest lucru se datorează faptului că, la vremea la care a fost scrisă Evanghelia, se obișnuia să se spună că orice boală ce nu putea fi vindecată era din vina demonilor. Dacă demonii există cu adevărat și sunt răspunzători pentru

bolile și problemele noastre, atunci ar trebui să găsim mai multe despre ei în Vechiul Testament. Dar nu găsim nimic despre ei în acest context.

A spune că demonii au ieșit din cineva înseamnă a spune că acela a fost vindecat de o boală mintală, sau de o boală care nu era înțeleasă în acel moment. Oamenii care au trăit în primul secol obișnuiau să dea vin pentru tot ceea ce ei nu puteau înțelege pe niște ființe imaginare numite “demoni”. Bolile mintale fiind greu de înțeles din cauza nivelului de dezvoltare al medicinei de atunci, oamenii vorbeau despre cei bolnavi ca fiind “posedați de diavol”. Pe vremea Vechiului Testament, un spirit rău sau necurat se referea la o stare mintală anormală (Jud. 9:23; 1 Sam. 16:14; 18:10). Pe vremea Noului Testament, folosirea expresiilor spirit rău / posedat de demoni ajunsese să se refere la cei care sufereau de boli mintale. Asocierea dintre demoni și boală este arătată în: “Au adus la Isus pe mulți înderăciți; El, prin cuvântul Lui, a scos din ei duhurile necurate... ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul Isaia (în Vechiul Testament), care zice, El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre” (Matei 8:16, 17). Astfel, neputințele și bolile omenești sunt același lucru cu a fi posedat de “demoni” și “spiritele rele”. Atunci când au fost vindecați, oamenii “înderăciți” au redevenit “întregi la minte” – Marcu 5:15; Luca 8:35. Acest lucru însemna că expresia “posedat de demoni” era un alt mod de a spune că cineva nu era sănătos psihic – adică nu era cu mintea întreagă. Cei “înderăciți” se spune că au fost “vindecați” sau “tratați” – Mat. 4:24; 12:22; 17:18 – implicând că posedarea de către diavol este un alt mod de a descrie boala.

STUDIUL 6: Întrebări

1. Cine este în cele din urmă răspunzător pentru problemele și încercările din viața noastră?
 - a) Dumnezeu
 - b) Întâmplarea
 - c) O ființă păcătoasă numită Satana
 - d) Ființe păcătoase numite demoni

2. Cine este responsabil pentru tendința noastră de a păcătui?
 - a) Firea noastră pământească
 - b) Dumnezeu
 - c) Spiritele răului
 - d) O ființă păcătoasă numită satana

3. Ce înseamnă cuvântul “diavol” ?
 - a) Păcat
 - b) Șarpele
 - c) Fals acuzator /Clevetitor
 - d) Lucifer

4. Ce înseamnă cuvântul “satana” ?
 - a) Un păcătos
 - b) Un adversar
 - c) O fiară
 - d) Regele demonilor

5. La ce se pot referi “satana” și “diavol” la modul figurat?
 - a) Păcat și ispită
 - b) Forțe ale răului din spațiu
 - c) Un balaur

6. Cum ar trebui să înțelegem “demonii” așa cum apar în Noul Testament?
 - a) Îngeri păcătoși
 - b) Boli
 - c) Cuvântul din acele vremuri pentru bolile pe care oamenii le credeau cauzate de “demoni”
 - d) Spirite

7.1 Profețiile despre Isus din Vechiul Testament

Studiul 3 a explicat cum planul lui Dumnezeu de mântuire a oamenilor Îl avea în centru pe Isus Hristos. Promisiunile pe care El le-a făcut Evei, lui Avraam și lui David vorbeau toate despre Isus ca urmașul lor. Într-adevăr, întregul Vechi Testament profețește despre Hristos. Legea lui Moise, căreia poporul lui Israel i s-a supus înainte de Hristos, vorbește în mod constant despre Isus: “Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos” (Gal. 3:24). Astfel, la sărbătoarea de Paști, un miel perfect sănătos trebuia să fie sacrificat (Ex. 12:3-6); acesta întruhipa sacrificiul lui Isus, “Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29; 1 Cor. 5:7). Animalele sacrificate trebuiau să fie fără de pată, asemeni firii perfecte a lui Isus (Ex. 12:5 cp. 1 Petru 1:19).

În Psalmii și proorocii Vechiului Testament există nenumărate profeții despre cum avea să fie Mesia. Acestea se axează mai ales pe descrierea modului în care avea să moară. Refuzul Iudaismului de a accepta ideea unui Mesia care moare se datorează numai faptului că nu au acordat suficientă atenție acestor profeții, din care vă prezentăm câteva:

<i>Profeția din Vechiul Testament</i>	<i>Împlinirea prin Hristos</i>
“Dumnezeule! Dumnezeule” Pentru ce m-ai părăsit?” (Ps. 22:1)	Acestea sunt chiar cuvintele lui Isus pe cruce (Mat . 27:46)
“Am ajuns disprețuit de popor. Toți cei care mă văd își bat joc de mine: dau din cap și zic: S-a încrezut în Domnul! Să-l mântuiască Domnul” (Ps. 22:6-8)	Poporul lui Israel l-a disprețuit pe Isus și și-a bătut joc de el (Luca 23:35; 8:53); ei dădeau din cap (Mat. 27:39) și spuneau aceste cuvinte pe când El era răstignit pe cruce (Mat. 27:43).
“Mi se lipește limba de cerul gurii mi-au străpuns mâinile și picioarele (Ps. 22:15, 16).	Aceasta s-a împlinit în setea lui Hristos pe cruce (Ioan 19:28) Străpungerea mâinilor și picioarelor se referă la metoda de crucificare folosită.
Observați că Ps. 22:22 este citat anume ca aplicându-se lui Isus în Ev. 2:12.	
“Am ajuns un străin pentru frații mei și un necunoscut pentru fiii mamei mele. Căci râvna Casei tale mă mănâncă” (Ps. 69:8, 9)	Aceasta descrie sentimentul de înstrăinare al lui Hristos față de înstrăinare al lui Hristos față de Sa familie (Ioan 7:3-5; Mat. 12:47-49). Acesta este citat în Ioan 2:17).
“Ei îmi pun fiere în mâncare, și când mi-e sete îmi dau să beau oțet” (Ps. 69:21)	Acest lucru s-a întâmplat pe când Hristos era pe cruce (Mat.27:34)
Isaia 53 în întregime este o remarcabilă profeție despre moartea și învierea lui Hristos, fiecare verset îndeplinindu-se aidoma. Vom da doar două exemple:	
Ca o oaie mută înaintea celor ce o	Hristos, Mielul lui Dumnezeu, a rămas tăcut pe durata procesului

tund, n-a deschis gura” (Is. 53:7).	(Mat. 27:12, 14).
“Groapa Lui a fost pusă între cei răi, și mormântul Lui la un loc cu cel bogat” (Is. 53:9).	Isus a fost crucificat împreună cu criminali păcătoși (Mat. 27:38), dar a fost îngropat în mormântul unui om bogat (Mat. 27:57-60).

Nu este de mirare că Noul Testament ne amintește că “legea și proorocii” din Vechiul Testament stau la baza înțelegerii lui Hristos (Fapte 26:22; 28:23; Rom. 1:2, 3; 16:25, 26). Isus însuși ne-a avertizat că dacă nu-i înțelegem corect pe “Moise și prooroci”, nu putem să-L înțelegem pe El (Luca 16:31; Ioan 5:46, 47).

Faptul că Legea lui Moise vorbea despre Hristos și faptul că proorocii profeteau despre El, ar trebui să fie o dovadă suficientă că Isus nu a existat în formă fizică înainte de nașterea Sa. Falsa doctrină a “pre-existenței” fizice a lui Hristos înainte de nașterea Sa neagă promisiunile repetate că El va fi *sămânța* (descendentul) Evei, a lui Avraam și al lui David. Dacă ar fi existat deja în Ceruri la vremea acestor promisiuni, Dumnezeu nu ar fi fost corect atunci când le promitea acestor oameni un moștenitor care *va fi* Mesia.

Genealogia lui Isus, descrisă în Mat. 1 și Luca 3, ne arată că arborele genealogic al lui Isus se întinde până la acei oameni cărora Dumnezeu le-a făcut promisiunile.

Promisiunea făcută lui David despre Hristos face imposibilă existența fizică la momentul în care promisiunea a fost făcută: “Eu îți voi ridica un urmaș *după tine*, care va ieși din trupul tău... Eu îi *voi fi* Tată și El îmi *va fi* Fiu” (2 Sam. 7:12, 14). Observați timpul viitor folosit aici. Deci dacă Dumnezeu *avea să fie* Tatăl lui Hristos, este imposibil ca Fiul lui Dumnezeu să fi existat deja în acel moment în care a fost făcută promisiunea. Faptul că această sămânță “*va ieși din trupul tău*” înseamnă că El va fi un moștenitor fizic al lui David. “Dumnezeu a jurat lui David adevărul... Voi pune pe scaunul tău de domnie un fiu din trupul tău” (Ps. 132:11).

Solomon a fost prima îndeplinire a acestei promisiuni, dar cum el exista deja fizic în momentul în care a fost făcută promisiunea (2 Sam. 5:14), principala îndeplinire a promisiunii că David va avea un moștenitor fizic care va fi Fiul lui Dumnezeu, se referă la Hristos (Luca 1:31-33). “Voi ridica lui David o Odraslă neprihănită” (Ier. 23:5) – adică Mesia.

Același timp viitor este utilizat și în alte profeții despre Hristos. “Voi ridica din mijlocul fraților (lui Israel) un prooroc ca tine (Moise)” (Deut. 18:18) este citat în Fapte 3:22, 23, care definește “Proorocul” ca Isus. “Fecioara (Maria) *va rămâne* însărcinată, *va naște* un fiu și-i *va pune* numele Emanuel” (Is. 7:14). Această proorocie s-a împlinit la nașterea lui Hristos (Mat. 1:23).

7.2. Nașterea imaculată

Scrierile despre conceperea și nașterea lui Hristos contravin ideii că El ar fi existat fizic dinainte de nașterea Sa. Cei care au îmbrățișat falsa doctrină a “Trinității” au ajuns la concluzia că la un moment dat existau trei persoane în ceruri, iar apoi una din ele a dispărut și s-a transformat într-un fetus în pântecele Mariei, lăsând pe ceilalți doi în Ceruri. Am văzut în Scriptură că orice existență – inclusiv cea a lui Dumnezeu – este o existență într-o formă fizică, trupească. Din credința “pre-existenței” ar urma să deducem că Hristos a coborât fizic din Ceruri pentru a intra în pântecele Mariei. Toată această teologie complexă este total în afara celor învățate din Scriptura. Scrierile despre începuturile lui Hristos nu ne dau nici un motiv să credem că el ar fi părăsit Cerurile în mod fizic pentru a intra în Maria. Lipsa unei dovezi în acest sens este principalul “element lipsă” în învățăturile trinitariene.

Îngerul Gavril a apărut în fața Mariei cu mesajul că “vei rămâne însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt... Maria a zis îngerului: Cum se va face lucrul acesta că eu nu știu de bărbat? (adică era virgină). Îngerul i-a răspuns: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu”(Luca 1:31-35).

Se subliniază de două ori faptul că Isus *va fi* Fiul lui Dumnezeu la nașterea Sa; evident, Fiul lui Dumnezeu nu a existat înainte de naștere. Din nou, trebuie observat timpul viitor folosit adesea – de exemplu “El *va fi* mare”. Dacă Isus ar fi existat deja într-o formă fizică în timp ce îngerul rostea aceste cuvinte în fața Mariei, ar fi fost deja mare. Isus era “sămânța” lui David (Apoc. 22:16), cuvântul grecesc “genos” însemnând că Isus a fost “generat din” David.

CONCEPEREA LUI ISUS

Prin Spiritul Sfânt (suflarea /puterea lui Dumnezeu) care s-a coborât asupra sa, Maria a putut să-l conceapă pe Isus fără a avea o relație fizică cu un bărbat. Astfel, Iosif nu a fost tatăl adevărat al lui Isus. Trebuie înțeles că Spiritul Sfânt nu este o persoană (vezi Studiul 2); Isus era Fiul lui Dumnezeu, nu al Duhului Sfânt. Deoarece Dumnezeu a lucrat asupra Mariei prin Spiritul Sfânt, “*de aceea* Sfântul” născut de ea a fost “numit Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1:35). Folosirea cuvântului “*de aceea*” implică faptul că fără ca Spiritul Sfânt să fi lucrat asupra pântecelei Mariei, Isus, Fiul lui Dumnezeu, nu ar fi venit la viață.

Faptul că Isus a fost “conceput” în pântecele Mariei (Luca 1:31) este o altă dovadă că El nu a avut o existență fizică înainte de acest moment. Dacă “concepem” o idee, ideea începe din interiorul nostru. La fel și Isus a fost conceput în interiorul pântecelei Mariei – a început acolo ca fetus, ca oricare altă ființă omenească. Ioan 3:16, cel mai celebru verset din Biblie, spune că Isus a fost “unicul Fiu născut” al lui Dumnezeu. Milioane de oameni care citează acest verset nu meditează asupra înțelesului său. Dacă Isus a fost “născut”, atunci El “a început” în pântecele Mariei. Dacă Isus a fost conceput de Dumnezeu ca Tată al Său, este o dovadă clară că Tatăl Său este mai în vârstă decât El – Dumnezeu nu are început (Ps. 90:2) și de aceea Isus nu poate fi Însuși Dumnezeu (Studiul 8 detaliază acest fapt).

Este semnificativ faptul că Isus a fost “conceput” de către Dumnezeu și nu a fost creat, așa cum a fost creat Adam la începuturi. Acest lucru explică apropierea din legătura lui Dumnezeu cu Isus – “Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine” (2 Cor. 5:19). Hristos, fiind *conceput* de Dumnezeu, și nu creat din țărână, ne ajută de asemenea să înțelegem înclinațiile Sale naturale de a urma cărările lui Dumnezeu, Tatăl Său.

Is. 49:5, 6 conține o profeție despre Hristos ca lumină a lumii, pe care a îndeplinit-o (Ioan 8:12). El este descris ca meditănd la “Dumnezeu care M-a întocmit din pântecel mamei mele ca să fiu Robul Lui”. Hristos a fost deci “întocmit” în pântecel Mariei, prin puterea Spiritului Sfânt. Pântecel Mariei era deci locul de origine fizică a lui Hristos.

Am văzut în Studiul 7.1. că Psalmul 22 profețește gândurile lui Hristos pe cruce. El gândea că Dumnezeu “m-a scos din pântecel mamei... din pântecel am fost sub paza Ta, din pântecel mamei ai fost Dumnezeul Meu” (Ps. 22:9, 10). În timp ce-și dădea sfârșitul, Hristos a privit înapoi la originile sale – în pântecel mamei Sale Maria, conceput prin puterea lui Dumnezeu. Însăși descrierea din Evanghelie a Mariei ca “*mama*” lui Hristos combate ideea că El ar fi existat înainte ca Maria să-L fi născut.

Maria era o ființă umană obișnuită, cu părinți umani normali. Acest lucru este dovedit de faptul că avea o verișoară, care l-a născut pe Ioan Botezătorul, un om obișnuit (Luca 1:36). Ideea romano-catolică despre Maria că nu ar fi avut o fire umană obișnuită presupune ca Hristos să nu fi putut fi deopotrivă “fiul omului” și “fiul lui Dumnezeu”. Astfel este El numit adesea în Noul Testament. El era “fiul omului” deoarece avea o mamă din rândul oamenilor, și “fiul lui Dumnezeu” datorită acțiunii lui Dumnezeu asupra Mariei prin Duhul Sfânt (Luca 1:35), însemnând că Dumnezeu era Tatăl Său. Această combinație perfectă nu ar mai fi fost valabilă dacă Maria nu ar fi fost o femeie obișnuită.

“Cine ar putea să facă dintr-o ființă necurată un om curat? Nimeni... Ce este omul ca să fie curat? Și poate cel născut din femeie să fie fără prihană?... Cum ar putea cel născut din femeie să fie curat?” (Iov 14:4; 15:14; 25:4). Aceasta pune punct oricărei idei de concepere imaculată, fie a Mariei, fie a lui Isus.

Maria, fiind “născută din femeie”, cu părinți normali, avea deci firea noastră umană, pe care i-a transmis-o și lui Isus, care a fost “născut din femeie” (Gal. 4:4). Faptul că El a fost “născut” prin intermediul Mariei dovedește că el nu putea exista fizic fără să fi fost născut de ea. Diaglott redă Gal. 4:4 ca: “Fiind *produs* de o femeie”.

Evanghelia ne prezintă adesea firea umană a Mariei. Hristos a trebuit să o mustre de cel puțin trei ori pentru lipsa de percepție spirituală (Luca 2:49; Ioan 2:4); dar ea nu îi înțelegea spusele (Luca 2:50). Acest lucru este de așteptat din partea unei femei cu fire umană, al cărei Fiul era Fiul lui Dumnezeu, și care avea o percepție spirituală mult mai dezvoltată decât a ei, chiar dacă și El împărtășea firea ei umană. Iosif a avut relații fizice cu Maria după nașterea lui Hristos (Mat. 1:25) și nu există nici un motiv să credem că ei nu au avut o relație maritală normală de atunci înainte.

Menționarea “mamei și fraților lui” Hristos în Mat. 12:46, 47 presupune deci că Maria a mai avut și alți copii după Isus. Isus a fost doar “*primul* său născut”. Învățăturile catolice care arată că Maria a rămas virgină și s-a suit apoi la Ceruri nu au deci nici un suport biblic. Ca ființă umană, cu fire muritoare, Maria a îmbătrânit și apoi

a murit; mai mult, în Ioan 3:13 putem citi că “nimeni nu s-a suit la Cer”. Faptul că Hristos a avut o fire umană (vezi Ev. 2:14-18; Rom. 8:3) înseamnă că mama Sa a avut și ea fire umană, deoarece Tatăl Său nu avea.

7.3 Locul lui Hristos în planul lui Dumnezeu

Dumnezeu nu ia decizii asupra planurilor Său sub impulsul momentului, concepând părți noi la scopul Său, pe măsură ce istoria omenirii se desfășoară. Dumnezeu a avut un plan complet, formulat chiar de la începutul creației (Ioan 1:1). Dorința Sa de a avea un Fiu exista deci în planul Său încă de la început. Întregul Vechi Testament ne prezintă diferite aspecte ale planului lui Dumnezeu pentru mântuirea în Hristos.

Am demonstrat adesea că prin promisiuni, profețiile proorocilor și Legea lui Moise, Vechiul Testament ne dezvăluie în mod constant scopul lui Dumnezeu în Hristos. Dumnezeu a adus creația la existență știind de la început că El va avea un Fiu (Ev. 1:1,2, textul grecesc). Pentru Hristos a permis Dumnezeu toate etapele istoriei umane (Ev. 1:2, textul grecesc). Înseamnă că revelarea lui Dumnezeu în fața oamenilor de-a lungul anilor, așa cum este ea prezentată în Vechiul Testament, este plină de referiri la Hristos.

Supremația lui Hristos și importanța Sa imensă și fundamentală pentru Dumnezeu este greu de înțeles pentru noi. De aceea putem spune că Hristos a existat în mintea și planul lui Dumnezeu de la început, chiar dacă a ajuns să existe în plan fizic doar după ce l-a născut Maria. Ev. 1:4-7, 13, 14 subliniază faptul că Hristos nu era un înger; în timp în viața sa muritoare a fost mai prejos decât îngerii (Ev. 2:7), a fost ridicat apoi la o și mai mare cinste decât aceștia, datorită faptului că era “*singurul Fiu născut*” al lui Dumnezeu (Ioan 3:16). Am arătat mai înainte că singura formă de existență învățată din Scripturi este existența în formă trupească, deci Hristos nu a existat ca un “spirit” înainte de nașterea Sa. 1 Petru 1:20 subliniază ideea: Hristos “a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii și a fost arătat la sfârșitul vremurilor”.

Isus a fost elementul central al Evangheliei, pe care Dumnezeu “o făgăduise mai înainte prin proorocii Săi în Sfintele Scripturi, cu privire la Fiul Său, Isus Hristos, Domnul nostru, născut (creat) din sămânța lui David, în ce privește trupul; iar în ce privește duhul sfințeniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea din morți” (Rom. 1:1-4).

Aceasta sintetizează istoria lui Hristos:

1. Promis în Vechiul Testament – adică în planul lui Dumnezeu;
2. Creat ca o persoană fizică prin nașterea imaculată, ca sămânță a lui David;
3. Datorită firii sale perfecte (“duhul sfințeniei”) din timpul vieții sale muritoare
4. El a fost înviat, și din nou mărturisit public ca Fiul lui Dumnezeu prin propovăduirea plină de spirit a apostolilor.

PREVIZIUNILE LUI DUMNEZEU

Vom ajunge să înțelegem mai ușor că Hristos a existat pe deplin în mintea lui Dumnezeu încă de la început, deși nu avea încă o existență fizică, dacă vom accepta faptul că Dumnezeu cunoaște *toate* lucrurile care se vor întâmpla în “viitor”. El cunoaște totul dinainte. Dumnezeu poate vorbi și poate gândi despre lucruri care nu există ca și cum ele ar exista. Atât de deplină este cunoașterea viitorului de către El. Dumnezeu “cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi” (Rom. 4:17). De aceea El poate declara “am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: Hotărârile Mele vor rămâne în picioare, și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea”. (Is. 46:10). Datorită acestui lucru, Dumnezeu poate vorbi despre cei morți ca și cum ar fi vii, și poate vorbi despre oameni ca și cum ar exista înainte de naștere.

“Hotărârea” sau Cuvântul lui Dumnezeu, a profețit pe Hristos încă de la început; Isus a fost mereu în planul sau “voia” lui Dumnezeu. Era deci sigur că la un moment dat Hristos avea să se nască fizic; Dumnezeu avea să-și îndeplinească scopul Său declarat în Hristos. Certitudinea previziunilor lui Dumnezeu este de aceea reflectată în siguranța Cuvântului Său. Capitolul Evrei din Biblie folosește un “timp perfect profetic”, care utilizează timpul trecut pentru a descrie lucrurile viitoare pe care le-a promis Dumnezeu. Astfel, David spune: “Aceasta este Casa Domnului Dumnezeu” (1 Cron. 22:1), deși în acel moment templul fusese doar promis de către Dumnezeu. Atât de mare era credința lui în promisiunea lui Dumnezeu, încât David folosește timpul prezent pentru a descrie lucruri viitoare. Scriptura abundă în exemple de previziuni ale lui Dumnezeu. El era atât de sigur că va îndeplini promisiunile făcute lui Avraam, încât i-a spus: “seminței tale *dau* țara aceasta...” (Gen. 15:18) într-un moment în care Avraam nu avea încă urmași. În această perioadă, înainte de nașterea seminței (Isac/Hristos), Dumnezeu a mai promis: “*te fac* tatăl mai multor neamuri” (Gen. 17:5). Cu adevărat, Dumnezeu “cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi”.

Astfel, Hristos vorbea în timpul misiunii sale despre modul în care Dumnezeu “*a dat* toate lucrurile în mâna Lui (a lui Hristos)” (Ioan 3:35), chiar dacă atunci nu venise momentul. “Toate le-ai supus sub picioarele lui (Hristos)... acum încă nu vedem că toate îi sunt supuse” (Ev. 2:8).

Dumnezeu a vorbit despre planul Său de mântuire prin Isus “prin gura sfinților Săi prooroci, care au fost din vechime” (Luca 1:70). Deoarece erau atât de legați de planul lui Dumnezeu, se vorbește despre acești oameni ca și cum ar fi existat de la începuturi, deși acest lucru nu este posibil. În schimb, putem spune că profeții au existat în planul lui Dumnezeu încă de la început. Ieremia este un prim exemplu. Dumnezeu i-a spus: “Mai înainte să te fi întocmit în pânțelele mamei tale, te cunoșteam; și mai înainte ca să fi ieșit tu din pânțelele ei, Eu te pusesem deoparte și te făcusem prooroc al neamurilor” (Ier. 1:5). Astfel Dumnezeu știa totul despre Ieremia chiar înaintea creației. În același mod vorbește Dumnezeu despre regele persan Cir înainte ca acesta să se fi născut, folosind cuvinte care sugerau că acesta exista deja (Is. 45:1-5).

Ev. 7:9, 10 este un alt exemplu de folosire a unor expresii despre existența cuiva care nu s-a născut încă.

Ca și de Ieremia, și despre ceilalți prooroci se vorbește ca existând chiar înainte de creație, datorită rolului lor în planul lui Dumnezeu, astfel încât credincioșilor li se vorbește despre aceștia ca existând deja. Este evident că

noi nu am existat fizic decât în mintea lui Dumnezeu. Dumnezeu “ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă... după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus înainte de veșnicii” (2 Tim. 1:9). Dumnezeu “ne-a ales în (Hristos) înainte de întemeierea lumii... ne-a rânduit mai dinainte... după buna plăcere a voii Sale” (Ef. 1:4, 5). Întreaga idee a indivizilor cunoscuți de la început de Dumnezeu, fiind “predestinați” în mântuire, indică faptul că aceștia au existat în mintea lui Dumnezeu chiar de la începuturi (Rom. 8:27; 9:23).

În lumina acestor lucruri, nu ne surprinde că despre Hristos, ca însumare a scopului lui Dumnezeu, trebuie vorbit ca și cum ar fi existat încă de la începuturi în mintea și planul lui Dumnezeu, chiar dacă nu exista și în plan fizic. El era “Mielul de la temeliea lumii” (Apoc. 13:8). Isus nu a murit efectiv atunci; el a fost “Mielul lui Dumnezeu”, sacrificat aproximativ 4.000 de ani mai târziu, pe cruce (Ioan 1:29; 1 Cor. 5:7). Așa cum Isus a fost ales încă de la început (1 Petru 1:20), la fel au fost și cei credincioși (Ef. 1:4; același cuvânt grecesc pentru “ales” este folosit și în aceste versete). Dificultatea în a înțelege toate acestea provine din faptul că nu ne putem imagina prea ușor cum acționează Dumnezeu în afara conceptului de timp. “Credința” este capacitatea de a privi lucrurile din punctul de vedere al lui Dumnezeu, fără constrângeri de timp.

7.4 “La început era Cuvântul”, Ioan 1:1-3

“La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El” (Ioan 1:1-3)

Aceste versete, dacă sunt înțelese corect, confirmă concluziile la care am ajuns în ultima secțiune. Însă acesta este pasajul cel mai frecvent greșit interpretat, pentru a sugera că Isus a existat în Ceruri înainte de nașterea Sa. O înțelegere corectă a acestor versete ne poate ajuta să apreciem ce înseamnă “Cuvântul” în acest context. Nu se poate referi direct la o persoană, deoarece o persoană nu poate fi “cu Dumnezeu” și să *fie* și Dumnezeu în același timp. Cuvântul grecesc “logos” care este tradus aici “cuvânt”, nu înseamnă “Isus”. Este tradus adesea drept “cuvânt”, dar și ca:

Judecată	Cauză
Comunicare	Doctrină
Intenție	Predică
Rațiune	Vorbă
Veste	

“Cuvântul” este numit “el” doar pentru că “logos” este de genul masculin în limba greacă. Dar aceasta nu înseamnă că se referă la omul Isus. Versiunea germană (Luther) vorbește de “das Wort” (substantiv neutru);

versiunea franceză (Segond) vorbește de “la parole” ca substantiv feminin, arătând că “cuvântul” nu indică neapărat o persoană de sex masculin.

“LA ÎNCEPUT”

“Logos” se poate referi strict la gândul interior exprimat ulterior prin cuvinte sau alte mijloace de exprimare. La început, Dumnezeu avea acest “logos”. Acest scop unic era centrat pe Isus . Am arătat cum Spiritul lui Dumnezeu înfăptuiește gândurile Sale, de aici și legătura dintre Spiritul Său și Cuvântul Său (vezi Secțiunea 2.2.). Așa cum Spiritul lui Dumnezeu a înfăptuit planul Său în ceea ce-i privește pe oameni și le-a inspirat Cuvântul Său scris încă de la început, tot așa a exprimat ideea de Hristos prin lucrările și cuvintele sale. Hristos era “logosul” lui Dumnezeu, și de aceea Spiritul lui Dumnezeu a exprimat planul lui Dumnezeu cu Hristos în toate acțiunile sale. Aceasta explică de ce atât de multe întâmplări din Vechiul Testament sunt în legătură cu Hristos. Cu toate acestea, nu trebuie să subliniem prea mult că Hristos în persoană nu era “cuvântul”; planul lui Dumnezeu de mântuire prin Hristos era “cuvântul”. “Logos” (“Cuvântul”) este folosit adesea în legătură cu Evanghelia despre Hristos – de exemplu “*cuvântul* lui Hristos” (Col. 3:16; cp. Mat.13:19; Ioan 5:24; Fapte 19:10; 1 Tes. 1:8, etc.). Observați că “logos” este *despre* Hristos, și nu El în persoană. Când Hristos s-a născut, acest “cuvânt” a fost transformat în trup – “cuvântul s-a făcut trup” (Ioan 1:14). Isus în persoană era “cuvântul făcut trup” și nu “cuvântul”; El personal a devenit “cuvântul” prin nașterea Sa de către Maria, și nu într-un moment anterior.

Planul, sau mesajul despre Hristos a fost cu Dumnezeu încă de la început, dar a fost revelat prin persoana lui Hristos, și prin propovăduirea Evangheliei despre El în primul secol. Astfel Dumnezeu și-a rostit Cuvântul prin Hristos (Ev. 1:1, 2). Din nou se subliniază faptul că Hristos a rostit cuvintele lui Dumnezeu și a înfăptuit miracole la cuvântul de poruncă al lui Dumnezeu pentru a-L dezvălui pe Dumnezeu în fața noastră (Ioan 2:22; 3:34; 7.16; 10:32, 38; 14:10, 24).

Pavel s-a supus poruncii lui Hristos de a propovădui Evanghelia despre El “către toate Neamurile”: “Propovăduirea lui Isus Hristos, potrivit cu descoperirea tainei, care a fost ținută ascunsă timp de veacuri, dar a fost arătată acum... tuturor Neamurilor” (Rom. 16:25, 26, cp. 1 Cor. 2:7). Viața veșnică a devenit posibilă pentru oameni prin lucrarea lui Hristos (Ioan 3:16; 6:53); dar Dumnezeu a avut încă de la început planul de a oferi omului viață veșnică, cunoscând sacrificiul pe care avea să îl facă Isus. Dezvăluirea completă a acestui dar a venit doar după nașterea și moartea lui Isus: “Viața veșnică, promisă de Dumnezeu înainte de veșnicii; ci și-a descoperit Cuvântul la vremea Lui, prin propovăduire” (Tit 1:2, 3). Am văzut cum se vorbește despre proorocii lui Dumnezeu ca și cum ar fi existat din totdeauna (Luca 1:70) în sensul că acel “cuvânt” pe care ei îl rosteau a existat cu Dumnezeu încă de la început.

Parabolele lui Isus au dezvăluit multe lucruri; astfel El a împlinit profeția despre El, “Voi vorbi în pilde; voi spune lucruri ascunse de la facerea lumii” (Mat. 13:35). În acest sens “cuvântul a fost cu Dumnezeu... de la început”, pentru a fi “făcut trup” la nașterea lui Hristos.

“CUVÂNTUL ERA DUMNEZEU”

Urmează acum să înțelegem în ce sens “Cuvântul era Dumnezeu”. Noi suntem în fapt planurile și gândurile noastre. “Mă duc la Londra” este un “cuvânt” sau o exprimare a scopului meu, deoarece acesta este scopul meu. Planul lui Dumnezeu în Hristos poate fi înțeles astfel. “Așa după cum (un om) gândește în inima lui, așa este el” (Prov. 23:7), și așa după cum gândește Dumnezeu, așa este El. Astfel, Cuvântul sau gândirea lui Dumnezeu este Dumnezeu: “Cuvântul era Dumnezeu”. Datorită acestui fapt, există o legătură strânsă între Dumnezeu și Cuvântul Său: paralelisme precum cel din Ps. 29:8 sunt frecvente: “Glasul Domnului face să se cutremure pustia; Domnul face să se cutremure pustia”. Declarații precum “dar nu *M-ați* ascultat, zice Domnul” (Ier. 25:7) se întâlnesc adesea la profeți. Ceea ce vrea Dumnezeu cu adevărat să spună este “Nu ați ascultat *Cuvântul Meu* rostit de către prooroci”. David a luat Cuvântul lui Dumnezeu precum o candelă și lumina sa (Ps. 119:105), reflectând: “Tu ești lumina mea, Doamne! Domnul luminează întunericul meu” (2 Sam. 22:29), arătând paralela dintre Dumnezeu și Cuvântul Său. Este deci de înțeles de ce Cuvântul lui Dumnezeu este personificat ca Dumnezeu Însuși, adică se vorbește despre el ca și cum ar fi o persoană, deși nu este (vezi Digresiunea 5 “Principiul Personificării”).

Dumnezeu este adevărul însuși (Ioan 3:33; 8:26; 1 Ioan 5:10), și de aceea cuvântul lui Dumnezeu este de asemenea adevărul (Ioan 17:17). Într-un mod asemănător, Isus se identifică personal cu cuvintele Sale atât de mult încât El personifică propriile Sale cuvinte: “Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi (Ioan 12:48). Isus vorbește despre cuvântul Său ca și cum ar fi o persoană, adică El Însuși. Cuvintele Sale au fost personificate, deoarece erau atât de strâns asociate cu Isus.

Cuvântul lui Dumnezeu este în mod asemănător personificat ca o persoană, adică Dumnezeu Însuși, în Ioan 1:1-3. Astfel, ni se spune despre Cuvânt, “Toate lucrurile au fost făcute prin El” (Ioan 1:3). Însă “*Dumnezeu a creat*” toate lucrurile prin cuvântul Său de poruncă (Gen. 1:1). Datorită acestui fapt, despre Cuvântul lui Dumnezeu se vorbește ca și cum ar fi Dumnezeu Însuși. Din toate acestea trebuie să înțelegem că prin Cuvântul lui Dumnezeu din inimile noastre, Dumnezeu poate fi aproape de noi.

Reiese evident din Gen. 1 că Dumnezeu era Creatorul, prin Cuvântul Său, și nu Hristos personal. *Cuvântul* este cel descris ca făcând toate lucrurile, și nu Hristos personal (Ioan 1:1-3). “Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului; și toată oștirea lor (adică stelele) prin suflarea gurii Lui... căci El zice, și se face” (Ps. 33:6, 9). Chiar și acum creația naturală se înfăptuiește prin Cuvântul Său: “El Își trimite poruncile pe pământ: Cuvântul Lui aleargă cu iuțeală mare. El dă zăpada ca lâna... El Își trimite Cuvântul Său... și apele curg” (Ps. 147:15-18).

Deoarece cuvântul lui Dumnezeu este forța Sa creatoare, Dumnezeu l-a folosit pentru a-L concepe pe Isus în pântecul Mariei. Cuvântul, planul lui Dumnezeu înfăptuit prin Spiritul Său Sfânt (Luca 1:35), a dus la conceperea lui Hristos. Maria a recunoscut acest lucru în răspunsul său la știrea despre viitoarea concepere a lui Hristos: “Facă-mi-se după *cuvintele tale*” (Luca 1:38).

Am văzut că Spiritul / Cuvântul lui Dumnezeu reflectă scopul Său, care a fost declarat în Vechiul Testament. În ce măsură acesta este adevărat, se arată în Fapte 13:27, când despre Isus se vorbește printr-o paralelă între cuvintele proorocilor din Vechiul Testament: "Iudeii nu L-au cunoscut și nici vorbele profeților". Când S-a născut Hristos, întregul Cuvânt / Spirit al lui Dumnezeu s-a exprimat prin persoana lui Isus Hristos. Sub inspirație fiind, apostolul Ioan demonstrează cum planul lui Dumnezeu la viață veșnică a fost exprimat în Hristos, pe care apostolii puteau Să-l atingă și să-L vadă efectiv. Atunci el a recunoscut că au mănuit Cuvântul lui Dumnezeu, întregul Său plan de mântuire în Hristos (1 Ioan 1:1-3). Deși nu putem să-l vedem din punct de vedere fizic pe Hristos, și noi putem să ne bucurăm la gândul că, printr-o corectă înțelegere a sa, putem să cunoaștem îndeaproape scopul lui Dumnezeu în ceea ce ne privește și deci să fim siguri de viața veșnică (1 Petru 1:8, 9). Trebuie să ne întrebăm: "Îl *cunosc* într-adevăr pe Hristos?". Nu este suficient să acceptăm că la un moment dat a existat un bărbat bun pe nume Isus. Studiind în mod perseverent și cu evlavie Biblia, este posibil să Îl vedem pe Isus ca Mântuitorul nostru personal și să ne apropiem de El prin botez.

STUDIUL 7: Întrebări

1. A existat Isus sub formă fizică înainte de naștere?
 - a) Da
 - b) Nu

2. În ce sens se poate spune că Isus a existat înainte de nașterea Sa?
 - a) Ca înger
 - b) Ca parte a unei trinități
 - c) Ca spirit
 - d) Doar în mintea și scopul lui Dumnezeu

3. Care din următoarele afirmații despre Maria sunt adevărate?
 - a) Era o femei perfectă, fără de păcat
 - b) Era o femeie obișnuită
 - c) A rămas însărcinată cu Isus prin Spiritul Sfânt
 - d) Acum ne oferă rugăciunile noastre către Isus

4. A creat Isus pământul?
 - a) Da
 - b) Nu

8.1. Natura lui Isus: Introducere

Probabil că una din cele mai mari tragedii ale gândirii creștine este aceea că Domnul Isus Hristos nu a primit respectul care i se cuvenea pentru victoria Sa asupra păcatului, prin dezvoltarea unui caracter perfect. Intens susținuta Doctrină a “trinității” face din Isus Dumnezeu Însuși. Însă, având în vedere că Dumnezeu nu poate fi ispitit (Iacov 1:13) și că nu are posibilitatea de a păcătui, înseamnă că Hristos nu a trebuit să lupte cu adevărat împotriva păcatului. Viața Sa pe pământ ar fi fost deci o înșelătorie, trăind experiența umană, dar fără nici un sentiment real față de dilemele spirituale și fizice ale rasei umane, din moment ce El nu a fost personal afectat de acestea.

La cealaltă extremă, grupări precum Mormonii și Martorii lui Iehova nu apreciază corect minunea că Isus a fost singurul Fiu născut al lui Dumnezeu. Astfel, El nu putea fi nici înger, nici fiu natural al lui Iosif. Unii au sugerat că, în timpul vieții Sale, natura lui Hristos era asemeni celei a lui Adam înainte de cădere. Dincolo de lipsa de dovezi biblice în acest sens, această idee nu ia în considerare faptul că Adam a fost creat de Dumnezeu din țărână, în timp ce Isus a fost “creat” prin *concepere* de către Dumnezeu în pântecele Mariei. Astfel, deși Isus nu a avut un tată pământesc, El a fost conceput și născut asemeni nouă. Mulți oameni nu pot accepta ideea că un om având natura noastră păcătoasă poate avea un caracter perfect. Acest fapt este un obstacol în calea adevăratei credințe în Hristos.

Nu este ușor să credem că Isus avea natura noastră, dar era lipsit de păcat în caracterul Său, învingând *întotdeauna* ispitele. Trebuie să studiem și să reflectăm cu mare atenție asupra celor scrise în Evanghelie despre viața sa perfectă, precum și în numeroasele pasaje biblice care neagă faptul că El era Dumnezeu, pentru a putea ajunge la o înțelegere și credință fermă în adevăratul Hristos. Este mult mai ușor să presupunem că El era Dumnezeu Însuși, și prin urmare perfect. Însă această ideeă diminuează măreția victoriei lui Isus în fața păcatului și a naturii umane.

El avea o natură umană; a împărtășit fiecare din tendințele noastre de a păcătui (Ev. 4:15), însă le-a depășit prin supunere față de căile lui Dumnezeu și căutând ajutorul lui Dumnezeu pentru a-L ajuta să depășească păcatul. Iar Dumnezeu a făcut acest lucru, deoarece “Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine” prin propriul Său Fiu (2 Cor. 5:19).

8.2 Diferențele dintre Dumnezeu și Isus

Există un echilibru fragil între acele pasaje care subliniază măsura în care “Dumnezeu era în Hristos” și cele care subliniază latura sa umană. Ultimul grup de pasaje face imposibilă justificarea biblică a ideii că Isus este Dumnezeu Însuși, “Dumnezeul Dumnezeului”, așa după cum greșit declară doctrina Trinității. (Această frază “Dumnezeul Dumnezeului” a fost folosită la Consiliul din Nicea, în anul 325 A.D., când a fost promulgată pentru prima dată ideea de Dumnezeu ca “trinitate”; aceasta nu era cunoscută de primii creștini). Cuvântul “trinitate” nu apare nicăieri în Biblie. Studiul 9 va dezbate pe larg victoria totală a lui Hristos în fața păcatului, și rolul lui Dumnezeu în aceasta. Pe măsură ce începem aceste studii, să ne aducem aminte că mântuirea depinde de o corectă înțelegere a adevăratului Isus Hristos (Ioan 3:36; 6:53; 17:3). Odată ce am ajuns la această adevărată înțelegere a victoriei sale în fața păcatului și a morții, putem fi botezați întru Hristos pentru a fi părtași la această mântuire.

Una din cele mai clare scrieri despre relația dintre Dumnezeu și Isus se regăsește în 1 Tim. 2:5: “Există *un singur* Dumnezeu, și un singur *mijlocitor* între Dumnezeu și oameni: *omul* Isus Hristos”. Reflectând asupra cuvintelor subliniate ajungem la următoarele concluzii:

- Deoarece există *doar un* Dumnezeu, este imposibil ca Isus să fie Dumnezeu; dacă Tatăl este Dumnezeu și Isus este de asemenea Dumnezeu, atunci există doi Dumnezei. “Dar pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu, Tatăl” (1 Cor. 8:6). “Dumnezeu Tatăl” este deci singurul Dumnezeu. Este deci imposibil să existe o ființă separată numită “Dumnezeu Fiul”, așa după cum afirmă falsă doctrină a trinității. Vechiul Testament îl descrie pe Yahweh, singurul Dumnezeu, ca fiind Tatăl (de ex. Is. 63:16; 64:8).
- În afară de acest unic Dumnezeu, există mediatorul, omul Isus Hristos – “... și un mediator...”. Cuvântul “și” indică o diferență între Hristos și Dumnezeu.
- Hristos fiind “mediatorul” înseamnă că este un intermediar. Un mediator între omul păcătos și Dumnezeu cel fără de păcat nu poate fi Dumnezeu Însuși, care este fără de păcat; trebuie să fie un om fără de păcat, dar cu natura umană păcătoasă. “*Omul* Hristos Isus” nu mai lasă nici un dubiu asupra corectitudinii acestei explicații. Chiar dacă scria după înălțarea lui Isus, Pavel nu vorbea de “Dumnezeu Hristos Isus”.

De nenumărate ori ni se aduce aminte că “Dumnezeu nu este om” (Num. 23:19; Os. 11:9); totuși Hristos a fost clar “Fiul omului”, așa după cum este adesea numit în Noul Testament, “*omul* Hristos Isus”. El era “Fiul Celui

Prea Înalt” (Luca 1:32). Faptul că Dumnezeu este “Cel Prea Înalt” indică faptul că El era Stăpânul suprem; Isus fiind “*Fiul* Celui Prea Înalt” arată că nu putea fi Dumnezeu Însuși. Simplele cuvinte Tată și Fiu folosite pentru Dumnezeu și Isus ne arată clar că nu sunt unul și același. Deși fiul poate semăna cu tatăl său, ei nu pot fi una și aceeași persoană, iar fiul nu poate avea aceeași vârstă cu tatăl.

Există de asemenea o serie de diferențe evidente între Dumnezeu și Isus, care arată clar că Isus nu este Dumnezeu Însuși:

DUMNEZEU	ISUS
“Dumnezeu nu poate fi ispitit” (Iacov 1:13)	Hristos “a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi” (Ev. 4:15).
Dumnezeu nu poate muri – El este nemuritor prin natură. (Ps. 90:2; 1 Tim. 6:16)	Hristos a stat în mormânt timp de trei zile (Matei 12:40; 16:21)
Dumnezeu nu poate fi văzut de Oameni (1 Tim.- 6:16; Ex. 33:20)	Oamenii L-au văzut pe Isus și L-au pipăit (1 Ioan 1:1 subliniază acest lucru)

Atunci când suntem ispitiți, suntem nevoiți să alegem între păcat și supunere față de Dumnezeu. Adesea alegem să nu ne mai supunem lui Dumnezeu; Hristos a avut aceleași posibilități de a alege, dar întotdeauna a ales să se supună. Deci El a avut posibilitatea de a păcătui, deși nu a făcut-o niciodată. Este de neconceput ca Dumnezeu să aibă posibilitatea de a păcătui. Am arătat că sămânța lui David promisă în 2 Sam. 7:12-16 era Hristos. Versetul 14 vorbește despre posibilitatea lui Hristos de a păcătui: “*Dacă* va face răul, îl voi pedepsi”.

8.3 Natura lui Isus

Cuvântul “natură” se referă la ce suntem noi în mod natural, fundamental. Am arătat în Studiul 1 că Biblia vorbește doar despre două naturi – cea a lui Dumnezeu și cea a omului. Prin natura Sa, Dumnezeu nu poate muri, nu poate fi ispitit, etc. Este evident că Hristos nu a avut natura lui Dumnezeu pe parcursul vieții Sale. El a avut prin urmare o natură umană. Din definiția noastră pentru cuvântul “natură” ar trebui să ne dăm seama că

Hristos nu putea avea două naturi în același timp. Era absolut necesar ca Hristos să fie ispitit asemeni nouă (Ev. 4:15), astfel încât, prin depășirea ispitei să poată să ne aducă iertarea. Dorințele necurate ale ispitei vin din interiorul nostru (Marcu 7:15-23), de la natura noastră umană (Iacov 1:13-15). De aceea era necesar ca Hristos să aibă natura umană pentru a putea trăi și depăși aceste ispite.

Evrei 2:14-18 descrie acest lucru în mai multe cuvinte:

“Deoarece copiii (noi) sunt părtași sângelui și cărnii (natura umană), tot așa și El (Hristos) Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească... diavolul... Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi un mare preot milos... ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispiți”.

Acest pasaj subliniază faptul că Isus a avut o natură umană: “El *însuși deopotrivă*” a împărtășit-o (Ev. 2:14). Această expresie folosește două cuvinte cu același înțeles, doar pentru a sublinia acest lucru. El împărtășea “*aceeași*” natură; în scriere ar fi putut să apară “și El a împărtășit-o”; în schimb subliniază “El a împărtășit de asemenea aceeași natură”. Ev. 2:16 subliniază de asemenea că Hristos nu avea natura îngerilor, deoarece El era sămânța lui Avraam, care venise pentru a aduce mântuire credincioșilor care deveniseră sămânța lui Avraam. Datorită acestui fapt, era necesar ca Hristos să aibă o natură umană. În *orice* fel, El “a trebuit să Se asemene fraților Săi” (Ev. 2:17) astfel încât Dumnezeu să ne dăruiască iertarea prin sacrificiul lui Hristos. A spune că Isus nu avea în totalitate o natură umană înseamnă a ignora elementele de bază ale Evangheliei lui Hristos.

De fiecare dată când credincioșii botezați păcătuiesc, ei pot veni la Dumnezeu, să-și mărturisească păcatele în rugăciuni către Hristos (1 Ioan 1:9); Dumnezeu știe că Hristos a fost ispitit să păcătuiască asemeni acestor credincioși, dar și că El a fost perfect, depășind tocmai ispita în care aceștia cad. De aceea, “Dumnezeu, de dragul lui Hristos”, ne poate ierta (Ef. 4:32). Este de aceea extrem de important să înțelegem cum Hristos a fost ispitit asemeni nouă, și că trebuie neapărat să aibă natura noastră pentru ca acest lucru să fie posibil. Ev. 2:14 declară că Hristos avea o natură “din carne și sânge”. “Dumnezeu este Spirit” (Ioan 4:24) prin natură, și chiar dacă El are un trup, ca “Spirit” el nu poate fi din carne și sânge. Hristos fiind din “carne” înseamnă că nu a avut în nici un fel natura lui Dumnezeu în timpul vieții Sale.

Toate încercările oamenilor de a se supune cuvântului lui Dumnezeu, adică de a depăși total ispita, au eșuat. De aceea, “Dumnezeu a osândit păcatul în natura pământească trimițând din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o natură asemănătoare păcatului” (Rom. 8:3).

“Păcat” se referă la tendința noastră naturală de a păcătui. Am făcut deja acest lucru, și vom continua să o facem, iar “plata pentru păcat este moartea”. Pentru a depăși această situație, omul avea nevoie de un ajutor din afară. El singur părea incapabil să ajungă la perfecțiune. De aceea Dumnezeu a intervenit și ne-a trimis pe Fiul Său, care avea “natura noastră păcătoasă”, cu toate tendințele de a păcătui ca și noi. Spre deosebire de oricare alt om, Hristos a depășit orice ispită, chiar dacă a avut posibilitatea de a cădea sau păcătui, la fel cum o avem și noi. Rom. 8:3 descrie natura umană a lui Hristos ca “o natură păcătoasă”. Câteva versete mai devreme, Pavel afirma că în natura umană “nimic bun nu locuiește”, și cum natura umană luptă în general împotriva supunerii față de Dumnezeu (Rom. 7:18-23). În acest context este cu atât mai minunat să citim în Rom. 8:3 că Hristos avea o “natură păcătoasă”. Datorită acestui fapt, și al faptului că El a depășit această natură, avem acum o posibilitate de a depăși natura cărnii; Isus era foarte conștient de natura sa păcătoasă. Odată I s-a spus “Bunule Stăpân”, însemnând că El era “bun” și perfect prin natură. El a răspuns: “Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun decât unul singur, adică Dumnezeu” (Marcu 10:17, 18). Cu altă ocazie, oamenii au început să vorbească despre măreția lui Hristos datorită unor miracole extraordinare pe care El le-a înfăptuit. Isus nu a pus bază pe acest lucru, deoarece “îi cunoștea pe toți, și n-avea trebuință să-i facă cineva mărturisiri despre nici un om: fiindcă El știa ce este în om” (Ioan 2:23-25, textul grecesc). Datorită cunoașterii naturii omenești (“El știa *totul*” despre aceasta), Hristos nu a dorit ca oamenii să-L laude pe El personal, deoarece El știa cât de rea este natura sa omenească.

8.4 Natura omenească a lui Isus

Scrierile din Evanghelie ne oferă multe exemple despre natura omenească a lui Isus. Se spune că era obosit și că a trebuit să se așeze pentru a putea bea dintr-o fântână (Ioan 4:6). “Isus a plâns” la moartea lui Lazăr (Ioan 11:35). Mai mult decât toate acestea, scrierile ce descriu suferințele Sale finale ar trebui să ne dovedească pe deplin natura sa omenească: “Acum sufletul Meu este tulburat”, a recunoscut El în timp ce Îl ruga pe Dumnezeu să-l salveze de la moartea pe cruce (Ioan 12:27). El “s-a rugat, zicând: Tată, dacă este cu puțință, depărtează de la Mine paharul acesta (de suferință și moarte); Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu” (Mat. 26:39). Acest lucru indică faptul că, într-un fel, “voința”, sau dorințele lui Hristos erau diferite de cele ale lui Dumnezeu.

În toată viața Sa, Hristos și-a supus voința celei a lui Dumnezeu, pregătindu-se pentru această încercare finală a crucii: “Eu nu pot face nimic de la Mine: judec după cum aud: și judecata Mea este dreaptă; pentru că eu nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis” (Ioan 5:30). Această diferență dintre voia lui Hristos și cea a lui Dumnezeu ne demonstrează că Isus nu era Dumnezeu.

În timpul vieții noastre ar trebui să dobândim din ce în ce mai multe învățături despre Dumnezeu, învățând din încercările la care suntem supuși în această viață. Isus ar trebui să ne fie exemplu în acest sens. El nu-L cunoștea de la început pe Dumnezeu mai mult decât Îl cunoaștem noi. Încă din copilărie, “Isus creștea în înțelepciune și statură (adică maturitate spirituală, Ef. 4:13) și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Luca 2:52). “Pruncul creștea și se întărea în Duh” (Luca 2:40). Aceste două versete ne prezintă creșterea fizică a lui Hristos în paralel cu creșterea Sa spirituală; procesul de creștere s-a petrecut la El atât natural cât și spiritual. Dacă “Fiul este Dumnezeu”, așa după cum susține Crezul Atanasian al Trinității, acest lucru nu ar fi fost posibil. Chiar și la sfârșitul vieții Sale, Hristos a recunoscut că nu cunoștea momentul exact al celei de-a doua veniri a Sale, însă Tatăl Îl știa (Marcu 13:32).

Supunerea în fața voinței lui Dumnezeu este ceva ce ar trebui să învățăm cu toții pe durata vieții. Hristos a trebuit de asemenea să urmeze procesul de învățare a supunerii față de Tatăl Său, ca orice fiu. “Măcar că era Fiu, a învățat să asculte (adică să se supună) prin lucrurile pe care le-a suferit; și după ce a fost *făcut* desăvârșit (adică a ajuns la maturitate spirituală), S-a făcut urzitorul unei mântuiri veșnice”, ca urmare a completei sale dezvoltări spirituale (Ev. 5:8, 9). Fil. 2:7, 8 (comentată mai târziu în Digresiunea 27) relatează același proces de creștere spirituală a lui Isus, care a culminat cu moartea Sa pe cruce. El “S-a dezbrăcat pe sine însuși, și *a luat* un chip de rob... *S-a smerit și s-a făcut* ascultător până la... moartea de cruce”. Cuvintele folosite aici ilustrează felul în care Isus și-a grăbit în mod conștient creșterea spirituală, devenind din ce în ce mai umil, astfel încât în cele din urmă “*s-a făcut* ascultător” față de voia lui Dumnezeu ca El să moară pe cruce. Astfel el a fost “*făcut perfect*” răspunzând corect la suferințele Sale.

Este evident de aici că Isus a trebuit să facă un efort personal, conștient, pentru a fi neprihănit; în nici un fel el nu a fost forțat să fie astfel de către Dumnezeu, ceea ce ar fi făcut din el o marionetă. Isus ne-a iubit cu adevărat, și și-a dat viața pe cruce pentru acest motiv. Sublinierea constantă a iubirii lui Hristos pentru noi ar fi în van dacă Dumnezeu L-ar fi forțat să moară pe cruce (Ef. 5:2, 25; Apoc. 1:5; Gal. 2:20). Dacă Isus ar fi fost Dumnezeu, atunci nu ar fi avut de ales decât să fie perfect și apoi să moară pe cruce. Faptul că Isus *a avut* aceste opțiuni, ne ajută să-l apreciem iubirea, și să dezvoltăm o relație personală cu El.

Dumnezeu s-a bucurat atât de mult de Hristos tocmai datorită dorinței voluntare a acestuia de a-și sacrifica viața pe cruce: “Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața... Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine”

(Ioan 10:17, 18). Faptul că Dumnezeu a fost atât de mulțumit de această supunere de bună voie a lui Hristos ar fi greu de înțeles dacă Isus ar fi fost Dumnezeu, trăind o viață într-o formă omenească precum un fel de simbolică asociere cu un om păcătos (Mat. 3:17; 12:18; 17:5). Aceste scrieri ce descriu mulțumirea Tatălui la supunerea Fiului este o dovadă suficientă că Hristos a avut posibilitatea de a nu se supune, dar că, în mod conștient, a ales să Se supună.

NEVOIA DE MÂNTUIRE A LUI HRISTOS

Datorită naturii Sale omenești, Isus a suferit de boli minore, oboseală, etc. asemeni nouă. Deci, dacă nu ar fi murit pe cruce, ar fi murit oricum, de exemplu de bătrânețe. Având acestea în vedere, Isus trebuia să fie salvat de la moarte de Dumnezeu. Recunoscând acest lucru, Isus “a adus rugăciuni și cereri, cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel (Dumnezeu) ce putea să-L izbăvească de la moarte, și a fost ascultat din pricina evlaviei Lui” (Ev. 5:7). Faptul că Hristos a trebuit să-L roage pe Dumnezeu să-L mântuiască de la moarte neagă orice posibilitate ca El să fi fost Dumnezeu Însuși. După învierea lui Hristos, moartea “nu *mai* are *nici* o stăpânire asupra Lui” (Rom. 6:9), rezultând că înainte a avut.

Majoritatea Psalmilor profeteșc despre Isus; când anumite versete despre Hristos din Psalmi sunt citate în Noul Testament, putem presupune că multe alte versete din Psalmi se referă tot la El. În mai multe rânduri este subliniată nevoia lui Hristos de a fi mântuit de către Dumnezeu:

- Ps. 91:11, 12 este citat cu referire la Isus în Matei 4:6. Ps. 91:16 profetește despre modul în care Dumnezeu va oferi mântuirea lui Isus: “Îl voi satura cu viață lungă, Și-i voi arăta mântuirea Mea”. Ps. 69:21 se referă la crucificarea lui Hristos (Mat. 27:34); întregul Psalm descrie gândurile lui Hristos pe cruce: “Scapă-Mă Dumnezeule... Apropie-Te de sufletul Meu și izbăvește-l... Dumnezeule, ajutorul Tău să Mă ridice” (versetele 1, 18, 29)
- Ps. 89 este un comentariu despre promisiunea lui Dumnezeu către David referitor la Hristos. Despre Isus, Ps. 89:26 prevestește: “El îmi va zice (lui Dumnezeu): Tu ești tatăl Meu, Dumnezeul meu și Stânca mântuirii mele”.

Rugăciunile lui Hristos ca Dumnezeu să-l mântuiască au fost auzite; El a fost auzit datorită spiritualității Sale, și nu datorită locului Său în cadrul “trinității” (Ev. 5:7). Faptul că *Dumnezeu* L-a înviat pe Isus și L-a proslăvit cu nemurirea este o temă majoră din Noul Testament:

- “*Dumnezeu*... a înviat pe Isus... pe El *Dumnezeu* L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor” (Fapte 5:30, 31).
- “*Dumnezeu*... a proslăvit pe Fiul Său Isus... pe care L-a înviat din morți” (Fapte 3:13, 15).
- “*Dumnezeu* a înviat pe acest Isus” (Fapte 2:24, 32, 33).
- Isus Însuși a recunoscut toate acestea atunci când I-a cerut lui Dumnezeu să-L proslăvească (Ioan 17:5 cp. 13:32; 8:54).

Dacă Isus ar fi fost Dumnezeu Însuși, atunci toată această subliniere ar fi deplasată, deoarece Dumnezeu nu poate muri. Isus nu ar fi avut nevoie să fie mântuit dacă ar fi fost Dumnezeu. Faptul că Dumnezeu este cel care L-a înviat pe Isus, demonstrează superioritatea lui Dumnezeu în fața lui Isus și diferența dintre Ei. Hristos nu ar

fi putut să fie “Dumnezeul etern (cu) două... naturi... divină și umană”, așa după cum afirmă primul din cele 39 de articole ale Bisericii Anglicane. Prin însuși înțelesul cuvântului, o ființă poate avea o singură natură. Noi considerăm că dovada faptului că Isus avea natura noastră omenească este copleșitoare.

8.5 Relația lui Dumnezeu cu Isus

Considerând modul în care Isus a fost înviat de Dumnezeu, ne face să ne gândim la relația dintre Dumnezeu și Isus. Dacă sunt “co-egali... și co-eterni”, după cum declară doctrina trinității, atunci ne-am aștepta ca între Ei să existe o relație de egalitate. Am văzut deja dovezi clare că nu se întâmplă așa. Relația dintre Dumnezeu și Hristos este similară cu cea dintre un soț și soția sa: “Hristos este capul oricărui bărbat; bărbatul este capul femeii; și Dumnezeu este capul lui Hristos” (1 Cor. 11:3). Așa cum soțul este capul femeii, așa și Dumnezeu este capul lui Hristos, deși cei doi au același scop, așa cum ar trebui să aibă un soț și o soție. Astfel, “Hristos este al lui Dumnezeu” (1 Cor. 3:23), după cum soția este a soțului.

Dumnezeu Tatăl este adeseori numit Dumnezeul lui Hristos. Faptul că Dumnezeu este descris ca “Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos” (1 Petru 1:3; Ef. 1:17) chiar și după înălțarea lui Hristos la Ceruri, demonstrează faptul că aceasta este *acum* relația dintre ei, precum a fost și în timpul vieții muritoare a lui Hristos. Trinitarienii creează uneori dispute asupra faptului că despre Hristos s-a vorbit ca fiind mai puțin decât Dumnezeu în timpul vieții sale pe pământ. Epistolele din Noul Testament au fost scrise la câțiva ani de la înălțarea lui Hristos la Ceruri, cu toate acestea Dumnezeu este numit în continuare Dumnezeul și Tatăl lui Hristos. Isus Îl tratează în continuare pe Tată ca pe Dumnezeul Său.

Apocalipsa, ultima carte a Noului Testament, a fost scrisă la cel puțin 30 de ani după înălțarea lui Hristos în slavă, vorbește despre Dumnezeu ca “Dumnezeul și Tatăl lui (Hristos)” (Apoc. 1:6). În această carte, Hristos cel înviat transmite un mesaj credincioșilor. El vorbește despre “templul Dumnezeului Meu... Numele Dumnezeului Meu... orașul Dumnezeului Meu” (Apoc. 3:12). Acest lucru dovedește că Isus Îl consideră chiar și acum pe Tatăl Său ca Dumnezeul Său – deci El (Isus) nu este Dumnezeu.

În timpul vieții Sale muritoare, Isus se referea în același mod la Tatăl Său. El vorbea despre suirea “la tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru” (Ioan 20:17). Pe cruce, Isus și-a arătat natura omenească pe deplin: “Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Mat. 27:46). Aceste cuvinte ar fi imposibil de înțeles dacă ar fi fost rostite de Dumnezeu Însuși. Faptul că Isus S-a rugat la Dumnezeu cu “strigăte mari și lacrimi” ne arată adevărata natură a relației Lor (Ev. 5:7; Luca 6.12). Este clar că Dumnezeu nu se poate ruga la El Însuși. Chiar și acum, Hristos se roagă la Dumnezeu în numele nostru (Rom. 8:26, 27. cp. 2 Cor. 3:18).

Am demonstrat că relația lui Hristos cu Dumnezeu în timpul vieții sale muritoare nu era diferită de cea de acum. Hristos se raporta la Dumnezeu ca la Tatăl și Dumnezeul Său, și se ruga la El; aceeași poziție o putem observa și acum, după învierea și înălțarea lui Hristos. În timpul vieții Sale pe pământ, Hristos a fost robul lui Dumnezeu (Fapte 3:13, 26; Is. 42:1; 53:11). Un rob înfăptuiește voia stăpânului său, și nu este nicidecum egal cu stăpânul său (Ioan 13:16). Hristos a subliniat faptul că puterea și autoritatea pe care le avea erau de la Dumnezeu și nu ale Sale: “Eu nu pot face nimic de la Mine... Eu caut... voia Tatălui care M-a trimis... Fiul nu poate face nimic de la El” (Ioan 5:30, 19).

STUDIUL 8: Întrebări

1. Ne învață Biblia că Dumnezeu este o trinitate?
 - a) Da
 - b) Nu

2. În ce fel era Isus diferit de noi?
 - a) El nu a păcătuit niciodată
 - b) El era Fiul conceput al lui Dumnezeu
 - c) Nu ar fi putut niciodată să păcătuiască
 - d) A fost forțat de către Dumnezeu să fie neprihănit

3. În ce fel era Isus asemenea lui Dumnezeu?
 - a) A avut natura lui Dumnezeu în timpul vieții Sale pe pământ
 - b) Avea un caracter perfect asemeni lui Dumnezeu
 - c) Știa la fel de multe ca și Dumnezeu
 - d) Era egal cu Dumnezeu

4. În ce fel era Isus asemeni nouă?
 - a) A trăit toate ispitele și experiențele noastre omenești
 - b) A păcătuit pe când era copil
 - c) Avea nevoie de mântuire
 - d) Avea o natură omenească

5. Care din următoarele afirmații sunt adevărate?
 - a) Isus avea o natură și un caracter perfect
 - b) Isus avea o natură păcătoasă dar un caracter perfect
 - c) Isus era și Dumnezeu și om
 - d) Isus a avut natura lui Adam înainte ca acesta să fi păcătuit

9.1 Importanța vitală a Botezului

De multe ori în Studiile anterioare am menționat importanța vitală a botezului; este primul pas de supunere în fața mesajului Evangheliei. Ev. 6:2 vorbește despre botez ca una din cele mai importante doctrine. Am lăsat studiul său la urmă deoarece adevăratul botez poate avea loc doar după o înțelegere corectă a adevărului esențial cuprins în Evanghelie. Am încheiat acum studiul Evangheliei; dacă dorim să devenim cu adevărat asociați marelui speranțe pe care Biblia ne-o oferă prin Isus Hristos, atunci botezul este absolut necesar.

“Mântuirea vine de la Iudei” (Ioan 4:22), în sensul că promisiunile în ceea ce privește mântuirea au fost făcute doar lui Avraam și seminției sale. Vom putea primi aceste promisiuni doar dacă devenim Sămânța, prin botezul întru Hristos (Gal. 3:22-29).

De aceea Isus le-a poruncit celor de după El: “Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia (care este conținută în promisiunile către Avraam – Gal 3:8) la orice făptură. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit” (Marcu 16:16). Acest cuvânt “și” subliniază faptul că simpla credință în Evanghelie nu ne poate salva; botezul nu este doar o opțiune suplimentară în viața creștină ci o condiție necesară pentru mântuire. Aceasta nu înseamnă că simplul act al botezului ne va mântui; el trebuie urmat de o viață de supunere continuă față de Cuvântul lui Dumnezeu. Isus a subliniat acest lucru; “Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, din apă și din Spirit, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:5).

Acest “botez al apei” se referă la o persoană care iese din apa botezului; după aceasta, el trebuie să se nască din nou în Spirit. Acesta este un proces continuu: “Fiindcă ați fost născuți din nou... prin Cuvântul lui Dumnezeu” (1 Petru 1:23). Deci doar prin răspunsul nostru continuu la Cuvântul Spiritului vom renaște în Spirit (vezi Studiul 2.2.).

Suntem “botezați întru Hristos” (Gal. 3:27), întru Numele Său (Fapte 19:5; 8:16; Mat. 28:19). Observați cum suntem botezați întru *Hristos* – și nu în cadrul organizației christadelphice sau altei organizații omenești. Fără botez nu suntem “întru Hristos”, și deci nu suntem acoperiți de lucrarea Sa mântuitoare (Fapte 4:12). Petru ne relatează o parabolă despre acest lucru: el aseamănă arca din vremea lui Noe cu Hristos, arătând că așa cum arca l-a salvat pe Noe și familia sa de la judecata care s-a abătut asupra păcătoșilor, tot așa botezul întru Hristos îi va salva pe credincioși de la moartea veșnică (1 Petru 3:21). Intrarea lui Noe în arca sa este asemănată cu intrarea noastră întru Hristos prin botez. Toți cei care nu se aflau pe arcă au fost nimiciți de potop; nu conta că se aflau chiar lângă arcă sau că erau prieteni cu Noe. Singura posibilitate de mântuire este și a fost aceea de a fi întru Hristos /pe arcă. Este evident că a doua venire, asemănată potopului (Luca 17:26, 27) este aproape de noi. De aceea trebuie cât mai repede să ne botezăm întru Hristos /să ne urcăm pe arcă. Cuvintele omenești nu reușesc să exprime cu adevărat această necesitate urgentă; descrierea biblică a modului de intrare în arca lui Noe este mult mai sugestivă.

Primii creștini s-au supus poruncii lui Hristos de a călători în întreaga lume propovăduind Evanghelia și botezând; cartea Faptelor este mărturia acestui lucru. O dovadă a importanței vitale a botezului se regăsește în modul în care aceste scrieri subliniază cum oamenii au fost *imediat* botezați după ce au acceptat Evanghelia (de ex. Fapte 8:12; 36-39; 9:18; 10:47; 16:15). Această subliniere este de înțeles atunci când acceptăm că fără botez învățătura noastră despre Evanghelie este în van; botezul este o etapă importantă necesară prin care trebuie să trecem pe drumul nostru spre mântuire. În unele cazuri, scrierile inspirate par a sublinia cum, în ciuda nenumăratelor motive umane de a amâna botezul, și a numeroaselor dificultăți în înfăptuirea acestui proces, este important ca oamenii să facă eforturi să le depășească, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Temnicerul din Filipi a fost aruncat brusc în marea încercare a vieții sale de un puternic cutremur care a distrus complet închisoarea sa de maximă securitate. Prizonierii au avut atunci ocazia de a evada – ceea ce l-ar fi costat viața. Credința sa în Evanghelie a devenit atunci reală, cu atât mai mult cu cât “chiar în ceasul acela din noapte (el) a fost botezat... îndată” (Fapte 16:33). Dacă cineva avea motive să întârzie momentul botezului atunci era acest temnicer. Cel mai puternic cutremur de pământ din Grecia în ultimii 3.000 de ani, o hoardă de prizonieri maniaci pe cale de a efectua cea mai dramatică evadare din istorie și amenințarea cu execuția pentru neglijarea datoriilor de serviciu ce atârna asupra capului său, cu toate acestea el a văzut clar care era

cel mai important lucru din întreaga sa viață și din întregul său destin pe care trebuia să-l facă. Astfel el a depășit problemele imediate din lumea înconjurătoare (cutremurul de pământ), presiunile slujbei sale zilnice și imensa traumă emoțională lăuntrică – pentru a fi botezat. Mulți dintre candidații care ezită încă să fie botezați ar trebui să ia exemplul acestui om.

Faptul că el a putut face un astfel de gest de credință este dovada faptului că el cunoștea deja bine Evanghelia, deoarece o astfel de credință adevărată vine numai din auzirea Cuvântului lui Dumnezeu (Rom. 10:17 cp. Fapte 17:11).

Fapte 8:26-40 relatează cum un om din Etiopia studia Biblia în timp ce mergea cu o căruță prin deșert. El l-a întâlnit pe Filip, care i-a explicat pe larg Evanghelia, inclusiv necesitatea de a fi botezat. Omeneste vorbind, ar fi fost imposibil să se supună poruncii de a se boteza în deșertul lipsit complet de apă. Însă Dumnezeu nu ar fi dat o poruncă dacă nu ar fi știut că poate fi și îndeplinită. “Pe când își urmau drumul, au dat peste o apă”, adică o oază, unde botezul a fost posibil (Fapte 8:36). Acest fapt neagă presupunerile nefondate că botezul ar trebui îndeplinit doar în zone cu cantități mari și ușor accesibile de apă. Dumnezeu ne va furniza întotdeauna o cale realistă de a ne supune poruncilor Sale.

Apostolul Pavel a primit o viziune dramatică de la Hristos care i-a cauzat mustrări de conștiință astfel că imediat “și-a căpătat vederea... s-a sculat și a fost botezat” (Fapte 9:18). Din nou, trebuie să fi fost tentant pentru el să amâne botezul, datorită poziției sale sociale și a carierei care îl aștepta în iudaism. Însă această stea care s-a ridicat din mijlocul lumii iudaice a luat decizia corectă și imediată de a fi botezat, renunțând astfel în mod deschis la vechiul său stil de viață. Mai târziu el reflecta asupra alegerii sale de a fi botezat: “Lucrurile care erau pentru mine câștiguri, le-am socotit o pierdere pentru Hristos... am pierdut toate (adică toate lucrurile pe care altădată le considera “câștiguri”) și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos... uitând ce este în urma mea (“lucrurile” din fosta sa viață iudee) și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiu” (Fil. 3:7, 8, 13, 14).

Acestea sunt cuvintele pe care le-ar folosi un atlet care aleargă să rupă panglica de pe linia de sosire. O astfel de concentrare de străduință psihică și fizică trebuie să caracterizeze și viețile noastre de după botez. Trebuie înțeles că botezul este începutul unei curse către Împărăția lui Dumnezeu; nu reprezintă doar schimbarea bisericii și a credinței, și nici o intrare pasivă într-o viață relaxată de aderare la câteva principii creștine exprimate vag. Botezul ne asociază cu răstignirea și învierea lui Isus (Rom. 6:3-5) – eveniment pline de dinamism din toate punctele de vedere.

Pe când era un bătrân obosit, triumfător din punct de vedere spiritual, Pavel își aducea aminte: “Nu m-am împotrivit vedeniei cerești” (Fapte 26:19). Așa cum acest lucru este adevărat pentru Pavel, tot așa este adevărat pentru toți cei care au fost botezați corect: botezul este o decizie pe care nimeni nu o va regreta. Una din puținele decizii omenesti de care putem fi absolut siguri. Aceasta este întrebarea la care în mod serios trebuie să răspundem : “De ce să nu fiu botezat?”

9.2 Cum Ar Trebui Să Fim Botezați?

Există o idee răspândită pe scară largă că botezul poate fi înfăptuit, în special la copii, prin stropirea frunții cu apă. Aceasta este însă în contrast evident cu cerința biblică pentru botez.

Cuvântul grecesc “baptizo”, tradus ca “botez” în versiunea engleză a Bibliei, *nu* înseamnă a stropi; ci înseamnă a scufunda complet și a spăla într-un lichid (vezi definițiile lui Robert Young și James Strong). Acest cuvânt este folosit în scrierile grecești clasice referitor la scufundarea vaselor și la acțiunea de a fi “botezat” (adică scufundat) în apă. Se mai folosește de asemenea atunci când se vorbește despre o haină care este vopsită dintr-o culoare în alta prin “botezare”, sau înmuierea în vopsea. Pentru a schimba culoarea unei haine, este clar că trebuie înmuiată complet în lichid, și nu doar stropită cu vopsea. Faptul că scufundarea este cu adevărat forma corectă de botez reiese și din următoarele versuri:

- “Ioan boteza și el în Enon, aproape de Salim, pentru că acolo erau multe ape și oamenii veneau să fie botezați” (Ioan 3:23). Aceasta arată că “multă apă” era necesară pentru botez; dacă ar fi fost înfăptuit doar prin stropire cu câțiva stropi de apă, atunci o singură găleată de apă ar fi fost suficientă pentru sute de oameni. Oamenii veneau în acest loc de pe malul râului Iordan pentru a fi botezați, și nu mergea Ioan pe la ei cu o sticlă de apă
- Isus a fost de asemenea botezat de către Ioan în râul Iordan: “De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă” (Mat. 3:13-16). Botezul Său a fost clar prin scufundare – El “a ieșit... *afară* din apă” după botez. Unul din motivele pentru care Isus a fost botezat era de a da un exemplu, astfel încât nimeni să mai pretindă că-L urmează pe Isus fără a-I urma exemplul botezului prin scufundare.
- Într-un mod asemănător, Filip și etiopianul “s-au pogorât amândoi *în* apă... și Filip l-a botezat . Când au ieșit *afară* din apă...” (Fapte 8:38, 39). Amintiți-vă că famenul a cerut să fie botezat când a văzut oaza: “Uite apă: ce mă împiedică să fiu botezat?” (Fapte 8:36). Este aproape sigur că omul nu ar fi întreprins o călătorie prin deșert fără să fi avut apă la el, de exemplu într-o sticlă. Dacă botezul s-ar fi făcut prin stropire, atunci nu ar mai fi avut nevoie de oază pentru a fi botezat.
- Botezul este o îngropare (Col. 2:12), care implică o acoperire totală.
- Botezul este numit “spălarea păcatelor” (Fapte 22:16). Deci scopul unei convertiri adevărate este asemănat cu o “spălare” în Apoc. 1:5; Tit 3:5; 2 Petru 2:22; Ev. 10:22, etc. Acest cuvânt, “spălare”, este mult mai relevant pentru botezul prin scufundare și nu prin stropire.

Există numeroase indicii în Vechiul Testament că o apropiere acceptabilă de Dumnezeu se putea face printr-o anumită formă de spălare.

Preoții trebuiau să se spele complet într-o baie numită “lavoar” înainte de a se apropia de Dumnezeu în timpul serviciului religios (Lev. 8:6; Ex. 40:32). Israelii trebuiau să se spele pentru a se curăți de anumite impurități (de ex. Deut. 23:11), care erau simboluri ale păcatului.

Un om pe nume Naaman era un lepros din rândul Neamurilor, care urmărea să fie vindecat de Dumnezeu lui Israel. Astfel, el reprezintă un om lovit de păcat, care trăia o viață de coșmar datorită păcatului. El a fost vindecat prin scufundare în râul Iordan. La început el a acceptat cu greu acest act simplu, gândind că Dumnezeu ar fi dorit de la el să înfăptuiască vreun act dramatic, sau să se scufunde într-un râu mare și cunoscut, precum Abana. La fel, s-ar putea să ni se pară și nouă greu de crezut că un act atât de simplu ne poate aduce în cele din urmă mântuirea. Este mult mai ușor să credem că faptele noastre și asocierea cu o biserică mare, bine cunoscută (asemeni râului Abana) ne-ar putea mântui, decât acest simplu act de asociere cu adevărata speranță a poporului Israel. După scufundarea în Iordan, carnea lui Naaman “s-a făcut iarăși cum este carnea unui copilăș, și s-a curățit” (2 Regi 5:9-14).

Nu ar trebui să mai existe dubii că “botezul” se referă la o scufundare completă în apă, după ce mai întâi am înțeles mesajul de bază al Evangheliei. Această definiție bazată pe Biblie a botezului nu face nici o referire la statutul unei persoane care înfăptuiește fizic botezul. Deoarece botezul este o scufundare în apă după credința din Evanghelie, teoretic este posibil ca cineva să se boteze singur. Cu toate acestea, deoarece botezul este botez

doar în lumina doctrinelor corecte pe care cineva le are în momentul scufundării, este indicat să fim botezați de către un alt credincios al doctrinelor adevărate, care poate aprecia gradul de cunoaștere al unei persoane înainte de actul scufundării.

De aceea, la christadelfieni există obiceiul de a purta o discuție profundă cu orice candidat la botez înainte de scufundarea propriu zisă. O listă de întrebări cum sunt cele de la sfârșitul fiecăruia dintre aceste studii poate constitui baza pentru o astfel de discuție. Christadelfienii au călătorit mii de kilometri doar pentru a asista la botezul unei singure persoane; atât de minunată este trecerea unei persoane la adevărata speranță în viața veșnică încât nu ne interesează în primul rând numărul celor convertiți. Calitatea și nu cantitatea este cuvântul de bază al abordării noastre.

9.3 Înțelesul Botezului

Unul din motivele pentru botezul prin scufundare este acela că a intra sub apă simbolizează intrarea noastră în mormânt – asociindu-ne astfel cu moartea lui Hristos și indicând "moartea" noastră față de viața petrecută în păcat și ignoranță. Ieșirea din apă se relaționează cu învierea lui Hristos, legându-ne astfel de speranța învierii întru viața veșnică la venirea sa, precum și de o viață nouă, în triumf față de păcat, pe seama victoriei lui Hristos, prin moartea și învierea Sa.

“Toți câți am fost botezați în Isus Hristos am fost botezați în moartea Lui. Prin urmare noi prin botezul în moarte, am fost îngropați împreună cu El: pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. Dacă ne-am făcut una cu EL, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui” (Rom. 6:3-5).

Deoarece mântuirea a devenit posibilă numai prin moartea și învierea lui Hristos, este extrem de important să ne asociem acestor lucruri dacă vrem să fim mântuiți. Moartea și învierea simbolică alături de Hristos, oferită de botez, este singura cale prin care putem înfăptui acest lucru. De observat că stropitul nu împlinește acest simbol. La botez, “omul nostru cel vechi (vechea noastră viață) este crucificat” alături de Hristos pe cruce (Rom. 6:6); Dumnezeu “ne-a adus împreună cu Hristos” la botez (Ef. 2:5). Cu toate acestea și după botez avem o fire omenească, și de aceea modul păcătos de a trăi va continua să apară. “Crucificarea” trupului nostru este de aceea un proces continuu care abia *începe* la botez, de aceea Isus, în timpul procesiunii spre Golgota, i-a spus credinciosului să-și ia crucea în fiecare zi și să-L urmeze (Luca 9:23; 14:27). Chiar dacă o viață de adevărată crucificare alături de Hristos nu este ușoară, există o consolare și o bucurie de nedescris în a fi părtaș la învierea lui Hristos.

Hristos a adus “pacea prin sângele crucii Lui” (Col. 1:20) – “Pacea lui Dumnezeu care înțelege orice pricepere” (Fil. 4:7). În legătură cu aceasta, Isus a promis “vă las pacea, vă dau pacea Mea: nu v-o dau (pacea) cum o dă lumea” (Ioan 14:27). Această pace și bucurie spirituală adevărată întrec cu mult suferința și greutatea asocierii noastre deschise cu Hristos crucificat: “Căci după cum avem parte din belșug de suferințele lui Hristos, tot așa, prin Hristos, avem parte de belșug și mângâiere” (2 Cor. 1:5).

Există de asemenea libertatea care vine din faptul că știm că eul nostru este mort, și de aceea Isus trăiește cu adevărat alături de noi fiecare încercare prin care trecem. Marele apostol Pavel a putut vorbi din experiența sa plină de evenimente de pe parcursul vieții sale: “Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc; dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu” (Gal. 2:20).

“Botezul ne mântuiește acum... prin învierea lui Isus Hristos” (1 Petru 3:21) deoarece asocierea noastră cu învierea lui Hristos pentru viața veșnică ne dă dreptul la aceasta, la venirea Sa. Împărtășind această înviere vom putea fi în cele din urmă mântuiți. Isus rostea acest lucru în termeni foarte simpli: “Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi” (Ioan 14:19). Pavel spunea la fel: “Am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său... vom fi mântuiți prin viața Sa” (învierea; Rom. 5:10).

Din nou se subliniază faptul că prin asocierea noastră cu moartea și suferințele lui Hristos în botez, și prin modul nostru de viață de după botez, vom fi de asemenea părtași la glorioasa Sa înviere:

- “Dacă am murit cu El (Hristos), vom și trăi împreună cu El; Dacă răbdăm, vom și împărași împreună cu El” (2 Tim. 2:11, 12).

- “Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru... știm că Cel ce a înviat pe Domnul Isus, ne va învia și pe noi împreună cu Isus” (2 Cor. 4:10, 11, 14).
- Pavel a împărtășit suferințele Lui (ale lui Hristos), făcându-se asemenea cu moartea Lui (prin grelele suferințe ale vieții); "ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți spre viață veșnică asemeni lui Hristos" (Fil. 3:10, 11, cp. Gal. 6:14).

9.4 Botezul Și Mântuirea

Faptul că botezul ne asociază cu moartea lui Hristos înseamnă că doar prin botez putem ajunge la iertare. Suntem “îngropați împreună cu El (Hristos) prin botez, și înviați în El și împreună cu El, prin... puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți. Pe voi, care erați morți în greșelile voastre... v-a adus la viață împreună cu El, după ce v-a iertat toate greșelile” (Col. 2:12, 13). Suntem “spălați... în numele Domnului Isus Hristos” (1 Cor. 6:11) – adică botezul în numele lui Isus este calea prin care păcatele noastre sunt spălate. Acest lucru este reliefat și în Num. 19:13, unde cei fără apa purificării trebuiau să moară. Am demonstrat în Studiul 9.2 că botezul reprezintă spălarea păcatelor (cp. Fapte 22:16). Descrierea credincioșilor ca fiind spălați de păcatele lor în sângele lui Hristos se referă deci la faptul că acest lucru s-a făcut prin botez (Apoc. 1:5; 7:14; Tit 3:5] vorbește despre aceasta ca despre “spălarea renașterii”, referindu-se la faptul că suntem “născuți din apă” la botez” [Ioan 3:5]).

În lumina celor de mai sus, se înțelege de ce răspunsul lui Petru la întrebarea “Ce să facem?” (pentru a fi mântuiți) a fost “Pocăiți-vă și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor” (Fapte 2:37, 38). Botezul în numele lui Hristos este spre iertarea păcatelor; fără aceasta nu poate exista o iertare a păcatelor, iar cei nebotezați trebuie să plătească prețul pentru păcat – moartea (Rom. 6:23).

Nu există mântuire decât în numele lui Isus (Fapte 4:12), și putem împărtăși acest nume doar dacă suntem botezați în el. Acest lucru înseamnă că religiile necreștine nu pot conduce în nici un fel la mântuire. Nici un credincios adevărat în Biblie nu poate accepta aceasta ca fiind posibilă; faptul că biserica catolică și mișcările ecumenice mai mari cred că este posibil, este o tristă reflecție asupra atitudinii lor față de Sfânta Scriptură.

Învierea lui Hristos la viață veșnică a fost un semn al triumfului Său personal asupra păcatului. Prin botez ne asociem cu acest triumf, de aceea se spune despre noi că am fost înviați împreună cu Hristos, păcatul nemaiavând putere asupra noastră, așa după cum nu a mai avut asupra Lui. Prin botez suntem deci “izbăviți de sub păcat... păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră” după botez (Rom. 6:18, 14). Cu toate acestea, după botez tot mai păcătuim (1 Ioan 1:8, 9); păcatul ne poate înrobi din nou dacă ne abatem de la Hristos. De aceea împărtășim în prezent moartea și suferințele lui Hristos, deși botezul demonstrează că suntem asociați de asemenea și cu învierea lui Hristos, pe care avem speranța că o vom împărtăși la întoarcerea Sa.

Doar în perspectivă suntem izbăviți de păcat. “Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit” (Marcu 16:16) la a doua venire a lui Hristos. Mântuirea supremă nu are loc imediat după botez, ci în fața scaunului de judecată (1 Cor. 3:15). Într-adevăr, nu ar mai fi nevoie de doctrina judecării dacă am primi mântuirea la botez, și nici nu ar trebui să mai murim. “Cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit” (Mat. 10:22).

Chiar și după ce a fost botezat, Pavel (și toți creștinii) au trebuit să facă eforturi până la mântuire (Fil. 3:10.13; 1 Cor. 9:27); el vorbea despre *speranța* la viața veșnică (Tit 1:2; 3:7; 1 Tes. 5:8; Rom. 8:24) și despre faptul că suntem “moștenitori ai mântuirii” (Ev. 1:14). La scaunul de judecată, cei neprihăniți vor intra în viața veșnică (Mat. 25:46). Logica minunată și inspirată a lui Pavel strălucește în Rom. 13:11 – el spune că după botez putem ști că fiecare zi pe care o trăim și îndurăm este o zi mai aproape de a doua venire a lui Hristos, astfel încât să ne putem bucura că “acum mântuirea noastră este mai aproape decât am crezut”. Deci mântuirea nu este acum în posesia noastră. Mântuirea este condiționată; vom fi mântuiți *dacă* ne păstrăm adevărata credință (Ev. 3:12-14), *dacă* ținem minte doctrinele de bază care alcătuiesc Evanghelia (1 Tim. 4:16; 1 Cor. 15:1, 2), și *dacă* înfăptuim acele lucruri care ne îndreptătesc la o astfel de speranță măreață (2 Petru 1:10).

Cuvântul grecesc tradus ca “mântuit” este de aceea folosit uneori la timpul continuu, arătând că mântuirea este un proces continuu care are loc în noi prin supunerea noastră continuă față de Evanghelie. Astfel, despre credincioși se spune că “sunt mântuiți” prin răspunsul lor la Evanghelie (1 Cor. 1:18); alte exemple se regăsesc în Fapte 2:47 și 2 Cor. 2:15). Acest cuvânt grecesc pentru “mântuit” este folosit la timpul trecut doar când este

vorba despre marea mântuire pe care Hristos a făcut-o posibilă pe cruce, la care ne putem asocia și noi prin botez (2 Tim. 1:9; Tit 3:5).

Toate acestea sunt exemplificate de acțiunile lui Dumnezeu în legătură cu poporul originar Israel, care formează fundamentul relației Sale cu Israelul spiritual, adică cei credincioși. Poporul lui Israel a părăsit Egiptul, care reprezenta tărâmul firilor trupești și al falsei religii cu care suntem asociați înainte de botez. Ei au trecut peste Marea Roșie și apoi au călătorit prin pustietatea din Sinai spre pământul făgăduinței, unde s-au stabilit pe deplin ca Împărăția lui Dumnezeu. Traversare de către ei a Mării Roșii este tipică pentru botezul nostru (1 Cor. 10:1, 2); călătoria prin pustietate corespunde actualei noastre vieți, iar Canaanul, Împărăției lui Dumnezeu. Versetul 5 din Iuda descrie câți dintre ei au fost nimiciți în timpul călătoriei prin pustietate: “Domnul, după ce a salvat poporul din țara Egiptului, i-a distrus pe cei care nu credeau”. Deci poporul lui Israel a fost “mântuit” din Egipt, tot așa cum cei care sunt botezați sunt “mântuiți” de păcat. Dacă unul din acei Israeliti ar fi fost întrebat “Ești mântuit?” ar fi putut răspunde “Da”, dar acest lucru nu ar fi însemnat că au primit mântuirea *finală*.

În același fel în care poporul lui Israel a întors spatele Egiptului în inimile lor (Fapte 7:39) și s-a întors la o viață de plăceri trupești și de falsă doctrină, astfel și cei care au fost “mântuiți” de păcat prin botez pot cădea la fel din poziția binecuvântată în care se află. Posibilitatea ca noi să procedăm la fel ca poporul originar Israel în pustietate este subliniată în 1 Cor. 10:1-12, Ev. 4:1, 2 și Rom. 11:17-21. În Scriptură există numeroase exemple de oameni care au fost odată “mântuiți” de la păcat prin botez, după care au căzut într-o poziție din care vor fi condamnați la întoarcerea lui Hristos (de ex, Ev. 3:12-14; 6:4-6; 10:20-29). Doctrina că “o dată mântuit, ești mântuit pe vecie” a zeloșilor predicatori “evangelisti” se dovedește, în lumina acestor pasaje, o adevărată sofistică a plăcerilor trupești.

Asemeni tuturor lucrurilor, un corect simț al echilibrului este necesar atunci când urmărim să înțelegem în ce măsură suntem “mântuiți” prin botez. Acest act nu trebuie privit ca unul care ne oferă *șansa* mântuirii – o șansă mai mare decât dacă nu am fi botezați. Devenind “în Hristos” prin botez, suntem mântuiți în perspectivă; avem o speranță *sigură* de a fi în Împărăția lui Hristos dacă vom continua să ne supunem lui Hristos așa cum suntem atunci când ne ridicăm din apele botezului. În orice moment după botez ar trebui să putem avea o încredere umilă că vom fi acceptați cu siguranță în Împărăția lui Dumnezeu, la întoarcerea lui Hristos. Dar nu putem fi *pe deplin* siguri, deoarece am putea decădea a doua zi; nu ne putem cunoaște viitorul spiritual în această viață.

Trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru a ne păstra buna credință pe care o avem în Dumnezeu la botez. Botezul este “mărturia unui cuget curat” (1 Petru 3:21, versiunea greacă); candidatul la botez mărturisește (promite) să păstreze acea conștiință curată în fața lui Dumnezeu.

În timp ce botezul este de o importanță vitală pentru a ne acorda accesul la marea mântuire oferită prin Hristos, trebuie să fim atenți să nu creăm impresia că doar prin simplul act sau “lucrare” a botezului vom fi mântuiți. Am arătat mai devreme că este necesară o viață întreagă în care să fim părtași la crucificarea lui Hristos: “Dacă nu se naște cineva din apă și din Spirit, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:5). O comparație cu 1 Petru 1:23 arată că nașterea Spiritului care are loc după botez trebuie să se refere la regenerarea noastră treptată prin Spirit /Cuvânt. Mântuirea nu se datorează numai botezului: este un rezultat al harului (Ef. 2:8), credinței (Rom. 1:5) și speranței (Rom. 8:24), printre altele. Apare uneori controversa că mântuirea vine doar prin credință, și de aceea un “act” precum cel al “botezului” este irelevant. Însă Iacov 2:17-24 arată clar că o astfel de gândire face o distincție falsă între credință și fapte; o credință adevărată, de exemplu în Evanghelie, se demonstrează a fi credință autentică prin faptele din care rezultă, de exemplu prin botez. “Omul este socotit neprihănit prin fapte, nu numai prin credință” (Iacov 2:24). În multe cazuri de botez, credinciosul a întrebat ce trebuie să “facă” pentru a fi mântuit; răspunsul a inclus întotdeauna botezul (Fapte 2:27; 9:6; 10:6; 16:30). “Înfăptuirea” “actului” botezului este deci o dovadă necesară a credinței noastre în Evanghelia mântuirii. Opera mântuirii noastre se înfăptuiește în cele din urmă prin Dumnezeu și Hristos, dar noi trebuie să facem “fapte vrednice de pocăință” și să credem în aceasta (Fapte 26:20 cp. Marcu 16:15, 16).

Am arătat mai devreme că spălarea păcatelor se referă la iertarea noastră de către Dumnezeu pe baza botezului nostru în Hristos. În unele pasaje se vorbește despre noi ca spălându-ne păcatele prin credință și căința noastră (Fapte 22:16; Apoc. 7:14; Ier. 4:14; Is. 1:16); în altele, Dumnezeu este văzut ca unul care ne spală de păcate (Ez. 16:9; Ps. 51:2, 7; 1 Cor. 6:11). Aceasta arată că dacă noi facem ceea ce trebuie să facem la botez, Dumnezeu ne va spăla păcatele. Astfel “lucrarea” sau actul botezului este un pas vital în a primi harul Evangheliei lui Dumnezeu (“o favoare nemeritată”), care ne-a fost oferită prin Cuvântul Său.

Digresiune: Re-botezarea

Unii oameni sunt foarte reticenți în a fi botezați după ce au trecut prin ceea ce ei au considerat a fi “un botez”, fie prin stropire ca nou-născuți, fie prin scufundarea completă în apă în cadrul unei alte biserici. Cu toate acestea, înainte de botez, trebuie să existe căință și o credință autentică în adevărata Evanghelie (Fapte 2:38; Marcu 16:15, 16). Botezul este botez doar dacă aceste lucruri există înainte de scufundarea în apă. Matei 28:19, 20 asociază botezul cu prima auzire a învățăturilor lui Hristos explicate. Un copil mic nu se poate căi și nici nu poate înțelege Biblia; în orice caz, stropirea nu înseamnă botez. Un înotător care sare într-o piscină se scufundă în apă, dar acesta nu este botez, deoarece persoana nu răspunde conștient la adevărata Evanghelie. La fel se poate spune și despre cei care sunt scufundați în apă însă crezând într-o doctrină falsă; ei au fost scufundați dar nu și botezați.

Există “o singură credință”, adică o serie de doctrine care cuprind adevărata Evanghelie, și de aceea există “un singur botez” – botezul care are loc după ce ajungem la “singura credință”. “Este un singur trup (adică o biserică adevărată)... după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez, un singur Dumnezeu” (Ef. 4:4,6). Nu există două speranțe, așa cum cred cei care afirmă că nu are importanță dacă noi credem că răsplata noastră va fi pe pământ sau în Ceruri. Există “un singur Dumnezeu” – deci Isus nu este Dumnezeu. Rezultă deci că, dacă în momentul botezului, nu reușim să înțelegem doctrinele de bază precum Împărăția lui Dumnezeu, natura lui Dumnezeu și a lui Isus, etc. atunci primul nostru “botez” nu a fost valabil.

Ioan Botezătorul scufunda oamenii, cerându-le să se căiască, și învățându-I anumite lucruri despre Isus (Marcu 1:4; Luca 1:77). Însă acest lucru nu era suficient. Din Fapte 19:1-5 aflăm că unii din cei pe care Ioan i-a botezat au trebuit să fie botezați din nou deoarece nu înțeleseseră cu adevărat unele doctrine. Asemeni celor pe care Ioan i-a botezat, putem simți că la prima noastră scufundare ne-am căit sincer și am pus bazele unui nou început. Acest lucru poate fi adevărat, dar nu elimină nevoia de a primi “singurul botez (adevărat)” care poate avea loc doar după ce vom înțelege profund toate elementele “singurei credințe”.

STUDIUL 9: Întrebări

1. Putem fi mântuiți fără botez?
 - a) Da
 - b) Nu
2. Ce înseamnă cuvântul “botez”?
 - a) Angajament
 - b) Stropire
 - c) Credință
 - d) Scufundare
3. Când trebuie să fim botezați?
 - a) După ce am aflat adevărata Evanghelie și ne-am căit
 - b) Ca nou-născuți
 - c) După ce am devenit interesați de Biblie
 - d) Când dorim să ne alăturăm unei biserici
4. În ce suntem botezați?
 - a) În biserica ce ne botează
 - b) În Cuvântul lui Dumnezeu
 - c) În Hristos
 - d) În Spiritul Sfânt
5. Care din următoarele evenimente au loc după botez?
 - a) Suntem parte a seminței lui Avraam
 - b) Nu vom mai păcătui
 - c) Suntem mântuiți definitiv pentru veșnicie
 - d) Păcatele noastre sunt iertate
6. Doriți să fiți botezat?
 - a) Da
 - b) Nu

10.1 Viața Creștină Practică

STUDIUL BIBLIEI

După botez, ar trebui să aducem “ca rod sfințirea”, ducând o viață călăuzită de Spirit și nu de poftele trupești (Rom. 6:22; 8:1; Gal. 5:16, 25). Doar prin Cuvântul lui Dumnezeu ce se găsește în noi vom putea să aducem rodul spiritual (Ioan 15:7, 8). Am văzut că suntem conduși de Spirit în sensul că Spiritul lui Dumnezeu se află în Cuvântul Său. Pe parcursul vieții noastre trebuie să fim aproape de acest Cuvânt citind și studiind în mod continuu Biblia.

Un studiu aprofundat al Cuvântului va face o persoană să realizeze necesitatea botezului, și prin urmare să realizeze acest act. Acest proces de a lăsa Cuvântul să ne influențeze acțiunile și să ne conducă viețile trebuie să continue; botezul este doar primul pas către o viață de supunere în fața Cuvântului lui Dumnezeu. Există însă pericolul real de a ne familiariza cu Biblia și cu doctrinele de bază ale Evangheliei în așa fel încât să ajungem într-o situație în care Cuvântul să nu ne mai influențeze: putem citi cuvinte dar acestea nu mai au nici un efect practic asupra noastră (vezi Anexa 2). Din acest motiv este înțelept să spunem o scurtă rugăciune de fiecare dată înainte de a citi Scripturile: “Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale legii” (Ps. 119:18).

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie hrana noastră zilnică – într-adevăr, dependența noastră de acest Cuvânt și dorința noastră sinceră de a-L cunoaște ar trebui să fie mai mare decât pofta noastră instinctivă de mâncare: “Mi-am plecat voia la cuvintele gurii Lui mai mult decât la hrana mea” era sentimentul lui Iov (Iov 23:12). La fel și Ieremia: “Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit. Cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele” (Ier. 15:16). De aceea este un lucru foarte important ca în fiecare zi să ne găsim timp pentru a citi cu regularitate Biblia. Un studiu neîntrerupt de 30 de minute al Bibliei dimineața devreme ne ajută să începem fiecare zi într-o notă spirituală potrivită. Astfel de obiceiuri care să ne formeze credința își vor merita greutatea în aur în ziua judecății.

Pentru a evita tendințele naturale de a citi doar acele părți din Scriptură care ne plac în mod instinctiv, *christadelphienii* au dezvoltat un program de citire denumit “Ghidul Bibliei” (disponibil de la editorii acestei cărți). Acesta oferă un număr de capitole ce ar trebui citite în fiecare zi, astfel încât într-un an Noul Testament va fi citit de două ori iar Vechiul Testament o dată. Pe măsură ce citim capitolele zi după zi, putem să ne bucurăm la gândul că mii de alți credincioși citesc aceleași capitole. De fiecare dată când ne întâlnim, vom avea o legătură imediată; capitolele pe care le-am citit recent vor forma baza conversațiilor noastre.

10.2 Rugăciunea

O altă practică vitală pe care trebuie să o dezvoltăm este cea a rugăciunii. După ce ne reamintește că există “un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Hristos Isus; care S-a dat pe sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți”, Pavel ne prezintă rezultatul practic al înțelegerii lucrării lui Hristos: “Vreau *dar* ca bărbații să se roage în orice loc... fără mânie și fără îndoieli” (1 Tim. 2:5-8). “Căci n-avem un mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem *dar* cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare, și să găsim har pentru ca să putem să fim ajutați la vreme de nevoie” (Ev. 4:15, 16).

Apreciind cu adevărat că Hristos este Marele nostru Preot pentru a oferi cu putere rugăciunile noastre lui Dumnezeu, ar trebui să ne inspire să ne rugăm regulat în credință. Însă rugăciunea nu trebuie să fie o listă cu “dorințe” pe care să o prezentăm lui Dumnezeu; recunoștința pentru mâncare înaintea meselor, pentru ocrotire înaintea călătoriilor, etc. trebuie să formeze o parte importantă a rugăciunilor noastre.

Simplul fapt de a ne prezenta problemele prin rugăciune în fața Domnului ar trebui să ne dea un profund sentiment de pace: “În orice lucru (nimic nu e prea mic pentru a nu ne ruga pentru el), prin rugăciune... cu mulțumiri, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile” (Fil. 4:6, 7).

Dacă rugăciunile noastre corespund voinței lui Dumnezeu, atunci cu siguranță li se va răspunde (1 Ioan 5:14). Putem cunoaște voința lui Dumnezeu studiind Cuvântul Său, care ne dezvăluie spiritul /mintea Sa. De aceea, studiul Bibliei trebuie să ne învețe cum să ne rugăm și pentru ce să ne rugăm, făcând astfel să crească puterea rugăciunilor noastre. De aceea “Dacă rămân în voi cuvintele mele, cereți orice veți vrea și vi se va da” (Ioan 15:7).

Există în Scriptură mai multe exemple de rugăciuni obișnuite (Ps. 119:64; Dan. 6:10). Dimineața și seara, împreună cu câteva rugăciuni de mulțumire în timpul zilei reprezintă minimum ce ar trebui să facem.

10.3 Predica

Una din cele mai mari tentații care rezultă din cunoașterea adevăratului Dumnezeu este cea de a deveni egoiști spiritual. Putem fi atât de satisfăcuți de relația noastră personală cu Dumnezeu, atât de absorbiți în studiul Bibliei și în propria noastră spiritualitate, încât să ajungem să neglijăm a împărtăși aceste lucruri cu alții – atât cu semenii noștri credincioși cât și cu lumea din jurul nostru. Cuvântul lui Dumnezeu și adevărata Evanghelie care se găsește în acest Cuvânt sunt asemănată cu o lampă ce luminează în întuneric (Ps. 119:105; Prov. 4:18). Isus a arătat că cel care are o astfel de lumină nu o pune sub oboroc ci o arată și celor din jur (Mat. 5:15). “Voi sunteți lumina lumii” deoarece ați fost botezați întru Hristos, “lumina lumii” (Mat. 5:14; Ioan 8:12). “O cetate așezată pe munte, nu poate să rămână ascunsă”, a continuat Hristos (Mat. 5:14).

Dacă ducem cu adevărat o viață în conformitate cu adevărata Evanghelie pe care o înțelegem, “sfînțenia” noastră va fi evidentă celor alături de care trăim. Nu vom putea ascunde faptul că suntem “separați întru” speranța în Împărăția lui Dumnezeu, și de asemenea că “suntem separați de” căile lor lumești.

Va trebui să urmărim cu multă diplomație să împărtășim cunoștințele noastre despre Adevăr cu toți cei cu care intrăm în contact: purtând conversații pe tema lucrurilor spirituale; discutând doctrine cu membri ai altor biserici; distribuind broșuri sau chiar dând mici anunțuri în ziarele locale, toate acestea sunt căi prin care putem lăsa lumina noastră să strălucească. Nu trebuie să credem că putem lăsa lucrarea de martori altor credincioși; fiecare din noi are o responsabilitate individuală. Christadelfienii au, comparativ cu alte grupuri, puține inițiative de predici organizate, pe scară largă. Fiecare dintre noi face ce poate, de cele mai mult ori pe cheltuiala noastră.

Una din cele mai fructuoase căi de a predica este cea de a ne explica credințele familiilor noastre și celor cu care intrăm în contact direct. Cei ai căror parteneri nu au credință ar trebui să le explice acestora credințele lor, însă după aceasta nu este înțelept să continue să ridice aceste probleme sau să exercite presiuni asupra lor. Convertirile sub presiune nu reprezintă dorința lui Dumnezeu. Datoria noastră este de a propovădui Adevărul, fără a ne preocupa numărul celor ce răspund la el. Avem o mare responsabilitate în a fi martori (Ez. 3:17-21); dacă Hristos va veni în timpul vieții noastre “doi bărbați vor fi la câmp: unul va fi luat și altul va fi lăsat” (Luca 17:36). Ar fi straniu într-adevăr să nu fi vorbit familiei și colegilor noștri despre cea de a doua venire a Domnului, atunci când aceasta se va petrece.

10.4 Viața În Biserică

Până acum în acest Studiu am vorbit despre responsabilitățile spirituale personale. Cu toate acestea avem datoria de a ne întâlni cu cei care ne împărtășesc speranța. Din nou, acest fapt ar trebui să fie ceva pe care ne dorim să-l realizăm în mod natural. Am arătat că după botez începem o călătorie prin pustietate către Împărăție. Este normal să ne dorim să intrăm în contact cu tovarășii de călătorie. Trăim ultimele zile de dinaintea venirii lui Hristos; pentru a depăși numeroasele și complexe probe care ne ies în cale în aceste momente, trebuie să ne întovărim cu cei care se găsesc în aceeași poziție: “Să nu părăsim adunarea noastră... ci să ne îndemnăm unii pe alții: și cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua (cele de-a doua veniri) se apropie” (Ev. 10:25 cp. Mal. 3:16). Credincioșii ar trebui de aceea să facă orice efort pentru a intra în contact unii cu ceilalți prin scrisori și pelerinaje pentru a se întâlni și a împărtăși studiul Bibliei, serviciile de comuniune și activitățile de predicare.

Am fost “chemați” fiecare dintre noi pe lume într-o marea speranță a Împărăției. Cuvântul “sfânt” înseamnă “o persoană chemată” și se poate referi la toți adevărații credincioși și nu doar la câțiva credincioși importanți din trecut. Cuvântul grecesc care este tradus ca “biserică” în varianta engleză a Bibliei este “ecclesia”, care înseamnă “un ansamblu de persoane chemate”, altfel spus, credincioșii. “Biserica” se referă deci la grupuri de credincioși și nu la clădirea fizică în care aceștia se întâlnesc. Pentru a evita înțelegerea greșită a folosirii acestui termen, christadelfienii au tendința de a se referi la “bisericele” lor ca “ecclesias”.

Acolo unde într-un oraș sau într-o zonă anume există un număr de credincioși, este logic ca aceștia să găsească un loc de întrunire în care să se întâlnească. Aceasta poate avea loc în casa unui credincios sau într-o sală închiriată. Ecclesias-urile christadelfiene pot fi întâlnite în întreaga lume în locuri precum centrele comunitare, sălile de conferință din hoteluri, săli construite de credincioși sau case particulare. Scopul unei ecclesii este de a-și întări credincioșii prin studiul colectiv al Bibliei și de a mărturisi lumii împreună, lăsând lumina lor să strălucească prin predici.

Un program tipic al unei ecclesii christadelfiene poate arăta astfel :

SÂMBĂȚĂ	11.00 a.m.	Frângerea pâinii
	6.00 p.m.	Activitate de predicare publică
DUMINĂ	20.00	Studiu biblic

Ecclesia este o parte a familiei lui Dumnezeu. În orice comunitate unită, fiecare membru trebuie să fie sensibil și supus față de ceilalți; Hristos Însuși a fost exemplul suprem. În ciuda supremației Sale spirituale evidente, El s-a comportat asemeni unui “rob al tuturor”, spălând picioarele discipolilor în timp ce aceștia se certau între ei care era cel mai mare dintre ei. Isus ne îndeamnă să-i urmăm exemplul în aceasta (Ioan 13:14, 15; Mat. 20:25-28).

Învățătura oferită în ecclesia trebuie să se bazeze evident pe Cuvântul lui Dumnezeu. Cei care vorbesc în public în cadrul ecclesiei îl reflectă deci pe Dumnezeu, vorbind în Numele Său. Deoarece Dumnezeu este masculin, înseamnă că doar frații pot face munca de instruire publică a cuvântului lui Dumnezeu. 1 Cor. 14:34 spune foarte clar: “Femeile să tacă în biserică, căci lor nu le e îngăduit să ia cuvântul”. 1 Tim.2:11-15 găsește motivele pentru aceasta în grădina Edenului; deoarece Eva l-a îndemnat pe Adam să comită păcatul, femeia nu trebuie să-l învețe pe bărbat. Faptul că Dumnezeu l-a creat pe Adam înaintea Evei este un semn că “bărbatul este capul femeii” (1 Cor. 11:3), și de aceea bărbatul trebuie să conducă spiritual pe femeie și nu invers.

Datorită acestor lucruri, “Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea. Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai sus de bărbat, ci să stea în tăcere. Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit, ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii. Totuși ea va fi mântuită prin naștere de fii, dacă stăruie cu smerenie în credință, în dragoste și în sfințenie” (1 Tim. 2:11-15).

Reiese clar de aici că Biblia definește roluri separate pentru credincioșii bărbați și femei. Deoarece femeilor li se poruncește în anumite cazuri să “se mărite, să aibă copii, să fie gospodine la casa lor” (1 Tim. 5:14) indică faptul

că sfera lor de străduință spirituală este cea a casei. De aceea activitatea publică în ecclesia este lăsată bărbaților. Aceasta este în contrast cu teoriile umaniste ale egalității între sexe, când o femeie dedicată carierei poate pretinde egalitate cu soțul său în toate direcțiile, de la administrarea bugetului familiei până la purtarea hainelor unisex. Nașterea copiilor pare a fi considerată un inconvenient, văzut doar ca o necesitate pentru a păstra un nivel de sănătate emoțională într-o lume complet materialistă și egoistă. Adevărații credincioși se vor feri de spiritul acestei epoci, deși, ca întotdeauna, este nevoie de un echilibru.

Soțul nu trebuie să-și domine nevasta, cu să o iubească așa după cum Hristos ne-a iubit pe noi (Ef. 5:25).

“Bărbaților, purtați-vă și voi cu înțelepciune cu nevestele voastre (adică tratați-vă nevestele cu sensibilitate, conform învățaturii din Cuvântul lui Dumnezeu), dând cinstse femeii ca unui vas mai slab, ca unele care vor moșteni împreună cu voi harul vieții” (1 Petru 3:7).

În termeni spirituali, botezul în Hristos îi face pe bărbat și pe femeie egali (Gal. 3:27, 28 cp. 1 Cor. 11:11). Însă acest lucru nu afectează principiul clar că “bărbatul este capul femeii” (1 Cor. 11:3) în probleme practice și spirituale, atât în cadrul familiei cât și în cadrul ecclesiei.

Pentru a demonstra recunoașterea acestui principiu, femeia credincioasă trebuie să aibă capul acoperit atunci când un frate predică Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că în cadrul întâlnirilor femeia trebuie să poarte o pălărie sau o eșarfă. Diferența rolurilor pe care le au bărbatul și femeia trebuie subliniată prin modul în care bărbații și femeile își poartă părul (1 Cor. 11:14, 15). “Orice femeie care se roagă... cu capul dezvelit își necinstește capul (adică soțul): pentru că este ca una care ar fi rasă. Dacă o femeie nu se învelește, să se și tundă: iar dacă este rușine pentru o femeie să fie tunsă ori rasă, să se învelească... de aceea femeia trebuie să aibă capul învelit, ca semn al stăpânirii ei de către bărbat” (1 Cor. 11:5, 6, 10 versiunea autorizată mg.).

10.5 Frângerea Pâinii

Alături de rugăciune și de citirea Bibliei, este foarte importantă supunerea consecventă față de porunca lui Hristos de a frânge pâine și a bea vin în memoria sacrificiului Său. “Să faceți acest lucru spre pomenire mea”, a poruncit Isus (Luca 22:19). A fost dorința Sa ca cei care-l urmează să facă aceasta în mod regulat până la a doua Sa venire, când Isus va împărți din nou cu ei pâinea și vinul (1 Cor. 11:26; Luca 22:16-18).

Pâinea reprezintă trupul lui Hristos care a fost oferit pe cruce, iar vinul sângele Său (1 Cor. 11:23-27). Primii credincioși se pare că au păstrat acest ritual frecvent (Fapte 2:42, 46), probabil o dată pe săptămână (Fapte 20:7). Dacă Îl iubim cu adevărat pe Hristos, ne vom supune poruncilor Sale (Ioan 15:11-14). Dacă avem o relație personală adevărată cu El, vom dori să pomenim sacrificiul Său așa cum ne-a cerut, și de aceea ne vom încuraja la pomenirea mării mântuiri pe care El a dobândit-o. O perioadă de reflecție tăcută la suferințele Sale pe cruce va face ca încercările prin care trecem noi să nu însemne nimic prin comparație cu cele ale Domnului nostru.

Frângerea pâinii este un ritual de *pomenire*; nu se petrece nimic magic atunci când frângem pâinea. Este echivalent cu sărbătoarea de Paști din vremea lui Moise (Luca 22:15; 1 Cor. 5:7, 8). Acesta era un mod de a pomeni eliberarea din Egipt pe care Dumnezeu a înfăptuit-o prin Moise la Marea Roșie. Frângerea pâinii ne poartă înapoi la mântuirea noastră de păcat prin Hristos, care a devenit posibilă pe cruce și de care devenim legați prin botez. Respectarea acestei porunci ar trebui să fie un lucru pe care să ni-l dorim în mod natural să-l facem.

Luarea fizică a pâinii și vinului face ca iubirea lui Hristos pentru noi și toate lucrurile legate de mântuirea noastră, să devină încă o dată atât de reale. Frângerea pâinii o dată pe săptămână este prin urmare semnul unei stări de sănătate spirituală. Dacă cineva nu poate face acest lucru împreună cu semenii săi care cred în Adevăr, atunci trebuie să îl facă singur. Nu trebuie să existe nici un motiv care să ne oprească să respectăm această poruncă. Trebuie să facem orice efort pentru a avea cu noi o rezervă de pâine și vin pentru acest ritual, iar în circumstanțe extreme chiar și lipsa acestora nu trebuie să ne împiedice a-L pomeni pe Hristos cât mai bine posibil. Isus a folosit “rodul viței” (Luca 22:18) de aceea și noi trebuie să folosim vin roșu.

A lua simbolurile suferinței și sacrificiul lui Hristos este cea mai mare onoare pe care o poate avea un bărbat sau o femeie. A ne bucura de ele cu o atenție necorespunzătoare față de ceea ce reprezintă ele este aproape o blasfemie, deoarece “Ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului... De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi

vinovat de trupul și sângele Domnului” (1 Cor. 11:26, 27). Un ritual de frângere a pâinii trebuie deci ținut într-un loc și într-un moment în care șirul gândurilor nu ne va fi distras sau întrerupt. Aceasta înseamnă să o facem dimineața devreme sau seara târziu, într-un dormitor sau alt loc potrivit. Suntem sfătuiți mai apoi ca “Fiecare om să se cerceteze pe sine însuși, și așa (în acest spirit umil al auto-examinării), să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta” (1 Cor. 11:28). De aceea trebuie să ne fixăm mintea asupra sacrificiului lui Hristos, poate aruncând o privire prin scrierile din Evanghelie despre crucificarea Sa, înainte de a lua aceste simboluri. Făcând acest lucru așa cum se cuvine, ne vom examina de asemenea inevitabil propria conștiință față de Hristos.

Ordinea potrivită a ritualului de frângere a pâinii este după cum urmează:

1. Rugăciunea – cerând binecuvântarea lui Dumnezeu pentru întrunire; pentru ca El să ne deschidă ochii asupra Cuvântului Său; pomenirea nevoilor altor credincioși; slăvindu-L pentru iubirea Sa, arătând mai ales în Hristos, și rugându-ne pentru alte elemente specifice.
2. Să citim din Biblie fragmentele din ziua respectivă așa cum este specificat în “Ghidul Bibliei”.
3. Să medităm la lecțiile ce trebuie învățate din aceste fragmente sau să citim o predică – un studiu al acelor capitole din Biblie care ne conduc spre scopul ritualului nostru – pomenirea lui Hristos
4. Să citim 1 Cor. 11:23-29.
5. O perioadă de auto-examinare tăcută
6. Rugăciune pentru pâine
7. Frângem pâinea și mâncăm o bucată din ea
8. Rugăciunea pentru vin
9. Luăm o înghițitură de vin
10. Încheiem rugăciunea

Întregul ritual trebuie să dureze în jur de o oră.

10.6 Căsătoria

Vom începe această secțiune analizând situația celor care sunt necăsătoriți în momentul botezului. Există câteva pasaje, care împreună cu exemplele lui Isus, Pavel și al altora, îi încurajează pe cei necăsătoriți să ia cel puțin în considerare opțiunea de a rămâne necăsătoriți pentru a se dedica total lucrării Domnului (1 Cor. 7:7-9, 32-38 cp. 2 Tim. 2:4; Mat. 19:11, 12, 29; Ec. 9:9). “Însă dacă te însori, nu păcătuiești” (1 Cor. 7:28). Mulți dintre apostoli erau căsătoriți (1 Cor. 9:5) iar căsătoria, așa după cum a intenționat Dumnezeu, este menită să aducă multe beneficii fizice și spirituale. “Căsătoria să fie ținută în toată cinstea și (folosirea) patului să fie nespurcată” (Ev. 13:4). “Nu este bine... ca omul să fie singur”, decât dacă poate fi pe măsura unui înalt nivel de dăruire față de lucrurile spirituale, și de aceea Dumnezeu a instituit căsătoria (Gen. 2:18-24). “Cine găsește o nevestă bună, găsește fericire; este un har pe care-l capătă de la Domnul... o nevestă pricepută este un dar de la Domnul” (Prov. 18:22; 19:14).

Implicația acestor versete este că satisfacerea dorințelor sexuale în afara căsătoriei este desfrânare. În Noul Testament se găsesc frecvent avertismente împotriva desfrânării (legături sexuale între persoane necăsătorite), adulterului (legături sexuale în care unul sau ambii parteneri sunt căsătoriți cu altă persoană) și orice altă formă de imoralitate; aproape fiecare epistolă conține astfel de avertismente: Fapte 15:20; Rom. 1:29; 1 Cor. 6:9-18; 10:8; 2 Cor. 12:21; Gal. 5:19; Ef. 5:3; Col. 3:5; 1 Tes. 4:3; Jud. 7; 1 Petru 4:3; Apoc. 2:21.

Principiul de bază al Gen. 2:24 expune păcatul homosexualității; intenția lui Dumnezeu este ca bărbatul și femeia să se căsătorească și să rămână credincioși unul altuia. Dumnezeu a creat femeia și nu un alt bărbat ca ajutor pentru Adam. Relațiile sexuale dintre bărbați sunt condamnate în mod repetat în Biblie. Acesta era unul din păcatele pentru care a fost distrusă Sodoma (Gen. Chs. 18, 19); apostolul Pavel spune clar că a persista în astfel de practici va atrage mânia lui Dumnezeu și excluderea din Împărăția Sa (Rom. 1:18-32; 1 Cor. 6:9, 10).

Faptul de a fi fost implicați o dată în astfel de lucruri nu trebuie să ne facă să simțim că nu mai putem primi ajutorul lui Dumnezeu. *Există* iertare la Dumnezeu, pentru care trebuie să i Se acorde o recunoștință plină de iubire de către cei care au parte de iertarea Sa (Ps. 130:4). Ecclesia din Corint a avut și ea partea sa de desfrânați care s-au căit: “Așa erați unii din voi: dar ați fost spălați (prin botez); ați fost sfințiți, ați fost socotiți (prin botez) în numele Domnului Isus” (1 Cor. 6:9-11).

10.7 Legătura frățească

Cuvintele grecești traduse “legătură frățească” și “comuniune” descriu starea de a avea ceva în comun: comun+uniune. “Comuniune” este legat de cuvântul “comunicare”. Cunoscând și practicând căile lui Dumnezeu, avem o legătură de părtășie cu El și cu toți cei care fac același lucru fiind “întru Hristos”. Este ușor să neglijăm responsabilitățile pe care le avem în legăturile cu ceilalți: “să nu dați uitării binefacerea și dărnicia (adică legătura frățească)” (Ev. 13:16). Fil 1:5 vorbește despre “legătura frățească în Evanghelie”; bazele legăturii noastre sunt așadar doctrinele care alcătuiesc adevărata Evanghelie. Din acest motiv legătura de care se bucură adevărații credincioși este mult mai mare decât cea din alte organizații sau biserici. Datorită acestei legături frățești ei călătoresc distanțe mari pentru a fi împreună și pentru a-i vizita pe credincioșii izolați, iar acolo unde este posibil folosesc contactele telefonice sau prin corespondență. Pavel vorbește despre “legătura Spiritului” (Fil. 2:1), adică legătura bazată pe faptul că toți urmăm Spiritul/mintea lui Dumnezeu, așa cum sunt dezvăluite în Spiritul/Cuvântul Său.

Una din cele mai mari expresii ale legăturii noastre este să înfăptuim împreună ritualul de frângere a pâinii. Primii credincioși “stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească (în) frângerea pâinii și în rugăciuni... frângând pâinea... cu bucurie și curăție de inimă” (Fapte 2:42, 46). Împărtășirea simbolurilor ce reprezintă pivotul central al speranței noastre ar trebui să ne unească în “curăția de inimă”. “Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos? Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup: căci toți luăm o parte din aceeași pâine”, adică din Hristos (1 Cor. 10:16, 17). De aceea avem obligația de a împărtăși simbolurile sacrificiului lui Hristos cu toți cei care beneficiază de lucrarea Sa, care “iau o parte din aceeași pâine”. Doar cei care au fost corect botezați întru Hristos, după ce au cunoscut Adevărul, sunt în această poziție, și ar însemna să ne batem joc de simboluri împărtășindu-le cu alții care nu sunt asemenea.

Legătura noastră de părtășie cu Dumnezeu și Hristos și alți credincioși nu depinde doar de asentimentul nostru comun față de adevărurile doctrinare care alcătuiesc “singura credință”. Modul nostru de viață trebuie să fie conform principiilor care se regăsesc în acestea. “Dumnezeu este lumină, și în El nu există întuneric. Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim și nu trăim adevărul: dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții, și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1:5-7).

De aici ar trebui să fie evident că această părtășie încetează atunci când un credincios începe să susțină o doctrină sau să ducă un mod de viață care sunt evident opuse învățăturilor clare ale Bibliei: “și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba mai degrabă osândiți-le” (Ef. 5:11). Trebuie depus orice efort pentru a-i recâștiga, asemeni modelului bunului păstor în căutarea oii pierdute (Luca 15:1-7).

Unul din cele mai clare pasaje în ceea ce privește legătura frățească se regăsește în 2 Cor. 6:14-18: “Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși: căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Cum poate sta împreună lumina cu întunericul?... ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, a zis Dumnezeu... și vă voi primi, Eu vă voi fi tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul cel Atotputernic”.

Am arătat cum Cuvântul lui Dumnezeu este lumină. Aceste versete explică de ce nu trebuie să avem legături cu biserici care predică doctrine false; de ce nu trebuie să ne căsătorim cu cei care nu cunosc Adevărul, și care ar trebui să ocolească căile lumii. Pentru separarea noastră față de lume avem onoarea extraordinară de a deveni fiii și fiicele lui Dumnezeu, parte a unei familii extinse în întreaga lume, care-i cuprinde pe toți cei care au aceeași legătură – frații și surorile noastre. Există “un singur trup”, adică o singură biserică adevărată (Ef. 1:23), bazată pe cei care au o singură speranță – un singur Dumnezeu, un singur botez și o “singură credință”, adică adevăratul set de doctrine care alcătuiesc singura credință (Ef. 4:4-6). Nu este posibil să fim parte a acestui “singur trup” și de asemenea să fim camarazi cu alte organizații religioase care nu dețin credința adevărată. Așa cum lumina nu se întovărășește cu întunericul, tot așa și noi ne declarăm a fi în întuneric dacă alegem să ne întovărășim cu întunericul.

Dacă ați urmărit cu atenție aceste studii, va fi evident pentru voi că nu poate exista jumătate de măsură în relația noastră cu Dumnezeu. Fie suntem în Hristos prin botez întru Hristos, fie suntem în afara Lui. Fie suntem în lumină prin credința noastră în adevărata doctrină și supunere practică față de aceasta, fie suntem în întuneric. Nu ne putem afla în două luntrii de o dată.

Faptul că știm aceste lucruri ne dă un anumit grad de responsabilitate față de Dumnezeu. Acum nu mai umblăm pe stradă și nici nu ne mai ducem viața de zi cu zi ca orice alt om obișnuit din lume. Dumnezeu urmărește cu atenție răspunsul nostru. Atât El, cât și Domnul Isus și toți credincioșii aproape că vă pot face să “vă doriți” să

luați decizia corectă. Dar oricât ar face Dumnezeu, Hristos și noi înșine pentru a vă ajuta – chiar și în cazul lui Dumnezeu care Și-a dat singurul Fiu pentru a muri pentru noi – în cele din urmă mântuirea voastră depinde de libera voastră decizie de a crede în marea Speranță care v-a fost acum oferită. Deci vă rugăm să vă decideți să vă botezați și să urmați această cale. Dacă veți scrie la adresa de la începutul cărții, vom fi fericiți să aranjăm acest lucru pentru voi.

STUDIUL 10: Întrebări

1. Ce înseamnă “sfîntenie”?
 - a) A nu avea nici un fel de contact cu cei necredincioși
 - b) A fi separat *de* păcat și *întru* cele ale lui Dumnezeu
 - c) A merge la biserică
 - d) A face bine altora

2. Care din următoarele propoziții este adevărată despre frîngerea pâinii?
 - a) Ar trebui să o facem săptămînal
 - b) Ar trebui să o facem o dată pe an de Paști
 - c) Pâinea și vinul se transformă în trupul și sângele lui Isus
 - d) Pâinea și vinul reprezintă trupul și sângele lui Isus

3. Care din următoarele propoziții este adevărată despre căsătorie?
 - a) Trebuie să ne căsătorim doar cu credincioși adevărați
 - b) Divorțul este permis credincioșilor
 - c) Un credincios căsătorit al cărui partener de viață este necredincios trebuie să încerce să rămână cu acesta
 - d) În căsătorie, bărbatul Îl reprezintă pe Hristos, iar femeia pe credincioși